DANIEL COCAR

I

I

NUMAI PENTRU CEI INTERESAŢI: DE PUTERE I DE NEOBIŞNUIT I DE PASIUNE I DE TRANSFORMARE

În

da Va

3 l

CU

CU

IM rt)

SPARGE RUTINA!!!

Cocar

Numai pentru cei interesaţi de: *Putere, de Neobişnuit, de Pasiune şi de Transformare*

Numai pentru cei flămânzi şi disperaţi după EL, după… Altceva!

I i). nul exee ui. Îi la:

S. (< unul l'iini & Designă. R.L.

Ar.ul, mi. Weitzer nr. 12

tel.: 0257 250670; fax: 0257 253272

e-mail: carmelprint@gmail.com

„Nu poţi descoperi noi oceane până când nu ai curajul să pierzi din vedere ţărmul”.

André Gide

„Nu există înălţime de neatins, ci numai aripi prea scurte”.

Giovanni Papini

„Fără credinţă omul rămâne un simplu animal raţional, care vine de nicăieri şi se îndreaptă spre nicăieri”.

Petre Ţuţea

Cuprins

Luptă-te pentru progres, nu pentru perfecţiune. Comiterea greşelilor este partea neplăcută şi inevitabilă a progresului. Nu te mai compara cu alţii. Dacă vrei să pricepi ce-i ridică pe oamenii de succes deasupra mulţimii, ai putea-o face în trei cuvinte: „au spart rutina”.

Plaga bisericii contemporane e că se mulţumeşte cu mediocritate spirituală în loc să lupte pentru excelenţă spirituală. Ştiţi ce am observat după 31 de ani de pastoraţie? Că prea mulţi creştini sunt obişnuiţi şi în concluzie plictisiţi cu credinţa şi pocăinţa lor. Sunt lipsiţi de pasiune!

Eroii reali ai lui Dumnezeu însă, nu au fost oameni nici plictisiţi şi nici mediocri. Ei nu **s**-au mulţumit cu mediocritatea. Cred că tânărul bogat reprezintă o întreagă generaţie care trebuie să înveţe să iasă din zona de confort şi să trăiască inconfortabil şi primejdios pentru cauza lui Hristos!

Nu sunt convins că data morţii tale este şi data înscrisă pe piatra ta funerară. *Prea mulţi oameni mor cu mult înaintea decesului lor*. Începem să murim când nu mai avem ceva valoros pentru ce să trăim. Şi, de fapt, nu începem să trăim cu adevărat până când nu găsim ceva vrednic pentru care să fim gata să murim. E ironic, dar să descoperi un lucru pentru care să mori, e ceea ce face viaţa demnă de trăit.

E vremea să nu te mai rogi. Să nu mă înţelegi greşit. Roagă-te pentru orice. Roagă-te cât mai muuult! *Dar la un moment dat trebuie să „renunţi” la rugăciune şi să te apuci de acţiune*! Trebuie să renunţi la rugăciunea prea lungă din cămăruţă şi să ieşi în lume pentru că tu eşti sare şi lumină. Noi suntem Nădejdea acestei lumi!

Una dintre marile greşeli pe care le facem noi creştinii, e că Îi cerem lui Dumnezeu să facă pentru noi ceea ce Domnul vrea să facem noi pentru noi, dar şi pentru… El.

Timişoara 2013

10

Despre rutină: bună şi nebună

Simplă definiţie a rutinei: a crea anumite deprinderi.

RUTINĂ; „Capacitate câştigată prin**tr**-o practică îndelungată;

(depr.) obişnuinţă de a acţiona sau de a gândi totdeauna în acelaşi fel. – Totalitatea obişnuinţelor sau a prejudecăţilor considerate ca fiind un obstacol în calea noului, a creaţiei sau a progresului”.

Trăirea cu Dumnezeu înseamnă trăirea în disciplină, dar sub nicio formă în rutină negativă.

Nu am găsit nimic mai grav în viaţa creştină decât rutina negativă. Asta este şi părerea altora, dar şi a mea personală.

Acum, să nu fiu înţeles greşit. Există două feluri de rutină. Rutina bună şi rutina nebună. Există o rutină bună fără de care nu putem. De exemplu: spălatul pe dinţi, maturatul în curte, mersul la serviciu, rugăciunea, citirea Scripturii, mersul la Biserică etc. Dar există şi o rutină negativă… rea, toxică, ucigătoare. Despre asta vorbesc în carte!

Când am primit titlul acestei cărţi (cred eu că de la EL!!!) imediat m-am gândit la eroii Scripturii, adică la eroii lui Dumnezeu. Spre surprinderea mea, majoritatea dintre ei au spart rutina. Au fost oameni care s-au aventurat în neobişnuit. A trăi cu Dumnezeu înseamnă a deveni neobişnuit. Înseamnă a umbla în neobişnuit. Înseamnă a risca cu Neobişnuitul.

Mark Betterson (care m-a inspirat foarte mult în apariţia acestei cărţi şi ale cărui idei le folosesc în unele capitole) scrie o chestiune care mi-a atras muuult atenţia: „Supravieţuirea oricărui sistem depinde de propria lui capacitate de a cultiva

varietatea în structurile sale interne. Dezechilibrul e viaţă! Obişnuinţa e… moarte! Obişnuinţa prelungită îmbolnăveşte simţurile, prosteşte mintea noastră şi atrofiază muşchii”. El se referă la obişnuinţa de a gândi totdeauna în acelaşi fel. Iisus i-a întrebat pe ucenici: „Ce lucru neobişnuit faceţi?” Fugi şi luptă împotriva obişnuinţei, a rutinei continue. Rutină bună se numeşte disciplină, rutina rea se numeşte… oboseală, plictiseală şi în final moarte, chiar dacă nu se vede. Disciplinele fizice, dar mai ales cele spirituale, sunt necesare.

Trebuie să descoperim disciplina de a sparge rutina. Trebuie să găsim soluţia de a ieşi din obişnuinţa cronică, osificatoare, dar şi ucigătoare.

3: /

Vom învăţa de la oameni supuşi aceloraşi slăbiciuni ca şi noi, tocmai pentru a descoperi că se poate sparge rutina care ucide.

Oamenii deştepţi învaţă de la cei şi mai deştepţi decât ei şi nu le este ruşine. Omul care a vorbit cu Dumnezeu faţă în faţă, e omul de la care ar trebui să învăţăm cel mai mult. Omul acesta e capabil să ne înveţe tocmai pentru că are autoritate. Esenţa mesajului lui Moise este aceasta: „*Trăiţi în zona de credinţă, nu în zona de siguranţa*'. Dacă a existat vreun om de la care putem învăţa acest unic adevăr, acela este Moise.

Viaţa fiecăruia dintre noi e scrisă în riscurile pe care le acceptai! Cele luate şi cele evitate! E ca şi când Moise ne-ar spune: „Uitaţi-vă la mine. Credeţi că aţi fi auzit de mine dacă n-aş fi ieşit din zona de siguranţă? Cel mai mare moment al meu a fost la rugul aprins. Dumnezeu mi-a vorbit din**tr-**un tufiş care ardea, dar nu se consuma, dar ca să ajung acolo am făcut câţiva paşi neobişnuiţi”.

Dumnezeu **într-**un tufiş. Neaşteptat! Surprinzător! Domnul foloseşte lucrurile slabe ale acestei lumi, ca să le facă de ruşine pe cele tari. Aici L-a auzit Moise pe Dumnezeu prima dată vorbi**ndu-**i lui, tocmai lui. Aici **s-**a întâlnit cu EL. Cu Marele Iehova!

Auzirea şi Ascultarea de Dumnezeu e cel mai important moment din viaţa unui om. Să auzi Vocea Sa e un miracol. Să îţi vorbească El ţie, tocmai ţie, e Miracol. Dar nu-i suficient să

13

Îl auzi vorbi**ndu-**ţi, trebuie să şi asculţi de EL. Ascultarea de El e decizia care aduce întâlniri zilnice cu Cel Viu în veci de veci. Dar decizia aceea, de-a asculta de El, nu-i întotdeauna uşor de luat, dar întotdeauna e posibil.

Numai când păşim în zona de credinţă suntem în zona de siguranţă. Siguranţa nu constă în lipsa necazurilor, ci constă în prezenţa lui Dumnezeu cu noi. Siguranţa nu înseamnă prezenţa banilor, ci prezenţa lui Dumnezeu, însă acesta este un adevăr greu de realizat, dar şi de practicat, pentru unii.

Biblia ne spune ce a trebuit Moise să biruiască pentru a ieşi din zona de siguranţă şi a intra în zona de credinţă. *Moise a trebuit să învingă experienţa trecutului*. Omul ăsta **s-**a născut în nesiguranţă, dar a trăit după aceea o viaţă de confort, timp de 40 de ani. A crescut la palatul lui faraon, în siguranţă, fără să îi lipsească nimic. Abia la 40 de

ani a riscat. A ieşit atunci pentru prima dată din zona de siguranţă şi a încercat să facă ceva măreţ pentru poporul său, dar fără trimitere de Sus. Care a fost rezultatul efortului său uman? A omorât un egiptean; a devenit un criminal, a fugit fiind urmărit de faraon circa 40 de ani. Timp de 40 de ani Moise n-a uitat experienţa sa din Egipt. A păţit precum pisica aceea care a sărit pe plita încinsă a sobei pentru că acolo era mai cald, s-a ars şi de atunci niciodată nu s-a mai urcat acolo să se încălzească. Nici Moise n-a mai avut chef de… experienţe în Egipt. N-a mai vrut să se întoarcă acolo. *A învins confortul prezentului*. Tristă este ziua când omul devine satisfăcut şi se obişnuieşte cu ceea ce face şi se complace acolo şi nu mai vrea să iasă din zona obişnuinţei, din zona insignifiantului. După 40 de ani de ciobănie în pustie, s-a obişnuit acolo. S-a obişnuit cu… pustiul. S-a obişnuit cu viaţa în pustiu, exact aşa cum ne-am obişnuit şi unii dintre noi în „pustiul" nostru spiritual. Pustiul a devenit o altă zonă de siguranţă pentru el. Ietro i-a dat o soţie, că avea numai fete, multe! A devenit astfel ginere de patron. Moise a devenit asociat cu socrul său, de acum era om de afaceri, era oier! Aparent el era moştenitorul, cu jeep, cu bani, cu confort. De ce să plece de acolo, din… pustiu? Ne facem comozi, învăţăm să ne simţim bine chiar şi în pustiu. Ne găsim şi scuze pentru a trăi în pustiu, întocmai ca Moise, şi nu-i deloc de mirare. Ne obişnuim cu scorpioni, cu păcate, cu lipsa, cu uscăciunea, şi culmea este că ni se pare… normal.

Moise a învins nesiguranţa viitorului. Când Domnul i-a cerut să părăsească pustiul, Moise tare s-a speriat de ceea ce îi putea rezerva ieşirea din pustiu, adică din zona lui de siguranţă. Moise se simţea total necalificat să conducă un popor, dar ori de câte ori Moise venea cu o scuză, Domnul i-o desfiinţa, i-o spărgea! Din fericire pentru Moise, Dumnezeu n-a acceptat nici refuzul şi nici scuzele sale. Domnul nu l-a lăsat pe Moise în afara voii Sale. Nu l-a lăsat nepocăit şi izolat în pustiu. Cu alte cuvinte, Domnul nu l-a lăsat în pace.

În Egipt, Moise a condus egipteni. În pustie a condus oi. Iar acum Domnul îl trimite înapoi în businessul de conducere, dar a evreilor. La început i-a fost tare frică, dar în final a făcut cel mai deştept lucru din viaţa lui: s-a lăsat în mâna lui Dumnezeu, adică a mers pe mâna Domnului, Cel care cunoaşte viitorul în detaliu, tocmai pentru că e şeful… viitorului! Moise a acceptat chemarea şi a ieşit din zona de siguranţă. Ca urmare, mulţi oameni au fost salvaţi din… robie. Moise a ieşit din zona pustiului, din zona robiei proprii, ca să îi salveze pe alţii

din zona robiei egiptene.

Concluzii: *Moise a riscat de dragul lui Dumnezeu*. Riscă şi tu să nu te mai încrezi în logica şi raţiunea ta, ci încrede-te

14

15

doar în Domnul, în Cuvântul Său! Dacă Moise rămânea în pustiu n-ar fi experimentat Rugul Aprins.

Noi nu nu prea părăsim de bunăvoie zona de siguranţă. Dacă nu ar fi riscat prosteşte în Egipt, nu ar fi experimentat pustiul. Dacă nu ar fi părăsit pustiul, nu ar fi experimentat Rugul în flăcări, dar nici pe Dumnezeu făcând cele mai mari miracole. Nu ar fi vorbit cu Domnul faţă în faţă.

Creşterea spirituală începe când îndrăznim să ieşim din zona de siguranţă şi să mergem pe mâna lui Dumnezeu. Optzeci de ani Moise a beneficiat de ceea ce a dat Egiptul şi Pustiul. Dar numai după ce a riscat cu Dumnezeu, adică ascultând de EL, a părăsit zona de confort şi a început să trăiască. Dacă vrei să creşti spiritual trebuie să vrei să ieşi din pustiu şi să părăseşti zona de confort. Trebuie însă să plăteşti preţul… încrederii în EL

Zona de siguranţă ne privează de cele mai importante momente cu Dumnezeu. Prea mulţi dintre noi se tem să rişte şi toată viaţa rămân în zona de siguranţă, dar privaţi de miracole. Câţiva au curaj să iasă din zona de siguranţă, dar rămân blocaţi în pustie, ca Moise. Dar Domnul vrea pentru tine mult mai mult. Dumnezeu vrea să părăseşti zona de siguranţă, pe urmă zona pustiului, tocmai pentru a putea ajunge la Rugul Aprins şi în Ţara Promisă. Peste 20 de ani vei fi tare fericit că ai riscat cu Dumnezeu!

16

Ateism: Despre oameni nefericiţi

Ateismul este o rutină, dar este o rutină ilogică, pesimistă şi ucigătoare. Prefer să fiu credinciosul cel mai slab, decât ateul cel mai tare! O fată pe care o cunosc, româncă la origine, dar care acum nu mai locuieşte în România, a scris în dreptul ei pe facebook: „strongly atheist”; ea a fost înfiată dintr-un orfelinat din România în urmă cu 22 de ani, având un handicap fizic şi crescută într-o familie de pastor creştin. Dar auzi: „strongly atheist”! Noroc că tatăl ei adoptiv, nu intră pe facebook-ul ei, că ar face infarct!

În lumea noastră dominată de spaţiu şi timp, Biblia este unica

fereastră către o altă Realitate, către Dumnezeu. Dogma fundamentală a Materialismului, aceea că numai ce putem percepe există, **s**-a prăbuşit când **s**-au descoperit găurile negre etc.

Dacă **s**-ar putea dovedi că universul este fără Dumnezeu, Nietzsche, Hegel şi Stephen Howking ar avea dreptate. Scrie R. Wurmbrand: „În tinereţe am fost sigur că nu există Dumnezeu, dar asta m-a întristat. Aş fi dorit ca Dumnezeu să existe. Motivul, pe care aveam să-l descopăr mai târziu, este că omul care ştie că Dumnezeu există se simte adăpostit, protejat, în Biblie, numele muntelui sfânt al lui Dumnezeu, Sion, înseamnă „adăpost".

Ateii sunt lipsiţi de tot ajutorul măreţ şi supranatural pe care îl dă numai credinţa în Dumnezeu, credinţa fără de care e imposibil să-l fim plăcuţi Lui. Credinţa marchează începutul mântuirii omului. Credinţa în Dumnezeu prin Iisus Hristos

aduce Iertare, Transformare, dar şi Nădejde, adică optimism, sens, seninătate şi Bucurie.

Creştinismul şi credinţa pot fi foarte liniştite în relaţia lor cu ştiinţa. Când Einstein l-a vizitat pe cardinalul Faulhaber, l-a întrebat: „Ce aţi face dacă matematica ar dovedi credinţa dumneavoastră ca fiind falsă?" Cardinalul a replicat: „Aş aştepta ziua când matematicienii ar descoperi erorile din calculele lor".

Creştinii însă mai ştiu că Dumnezeu rămâne ascuns chiar şi după ce El S-a revelat în Biblie. Cuvântul „revelaţie" are în latină două sensuri: a dezvălui şi a reînvălui. Creştinii însă sesizează slava de dincolo de văl!

Eu, de exemplu, în tinereţe am flirtat cu ateismul şi am ajuns la această concluzie: *Nu am suficientă credinţă ca să devin ateul* îţi trebuie mult mai mult credinţă pentru a crede că Universul a apărut la întâmplare, decât să crezi că Dumnezeu l-a creat. Să crezi că toată frumuseţea cosmică a apărut din nimic, în urma unui accident cosmic şi că şi omul tot la întâmplare a apărut, e absurditate. Că am fost întâi nişte amibe, pe urmă nişte moluşte, pe urmă nişte broaşte, pe urmă maimuţe şi în final, am coborât din pom la Timişoara şi mi-am cumpărat aici casă şi de atunci însă n-am mai evoluat!!! După umila mea logică: în spatele ceasului meu de pe perete există un ceasornicar. În spatele creaţiei, există un Creator.

Am ales să cred în Dumnezeu! El mi-a dat o nouă identitate, o

nouă demnitate şi o nouă autoritate! Rămân cu Iisus Hristos, în ciuda faptului că nu înţeleg tot Misterul Său!

Sparge rutina ateismului, e ilogică, penibilă şi păguboasă! Alegerea îţi aparţine!

18

Când Sacrul Devine Rutină – Orbire… neintenţionată

Când a fost ultima oară când, închi**nându-**te lui Dumnezeu, ai admirat răsăritul? Sau o eclipsă, sau fulgii de zăpadă? Am citit despre un student din India care a venit în UE, dar n-a văzut niciodată zăpada. Când meteorologii au anunţat prima zăpadă şi-a pus ceasul să sune la 3 dimineaţa ca să nu piardă primii fulgi de zăpadă. A ieşit în parc la ora aia singur… şi a făcut bulgări de zăpadă. Era doar în pulover, fără mănuşi şi a zis că n-a realizat că zăpada este… rece. Nimic parcă nu seamănă cu prima experienţă. E de neuitat, nu-i aşa? Parcă timpul se opreşte şi devenim foarte sensibili la stimulii din jurul nostru. Dar când ne ducem înapoi la rutina vieţii, cataracta obişnuinţei ne întunecă viziunea.

Am auzit despre oameni care zic că niciodată nu au experimentat un miracol. Sper ca tu nu poţi spune aşa ceva!!! Suntem înconjuraţi de miracole. Sunt peste tot în jurul nostru, dar nu le observăm. Tindem să ne obişnuim cu miraculosul din jur şi să nu-l mai sesizăm. În timp, ne adaptăm şi ne obişnuim cu imaginile, sunetele şi parfumurile din jur**. Într-**un timp scurt, uimirea dispare şi constantele frumoase din jurul nostru devin invizibile. Psihologii numesc acest proces „orbire neintenţională”. Asta se întâmplă cu zăpada, răsăritul, cu soţia şi în general cu viaţa. E atât de uşor să pierzi bucuria trăirii, a vieţii.

De exemplu: Viaţa! Când viaţa sacră devine rutină, facem din ea harcea-parcea. Priviţi lagărele de muncă ale

19

secolului 20. Priviţi azi în jur la rata avorturilor, la terorism şi priviţi la jurnalul de la ora 17. Căsătoria. Ce emoţii când ai văz**ut-**o prima dată şi te-ai îndrăgostit lulea de ea. Ai tremurat să te căsătoreşti cu ea şi în final ai reuşit… dar acum…??? Totul e rutină şi… atât. Naşterea unui copil e un miracol aşteptat cu emoţie maximă, dar când te trezeşte la ora 3 noaptea… ceva din bucurie dispare. Ce bucurie când ne-am găsit o slujbă… dar acum abia aşteptăm să vină weeke**nd-**ul.

Când relaţia ta cu Dumnezeu, care e sacră, devine rutină, ceva în

tine moare, chiar dacă nu realizezi acest lucru şi devii om… obişnuit, mediocru. Relaţia cu El este sacră şi trebuie menţinută vie, proaspătă. Când închinarea devine rutină, dispare din ea bucuria, aşteptarea, emoţia. Când ţi-au lăcrimat ochii ultima dată la închinare???

Ce se întâmplă de fapt? Sacrul devine Rutină! Ceva ce cândva era sacru, sfânt, nobil, bucurie, acum devine… obişnuinţă. Femeia pe care cândva ţi-ai dorit-o cu toată puterea fiinţei tale şi îţi este soţie, acum este neglijată şi jignită.

Prin rutina rea ne distrugem, dar şi distrugem, nu numai cele mai importante emoţii ale vieţii, dar ne pierdem şi bucuria Mântuirii. Sparge-ţi rutina, fii deştept! Rutina rea e seacă, e vatră stinsă şi lemne ude, care au nevoie de soare, foc, pasiune şi sevă! Partea bună este că vatra stinsă poate fi reaprinsă. Se poate! Suferi şi tu cumva de orbire neintenţională sau intenţională! Sparge-le pe… amândouă!

20

Ce lucru neobişnuit faceţi?

Iisus n-are nevoie de ucenici… obişnuiţi! El nu poate avea aşa ceva! Rutina înseamnă să faci lucruri… obişnuite, mici, şterse. Iisus a spart rutina obişnuitului. Domnul Iisus este interesat ca ucenicii Săi să facă lucruri… neobişnuite. Iisus a fost cel mai mare nonconformist. Ucenicii Lui sunt ca EL. Lui Iisus I-a plăcut să spargă rutina şi i-a uimit şi deranjat pe destui farisei în vremea când era pe pământ. Domnul caută ucenici care la rândul lor să spargă şi ei rutina. Iisus este tare interesat de oameni obişnuiţi care să devină… neobişnuiţi!

Din când în când Dumnezeu pune oamenilor unele întrebări. Când însă Domnul pune întrebări, asta nu înseamnă că El nu ştie deja răspunsul. El pune întrebări tocmai ca să ne provoace, să ne şocheze chiar, să ne motiveze să gândim profund, să ne evaluăm, şi să dăm noi răspunsul cuvenit.

Prima întrebare din Biblie pe care Domnul a pus-o lui Adam şi Eva este: „*Unde eşti*?” V-aţi întrebat vreodată de ce Domnul nu i-a întrebat: „Unde sunteţi?”, ci „Unde eşti?”. Îi considera UNA! Cealaltă posibilă explicaţie, dar cu mare greutate, este că Domnul vorbea cu Adam. El era capul familiei!

O altă întrebare pusă de Domnul altui bărbat este: „*Ce faci tu aici*, *Ilie*?” Ilie se ascundea **într**-una dintre peşterile de pe Muntele Horeb, acolo unde Moise primise tablele Legii. După ce înfruntase 850 de proroci demenţi ai lui Baal şi ai Astarteei, (aparatul ei religios

administrativ), pe care îi înjunghiase, însă acum, după victoria răsunătoare de pe Cârmei, era speriat... de moarte, de o femeie, de Izabela, regina. Tare rea trebuie să

fi fost Izabela de reuşise să-l înspăimânte atât de mult tocmai pe curajosul de Ilie. „Curajosul” Ilie o ia la fugă. Domnul însă îl găseşte în peşteră, pe un alt munte, pe Horeb, în depresie (loc şi condiţie nepotrivită pentru un slujitor al lui Dumnezeu) şi îi pune faimoasa întrebare: „Ce faci tu aici, Ilie?” La răspunsul dat de Ilie, Atotputernicul l-a lăsat... repetent, l-a înlocuit şi totuşi, l-a dus în glorie. L-a scăpat de Izabela!

Dar o întrebare vitală pe care Iisus o pune ucenicilor Săi este aceasta: *„Ce lucru neobişnuit faceţi?”*

Iisus ne face Oameni neobişnuiţi. Când devii ucenicul lui Iisus, primeşti Duhul lui Iisus, şi atunci se petrece în viaţa ta un mare miracol: Naşterea din Nou! La Naşterea din nou Duhul te ia din natural şi te duce în supranatural. Te ia din obişnuit şi te duce în neobişnuit. Te ia din mediocritate şi te duce în superioritate, adică în excelenţă. Te ia din temporaritate şi te duce în Eternitate!

Acesta este şocul predicii de pe munte, dar şi frumuseţea ei. Când devii urmaşul lui Iisus devii neobişnuit. E imposibil să fii ucenicul lui Iisus şi să fii doar obişnuit. Ucenicii lui Iisus, ăia autentici sunt... neobişnuiţi!

Aceasta este Esenţa Mesajului Predicii de pe Munte: Fii Neobişnuit! Când eşti al lui Iisus şi cu Iisus, El te amprentează, te marchează, te transformă, te îndumnezeieşte. În Fapte 4, când Sanhedrinul a văzut îndrăzneala, inteligenţa, superioritatea, dar şi neobişnuitul din viaţa lui Petru şi Ioan, deşi nu făcuseră nici facultate, nici masterat şi nici doctorat, au priceput că fuseseră cu Iisus. Observaţi? Iisus ne afectează, ne transformă, ne face neobişnuiţi, dar mai e ceva. *Cei din jur văd acest fenomen remarcabil şi neobişnuiţi Nu poţi să ascunzi aşa ceva*!

Omul firesc este obişnuit, este natural şi deci previzibil. Face mereu aceleaşi păcate împreună cu întreaga gloată. Omul

duhovnicesc însă, este neobişnuit, este supranatural, este elegant, bonom, tandru, ferm şi demn. În Hristos devenim neobişnuiţi în modul de-a gândi. Ucenicii gândesc pozitiv şi optimist. Ei devin

neobişnuiţi în modul de-a vorbi. Vorba lor este fermă, sigură, te poţi baza pe ea, dar caldă şi prietenoasă. Ucenicii devin neobişnuiţi în modul de-a se comporta! Ei sunt neobişnuiţi în neprihănirea, în curăţia lor! Adică nu sunt doar eleganţi şi curaţi în exterior, ci şi în interior.

Un ucenic al lui Iisus nu ştie să urască, el nu poate deci să urască. El îşi iubeşte chiar şi duşmanii, deşi nu-i place de atitudinea lor. În contextul acesta Iisus i-a întrebat pe ucenici: ce lucru neobişnuit faceţi? „*Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi*? *Nu fac aşa şi vameşii*? *Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi*? *Nu fac aşa şi paginii*?"

Biserici în circuit închis, dragoste la fel

Domnul nu are nevoie de toate bisericile plantate de noi. Eu, printre altele, sunt şi plantator de biserici, dar realizez că destule biserici au fost plantate din cauza neînţelegerii între fraţi. Nu **s**-au mai înţeles şi **s**-au despărţit: se numeşte divorţ spiritual. Dar pericolul cel mai mare nu-i neapărat acest divorţ spiritual, ci ceea ce urmează după: formarea altei biserici. Şi acolo, în biserica nou formată, ne rugăm, cântăm, transpirăm şi ne iubim de mama focului, dar pe ceilalţi din cealaltă biserică, pe care poate am părăsit-o, îi dispreţuim, îi judecăm şi îi osândim, îi considerăm o ciumă, iar noi ne considerăm buni şi sfinţi. Se numeşte dragoste în circuit închis. Dar Domnul nu are nevoie de aşa ceva şi nici nu acceptă aşa ceva. Trebuie ca dragostea noastră să fie neobişnuită şi deschisă spre toţi. Deci, trebuie să existe o împăcare reală, altfel există doar o ilegalitate

23

spirituală. A fi însă ucenic neobişnuit, înseamnă a te împăca şi după aceea a te ruga, cânta şi închina!

Observaţi? Vameşii şi păgânii sunt obişnuiţi. Adică iubesc dacă sunt iubiţi. Dau dacă primesc. E un fel de… troc, de schimb. Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi. Ucenicii sunt însă neobişnuiţi! Ei iubesc şi când sunt urâţi, bârfiţi şi calomniaţi. Ei merg o milă în plus şi în loc să plătească dinte pentru dinte, ei, atunci când sunt batjocoriţi şi înjuraţi, sunt neobişnuiţi: în loc să facă la fel, ei… binecuvântează! Tu ce lucru neobişnuit faci? Tu eşti obişnuit sau…?

24

Cum să te comporţi când crezi că Dumnezeu te părăseşte

Există în 2 Cronici 32: 31 un verset de excepţie care mi-a ridicat câteva semne de întrebare, dar şi de… mirare. Este vorba de împăratul

Ezechia care a trecut printr-o criză spirituală de proporţii. O criză prin care am trecut şi eu, şi poate nu o singură dată. Iată celebrul şi neînţelesul verset: *„Însă când au trimis căpeteniile Babilonului soli la el să-l întrebe de minunea care avusese loc în ţară, Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui”*.

Am cercetat alte traduceri ale Bibliei şi iată cum sună ele: „Dumnezeu nu l-a mai călăuzit”. Dumnezeu l-a lăsat să dea propriile sale răspunsuri pentru a-l testa ca să vadă dacă rămâne credincios. Pentru a-i testa caracterul. „Ca să vadă cum e cu adevărat”.

Însă versetul de mai sus ne confruntă cu două necunoscute majore… îngrijorătoare, la prima citire.

1. Ne dă impresia că Dumnezeu nu e atotştiutor şi din acest motiv l-a încercat pe Ezechia, ca să cunoască tot ce este în inima sa. 2. Versetul acesta ne mai spune încă un lucru îngrijorător: că Dumnezeu ne poate părăsi.

În urmă cu câteva minute am primit o veste, la prima vedere, proastă. Soacra mea Sofi, care locuieşte cu noi, a fost tare afectată de vestea primită şi **într**-o izbucnire de durere mi-a zis cu ochii în lacrimi: „Oare de ce Dumnezeu nu mă mai

ascultă? De ce nu îmi răspunde cu privire la două lucruri pe care I le-am cerut?” (între timp la unul deja i-a răspuns şi acum al doilea e în „facere”).

Parcă n-aş fi vrut ca versetul acesta să fie în Biblie, dar dacă totuşi este, ne rugăm să îl şi înţelegem pentru că nu-l putem evita. Totuşi, de ce l-a părăsit Domnul pe Ezechia?

Pentru a-l încerca!!!

Ce să încerce? O privire superficială a unui neavizat presupune interpretarea că Dumnezeu, pentru a cunoaşte tot ce este în inima noastră, trebuie să ne testeze. Dar noi nu privim superficial Cuvântul! Să nu ne lăsăm duşi în eroare de limbajul antropomorfic al Scripturii, care înseamnă că uneori Biblia îl descrie pe Dumnezeu în termeni umani, cu trăsături umane.

Cred că interpretarea corectă este aceasta: Domnul l-a încercat pe Ezechia ca *Ezechia* să vadă tot ce este în inima *sa*. Dacă credem că Dumnezeu este Atotputernic şi Atotştiutor, atunci nu ne îndoim de faptul că El ştie tot ce este în mintea şi inima omului. De exemplu Domnul Iisus ştia ce gândesc oamenii înainte ca aceştia să rostească

cuvântul. Iisus ştia ce gândesc ucenicii Săi, însă El ştia şi ce gândesc duşmanii Săi! Deci mă gândesc că dacă Fiul ştie tot şi Tatăl ştie tot! Nu?

În versetul de mai sus ni se spune că Domnul l-a părăsit pe Ezechia, însă în alte părţi ale Scripturii ni se spune că Dumnezeu nu ne vă părăsi… niciodată. Părăsirea de care vorbeşte aici Scriptura este excepţia, nu regula. Părăsirea de care vorbeşte aici Duhul, este, **într-**un anume fel, o părăsire doar figurativă, pentru că Dumnezeu este peste tot în acelaşi

26

timp. Domnul l-a părăsit în sensul că Ezechia nu L-a mai simţit, nu i-a mai răspuns aşa cum era el obişnuit.

Când ajungem însă în Noul Testament lucrurile sunt şi mai clare. Iisus, când ne vorbeşte despre Sine şi despre Duhul Sfânt care este în noi, ne spune că va fi cu noi în… veac, adică nu ne va părăsi niciodată. Asta este una dintre marile diferenţe dintre Vechiul şi Noul Legământ! în Vechiul Legământ Duhul venea sau pleca. Domnul venea şi Domnul părăsea! Însă în Noul Legământ Domnul odată ce a venit NU mai pleacă niciodată.

Tu fii diferit! Sparge rutina rea. Destui oameni, atunci când nu-L simt pe Dumnezeu lângă ei, când Domnul nu le răspunde la rugăciuni, când nu-L înţeleg, devin atei sau agnostici sau intră în „criză spirituală”. Când te simţi părăsit de EL, ai răbdare, ai încredere în EL şi EL te va răsplăti din belşug!

Când Iov **s-**a simţit părăsit de Dumnezeu, ştiţi ce a făcut? **S-**a închinat! Fă şi tu ca Iov când te simţi părăsit de EL. Iov era „întins” la maxim din cauza nenorocirilor care **s-**au abătut peste casa lui: zece sicrie în faţa lui şi în fiecare, unul dintre copiii săi. Oare ce o fi simţit omul ăla? Nu ştiu exact ce a simţit, însă ştiu ce a făcut: **s-**a închinat! Adică **s-**a rugat, a cântat, L-a adorat pe EL, pe neînţelesul Dumnezeu. Fă şi tu aşa!

Însuşi Iisus, când era pe Cruce, a spus că e părăsit de Dumnezeu. Însă după câţiva ani, apostolul Pavel, prin revelaţie divină, face o clarificare foarte importantă în Efeseni, când scrie că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. Din

27

perspectiva umană, Iisus era părăsit. Din perspectiva divină, Dumnezeu nu L-a părăsit deloc, ci era în Hristos.

Nu te lua după ce simţi. Nu te lua după păreri nefondate. Ia-te

numai după ce este scris în Cuvânt. *Doar Acela este Adevărul*, restul sunt păreri subiective şi relative. Dacă te iei după sentimente sau după raţiune, ai destul de multe şanse să devii ateu sau agnostic, indiferent sau răzvrătit. Iisus **şi-**a dat Cuvântul că este cu noi până la sfârşitul veacului. El chiar. Se ţine de… Cuvânt! Rămâi în voia lui Dumnezeu şi când ţi se pare că eşti părăsit de EL… e doar o senzaţie. Realitatea este cu totul alta: „Eu sunt cu voi în toate zilele!"

Dumnezeu nu ne-a cerut să îl înţelegem, ci să îl credem, chiar şi când nu îl pricepem… deloc!

28

Eşti cunoscut în… iad?

Spre surprinderea mea, în urmă cu câţiva ani am învăţat de la Leoanard Ravenhill un adevăr care m-a uimit, dar m-a şi deranjat la prima citire: Că nu-i suficient să fim cunoscuţi doar în Cer, trebuie să fim cunoscuţi şi în… iad. Tocmai în… iad!

Există un text uimitor în Fapte 19: 13 – 20 despre nişte exorcişti iudei care umblau din loc în loc şi încercau să cheme Numele Domnului Iisus peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: „Vă jur pe Iisus, pe care-L propovăduieşte Pavel, să ieşiţi afară". Cei ce făceau lucrul acesta erau şapte feciori ai lui Secva, un preot iudeu din cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: „Pe Iisus îl cunosc şi pe Pavel îl ştiu, dar voi cine sunteţi?" Şi omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi şi i-a schingiuit în aşa fel că au fugit goi şi răniţi din casa aceea. Lucrul acesta a fost atât de cunoscut de toţi iudeii, de toţi grecii care locuiau în Efes şi i-a apucat frica pe toţi, şi Numele Domnului Iisus era proslăvit". Hmmm!

Când devenim slujitorii lui Dumnezeu, plini de Duhul Sfânt, trebuie să fim cunoscuţi, în Cer, pe pământ, dar şi în iad. Fiii lui Secva au folosit o formulă religioasă, încercând secretul magiei, încercând o eliberare de draci, dar total nereuşită, care **s-**a transformat **într-**un dezastru.

Sunt aici câteva lecţii care ne dau foarte mult de gândit.

Demonii ţin cont de identitatea noastră spirituală, nu de formulele noastre religioase.

29

Simplii termeni religioşi sau teologici, chiar versete declamate pe de rost în faţa îndrăciţilor, fără acoperire, sunt tot atât de lipsite de valoare ca aruncarea unui bulgăre de zăpadă de pe Vârful Omul cu

speranţa de a ajunge în centrul Timişoarei, la câmpie.

În timp ce cei doi fii ai lui Secva fugeau din faţa îndrăcitului, goi şi ruşinaţi, omul cu duhul rău îşi îmbogăţea garderoba cu două costume… rupte şi murdare.

Curios însă este faptul că prin această întâmplare Numele Domnului Iisus a fost proslăvit, iar pe oameni i-a apucat frica de… Domnul, nu de draci.

Să ştiţi că nu impresionăm nici chiar pe demoni cu vorbele noastre religioase sau cu formulele biblice fără acoperire, adică neancorate în relaţie sfântă cu Iisus Hristos.

Care a fost problema fiilor lui Secva? în ce a constat ea? *Foloseau Numele lui Iisus în scopuri comerciale şi şmechereşti, dar treaba nu funcţiona*. Băieţii ăia nu aveau relaţie de identificare cu Iisus prin naşterea din nou. Prin urmare cuvintele lor erau lipsite şi golite de putere şi autoritate spirituală. Ei se bazau pe o metodă, imagi**nându-**şi greşit că Numele lui Iisus produce magie. Noi trebuie să ne bazăm pe Persoana Divină, nu magică, a Domnului Iisus Hristos, pe Jertfa Sa, pe pocăinţă autentică, pe Cuvântul Său, dar şi pe Duhul Său.

Ca rezultat al escrocheriei lor religioase au primit o bătaie umilitoare. Noroc că azi demonii sunt ceva mai civilizaţi şi emancipaţi, că au descoperit pedichiura, şi nu mai pot zgâria aşa de tare. În creştinism întâi trebuie să fim şi pe urmă să facem.

30

Trebuie să fim cunoscuţi şi în Cer, dar şi în iad deopotrivă. Ne place să fim cunoscuţi. Cam aproape toţi vrem să fim cunoscuţi. Unii vrem să fim chiar faimoşi şi prin cercurile cele mai înalte. Ne place să avem faimă şi pe pământ, ba chiar şi în cer. Dar aţi vrea să fiţi cunoscuţi în iad? întrebarea aceasta este foarte rar pusă. Poate n-o să vă vină că credeţi, dar este foarte important să fim cunoscuţi de demoni, să fim cunoscuţi în iad.

Spre tot mai marea mea surprindere există o mare corelare între a fi cunoscut în Cer şi a fi cunoscut în iad. În acelaşi timp avem o mare problemă spirituală dacă iadul nu ne cunoaşte. A nu fi cunoscuţi în iad, demonstrează că nu suntem cunoscuţi nici în Rai.

Dacă eşti pe drumul care duce în iad, demonii nu te cunosc, eşti doar o statistică, un amărât de număr. Dacă însă eşti pe bune pe Drumul care duce în Cer, demonii te vor cunoaşte, dar şi Domnul! *Dacă doar tu îl cunoşti pe Domnul, dar Domnul nu te cunoaşte pe tine, e rău de*

tot. Când devii mântuit, în mod obligatoriu trebuie nu doar tu să cunoşti, ci trebuie să fii cunoscut şi de Dumnezeu, dar şi de draci.

Neapărat trebuie să fim cunoscuţi de demoni, dar mai ales de Iisus. În creştinism cunoaşterea este fundamentală, dar între Dumnezeu şi om cunoaşterea trebuie să fie reciprocă. Dacă doar tu cunoşti pe Domnul, dar Domnul nu te cunoaşte pe tine e de… rău. Doar cei ce fac voia lui Dumnezeu, dar II şi iubesc pe Dumnezeu, sunt cunoscuţi de Dumnezeu ca fiind ai Săi (Matei 7: 21 – 23; 1 Corinteni 8: 3). Opreşte-te acum şi citeşte aceste două pasaje. Sunt fundamentale. Nu te mulţumi să gândeşti şi să îţi spui: îl cunosc pe Domnul!! întrebarea esenţială este: Te cunoaşte Domnul pe tine? Demonii au

31

declarat că îl cunosc pe Domnul Iisus. Dar tot demoni erau! Decinu-i suficient doar să îl cunoşti tu pe El, şi El trebuie să te cunoască pe tine. Repet: Ştii când Domnul te cunoaşte pe tine? Când faci voia Sa, când îl iubeşti, adică eşti îndrăgostit de EL.

Complimente din iad. Cât timp un om ca Pavel era viu, iadul era neliniştit şi hăituit. Demonii aveau mari dureri de cap din cauza sfântului. Fără să îşi dea seama dracii i-au făcut un mare compliment lui Pavel când au zis: „Pe Iisus îl cunosc şi pe Pavel îl ştiu, dar voi cine sunteţi mă, no name?"

Vă rog să observaţi că demonul (sau demonii) vorbea despre *Iisus şi Pavel la timpul prezent, nu la trecut*. Adevărul acesta este teribil de important pentru că ne demonstrează că şi Iisus, dar şi Pavel sunt… vii, bine mersi!

De ce îl ştiau demonii pe Pavel? L-au bătut vreodată? Nu! Dimpotrivă, Pavel i-a tot bătut la ei acasă. În Fapte 16 scoate demonii din**tr-**o slujnică îndrăcită, iar în Fapte 19 scoate demonii din diferiţi alţi oameni nenorociţi. Plantează biserici în câteva oraşe mari, sfidâ**ndu-**i!

Cea mai mare distincţie şi cel mai mare compliment din partea iadului este ca demonii să te clasifice una cu Iisus. Şi nu-i deloc de mirare pentru că în Galateni 2: 20 Pavel se identifică şi zice despre sine: *„Am fost răstignit împreună cu Hristos, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine…"*. Vrăjmaşul se teme şi îi cunoaşte pe nume doar pe cei ce sunt răstigniţi cu Iisus, locuiţi de Iisus şi supuşi lui Iisus! Amin!

Pavel avea o relaţie intimă cu Iisus. Avea o relaţie de

întrepătrundere. Hristos în el şi el în Hristos. La naşterea din nou mă unesc cu Hristos. Gusturile Lui devin gusturile mele.

32

nu invers. Pavel ştia să îşi răstignească firea pământească şi din acel motiv era cunoscut în iad. Când murim faţă de păcat, de lume şi de eu, adică de pofte, devenim de mare notorietate în iad. Iadului i-a fost atrasă atenţia de Pavel tocmai prin faptul că a reuşit să îşi strunească şi răstignească poftele carnale. Sfântul a devenit erou şi pentru Cer, dar şi pentru… iad.

Pavel primise o aşa putere de la Dumnezeu încât făcea ca lucrarea să pară uşoară. Aşa că fiii lui Secva, dornici să impresioneze, dornici de spectacol şi senzaţii tari, **s**-au gândit că şi ei ar putea face la fel. *Dar Dumnezeu şi demonii nu pot fi impresionaţi decât de oameni răstigniţi, sfinţi şi plini de dragoste*. Fiii lui Secva erau atraşi de lucruri de senzaţie, de putere spirituală, dar nu erau dispuşi să plătească preţul puterii spirituale pe care l-a plătit Pavel. Trăirea în puterea Duhului nu poate fi imitată, duplicată, cumpărată, împrumutată sau falsificată, iar în absenţa ei nu te poţi lupta cu demonii, că-s mai tari decât oamenii… nerăstigniţi.

Tot în pasajul acesta mai există un adevăr ciudat pe care nu putem să nu-l remarcăm. *Există situaţii în care Numele lui Iisus n-are putere*? Fiii lui Secva au folosit Numele lui Iisus ca pe o formulă magică, dar nu aveau acoperire, şi din acel motiv n-a funcţionat.

Trebuie să învăţăm că atunci când Iisus nu-i Domnul meu, nu am nici puterea Sa şi Numele Său n-are nicio influenţă supranaturală. Când îl luăm pe Iisus ca pe un talisman, şmecheria nu va funcţiona. *Una este să spui*: *Iisus Hristos este Domnul*. *Cu totul altceva e să spui*: *Iisus Hristos este Domnul*… *meu*… Cândva toată planeta va mărturisi că Iisus Hristos este

33

Domnul, dar asta nu înseamnă că cei ce au mărturisit aşa ceva vor fi şi mântuiţi. Doar cel ce de acum L-a făcut pe Iisus Domnul lui şi mărturiseşte că Iisus Hristos este Domnul meu, doar ei vor fi… mântuiţi şi împuterniciţi de El.

De ce credeţi că cei 70 de ucenici din Luca 10, când **s**-au întors din misiune plini de bucurie, I-au zis lui Iisus: „Doamne, chiar şi dracii ne sunt supuşi în Numele Tău”. Cum de oamenii ăştia aveau putere asupra dracilor? Secretul lor e foarte simplu. *Dracii le erau supuşi*

pentru că ei erau supuşi Domnului Iisus. Doar acesta e secretul lor, dar şi al nostru. Am puterea lui Iisus când sunt supus lui Iisus. Dracii mă cunosc când şi eu îl cunosc pe Domnul, dar mai ales când Domnul Iisus mă cunoaşte pe mine.

34

Creştinul Serios

Romani 14: 17 este un verset fundamental pentru toţi creştinii interesaţi în lucrarea Duhului Sfânt. „*Căci împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci este neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfânt*”.

Unii dintre noi, pentru că am înţeles greşit Biblia, ne-am format un creştinism greşit şi o pocăinţă la fel. Una dintre teologiile nefaste şi nebiblice între evanghelici este că şi-au produs un creştinism şi deci o închinare lipsită de bucurie. Trebuie să vă spun de la bun început că Dumnezeu ne vrea pe toţi creştini serioşi. *Dar trebuie din nou să vă informez, tot de la bun început, că creştinul serios este creştinul bucuros*.

Când scriu despre bucurie, nu mă refer la „bucuria” clasică, din popor, conjuncturală, produsă de bunăstare, de sănătate sau de împlinire. Bucuria despre care vorbesc în această meditaţie este Bucuria supranaturală, care nu depinde de circumstanţe favorabile, ci depinde de relaţia pe care o avem cu Dumnezeu prin credinţă. Bucuria la care mă refer aici e bucuria produsă de prezenţa lui Dumnezeu în viaţa unui om. E bucuria produsă de cunoaşterea lui Dumnezeu.

Bucuria poate fi înlocuită doar de… agonie, de tristeţe, pesimism, plictiseală sau rutină. Dacă nu alegi Bucuria, atunci în mod automat ai ales… agonia, chiar dacă nu realizezi starea în care te afli. Dacă în viaţă nu e bucurie, se lasă în final cu agonie. Unul dintre cele mai subtile şi răspândite păcate ale creştinilor e lipsa plinătăţii cu Duhul Sfânt, adică tocmai lipsa… Bucuriei.

35

C.S. Lewis, un intelectual şi filosof creştin care **s**-*a convertit de la ateism la Hristos, a spus o chestiune care mi-a atras atenţia*: „*bucuria este cea mai serioasă preocupare a Cerului*”. Iisus a venit nu doar ca aducător de Har, Adevăr şi Mântuire, dar şi ca aducător de Bucurie. Am scris mai sus, dar trebuie să repet: *Unii oameni au murit cu mult înainte de data decesului lor*.

Iisus Hristos a fost Omul durerii, dar mai ales al Bucuriei. Durerea lui Iisus e un răspuns temporar la o lume căzută în păcat.

Bucuria însă e trăsătura de bază a caracterului lui Dumnezeu.

Avem un Dumnezeu bucuros. Ştiaţi că Iisus Hristos când mă cheamă la Mântuire, la Metanoia, la Naşterea din nou, de fapt EL mă cheamă la Bucurie? Să nu uităm asta niciodată! Din nefericire însă tocmai acest mare Adevăr îl uităm. Trebuie să învăţăm să ne reamintim acest Adevăr tot timpul. Pavel II descrie pe Domnul **într**-un mod… neaşteptat şi Revoluţionar: „Preafericitul Dumnezeu” (1 Timotei 1: 11; 6: 15). Nu mă crezi? Citeşte textele indicate şi te vei convinge.

Bucuria e o Poruncă. Ştiaţi că Bucuria e… obligatorie? E poruncită? Biblia aşază bucuria ***într****-o categorie non-opţională. Cred însă că cea mai călcată poruncă din Biblie e… Bucuria*. Lipsa Bucuriei e un mare păcat care aduce mari deservicii lui Dumnezeu, dar şi nouă, Bisericii Sale.

Tristeţea, sobrietatea, nebucuria, e păcatul cel mai des tolerat sau acceptat de Biserică. *Nimeni n-a fost pus la disciplină în* vreo *biserică pentru că nu are bucurie*. Nimeni nu e exclus din cauza acestui grav păcat. Îi excludem pe oameni pentru că fumează şi-i ascultă pe Bodo şi pe Bitman. Dar vă spun că lipsa bucuriei e mult mai gravă decât aceste presupuse „păcate”. Ce-i oare mai grav, să fumezi sau să bârfeşti? Categoric fumatul nu

este atât de poluant ca defăimatul, judecatul, şi bârfitul. Vorba unui pastor penticostal: mi-aş dori o biserică în care toţi să fumeze, dar nimeni să nu bârfească. Îi dau dreptate!

Oare de ce suntem dispuşi să ascultăm de porunca de a nu curvi, de a nu fura, de a nu minţi, dar refuzăm să ne supunem poruncii de a fi bucuroşi? Există o fiinţă în univers care vrea să trăieşti în tristeţe, apatie şi agonie şi acesta nu-i Dumnezeu, ci diavolul. Francisc de Sales a spus: „celui rău îi convine tristeţea şi melancolia pentru că el însuşi e trist şi melancolic, şi aşa va fi pentru eternitate. De aceea el doreşte ca toţi să fie ca el”.

În Neemia 8: 10, Duhul Sfânt scrie: „bucuria Domnului este tăria voastră”. Cum oare să înţelegem versetul acesta? Avem un Dumnezeu bucuros, nu trist. Avem un Dumnezeu voios, nu deprimat. Faptul că Dumnezeul creştin este un Dumnezeu bucuros, iar noi creştini trişti şi plictisiţi, ar trebui să ne dea foarte mult de gândit. Domnul nostru este Dumnezeul Bucuriei! Iar bucuria Lui este tăria noastră, e în avantajul nostru.

Bucuria Domnului este tăria voastră mai înseamnă încă ceva teribil de important şi major. Doar cei ce înţeleg că Dumnezeul nostru este Dumnezeul bucuriei, deci un Dumnezeu bucuros, sunt tari, puternici şi biruitori. Tristomanii şi crispaţii nu au un dumnezeu al bucuriei, ci un surogat.

Poporul a postit şi a plâns până când Neemia a înţeles că ăştia tindeau să facă din tristeţe şi vaiet un mod de viaţă, să se convertească la tristomanie, şi atunci le-a poruncit să oprească plânsul şi postul şi să înceapă bucuria, care este modul normal de viaţă pentru un credincios. Dar ca să înceteze plânsul şi postul a. trebuit să dea o ordonanţă de urgenţă, că altfel de bunăvoie nu pricepeau că bucuria este voia lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu. Bucuria e tărie, absenţa ei va produce slăbiciune.

37

Avem un Dumnezeu Bucuros care aşteaptă ca şi copiii Lui să fie la fel ca El. *Trebuie să facem din Bucurie preocuparea serioasă a vieţii noastre. A venit vremea să luăm bucuria în serios*. Dacă pe Dumnezeu II luăm în serios şi bucuria o vom lua în serios.

Un creştin care nu ia bucuria în serios este… neserios şi periculos, pentru că de fapt pe Dumnezeu nu îl ia în serios. Ştiţi cine e creştinul neserios? Creştinul neserios este creştinul ne bucuros! Bucuria e o poruncă şi în Vechiul dar şi în Noul Testament.

Bucuria se învaţă. Noi trebuie să învăţăm să devenim creştini serioşi, deci bucuroşi, senini şi să nu mai fim creştini înnouraţi. Oamenii care vor să devină bucuroşi au nevoie să înveţe disciplina bucuriei, a celebrării. Trebuie să învăţăm ce ne spune Biblia despre Bucurie. (Ioan 15: 11; Luca 10: 17 – 21; Filipeni *4*: *4*; Iacov 1: 2; etc). *Nu tristomania, ci bucuria este nota predominantă a vieţii creştine autentice*.

În Luca 10 ucenicii se întorceau de pe teren plini de bucurie pentru că au scos draci şi au vindecat boli. Bucuroşi că şi dracii le erau supuşi. Dar, spre mirarea mea, Iisus îi temperează, dar le şi redirecţionează bucuria. Le recomandă să se bucure, dar nu atât de mult pentru că demonii le sunt supuşi, ci mai ales să se bucure pentru faptul că numele le este scris în Cer. După ce a rostit acele cuvinte Iisus **S-**a bucurat în Duhul Lui. În Luca 10 şi ucenicii şi Iisus sunt bucuroşi… numai demonii sunt necăjiţi, că au fost evacuaţi de la domiciliu, adică… exorcizaţi.

Bucuria este responsabilitatea mea. Trebuie să fiu responsabil ca bucuria să se vadă pe faţă, dar şi în viaţă. Dovada că am Duhul Sfânt este tocmai... Bucuria. Roadă Duhului este printre altele şi Bucuria (Galateni 5: 22 – 23).

Dovada că faci parte din împărăţia lui Dumnezeu, că ai Duhul, este... tot Bucuria. Dovada că împărăţia lui Dumnezeu

este în mine este... Bucuria. „Căci împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14: 17). Deci cine are Duhul Sfânt este sfânt, are împărăţia! Cine are împărăţia? Doar sfinţii! Un sfânt adevărat este şi curat, are şi pace, dar şi... Bucurie. Dacă te interesează sfinţenia şi sfinţirea care vine prin Duhul Sfânt, să nu uiţi tocmai de pace şi de bucurie.

De ce există totuşi creştini lipsiţi de bucurie? *Au înţeles Biblia greşit şi nu ştiu că au dreptul la bucurie*. Iar pe cei ce se bucură îi condamnă. Oamenii ăştia sunt ca fiul cel mare. El n-a plecat niciodată de acasă, era băiat harnic, sobru şi moral (**într**-un anume sens), dar de fapt era rău şi invidios de mama focului. Era tare otrăvit! Tipul era toxic! Nu ştia că are dreptul la... bucurie. N-a plecat de acasă niciodată, dar era mai rău decât fiul risipitor care a plecat de acasă. Despre fiul cel mic ştim că **s**-a pocăit, dar de fiul cel mare nu ni se spune că **s**-a pocăit. Iisus spune că cel mic a intrat în casă, fiul cel mare... nu. Suntem înfiaţi, avem Duhul Sfânt, avem dreptul la bucurie. Sparge rutina tristeţii. Se poate!

Păcatul alungă bucuria mântuirii (Psalmul 51: 12). Trebuie să ne aranjăm viaţa în aşa fel încât păcatul să nu ne mai pară bun, chiar dacă ştim că-i plăcut. Să vă spun ceva ce unora n-o să le placă... deloc: Când David a păcătuit nu şi-a pierdut Mântuirea. Dar totuşi a pierdut două valori vitale. Şi-a pierdut părtăşia cu Dumnezeu, dar şi bucuria Mântuirii. David înţelege că a pierdut bucuria mântuirii, se pocăieşte şi o cere înapoi ca să poată să-i înveţe pe păcătoşi calea Domnului. Doar un om cu bucuria mântuirii poate să-i înveţe pe alţii eficient Calea Domnului.

Adevărata bucurie o au doar cei ce **şi**-au dedicat viaţa la Ceva mai presus decât fericirea personală. *Dacă suntem purtători*

de Iisus Hristos suntem şi purtători de Bucurie. Sunt creştini care refuză bucuria, pentru că au ales agonia, au ales de bunăvoie să devină

victime. Sunt unele biserici ca găurile negre din univers, dacă le permiţi, o să extragă, o să aspire din tine toate bucuria.

Am citit o ilustraţie hazlie despre un fermier care avea un vecin lipsit de bucurie, mereu nemulţumit şi cârcotaş. Vecinul cel vesel avea un câine de vânătoare dresat să aducă raţele împuşcate. O raţă a căzut în lac şi câinele a mers pe apă, a luat raţa din apă şi a adus-o la picioarele celor doi. Cârcotaşul, de rău ce era, a zis: „Deci câinele tău nu poate să înoate, aşa-i?” Dacă vrei să fii creştin serios petrece cât mai mult timp cu Dumnezeu şi cu oamenii bucuroşi.

*Bucuria vine din***tr**-*o psihologie escatologică şi perspectivă biblică*. Psihologii cognitivi ne spun că între evenimentele care ni se întâmplă şi răspunsul nostru se poate interpune credinţa sau interpretarea acestor evenimente. Scriitorii Noului Testament nu erau angajaţi în gândire pozitivă de tipul new age. Ei priveau însă toate evenimentele prin prisma şi gândirea escatologică. Adică? Ei priveau toate evenimentele în lumina învierii lui Hristos cel Viu, a victoriei Lui finale şi a revenirii Sale. De aceea erau aşa de bucuroşi.

De ce credeţi că Pavel, de 15 ori în Filipeni, ne scrie despre bucurie? Pentru că era nebun? Nuuu! Ci pentru că era… bun, nu nebun. Era un creştin serios, era bucuros, era normal, adică era un realist spiritual, tocmai pentru că a înţeles cum este viaţa creştină normală. Viaţa Creştină Normală este o viaţă de neprihănire, pace şi bucurie. Viaţa creştină anormală este lipsită de aceste trei virtuţi.

Sfântul Pavel chiar credea în Dumnezeu. În el chiar locuia şi domnea Duhul Sfânt. Epistola către Filipeni este epistola Bucuriei, chiar dacă o scrie din**tr**-o puşcărie antică, în care nu

avea nici internet şi nici TV. Ştiţi de ce era aşa de bucuros, chiar în lanţuri? Dumnezeul lui era Dumnezeul bucuriei. Duhul din el era Duhul bucuriei! Bucuria mântuirii nu depinde de circumstanţe şi de locaţie, ci de… Relaţie. Nu depinde de ceva, ci de… Cineva! Dacă eşti creştin serios eşti tot timpul… bucuros. Doar creştinul neserios este omul ne-bucuros!

De fapt Scriptura ne dă trei porunci pe care trebuie să le împlinim non-stop: *Mulţumiţi* lui Dumnezeu neîncetat. *Rugaţi*-*vă* neîncetat şi *bucuraţi*-*vă* neîncetat. Sparge şi tu vechea rutină: Nu mai fi creştin nervos, fii… bucuros! Fii creştin… serios, deci fii… bucuros. Amin!

41

Lecţia Săgeţilor – Fii Entuziast

3. V8

Există în Biblie un text foarte interesant, dar şi ciudat, însă plin de semnificaţie, care ne învaţă cum să obţinem *victoria completă*. „Lecţia săgeţilor prea puţine" este foarte importantă. Biblia ne învaţă că Viaţa este o luptă, dar secretul nu-i să câştigi doar 3 lupte, ci pe… toate… De fapt aproape în fiecare zi ne trezim în fel de fel de lupte. Noi nu ne putem mulţumi cu câştigarea unor lupte răzleţe. Doar câştigarea războiului este scopul la care trebuie să ţintim fiecare dintre noi. A câştiga câte o luptă ici colo, dar a pierde războiul, ar fi foarte dramatic.

Istoria lui Ioas este istoria unui om care a obţinut o victorie, dar incompletă. Istoria lui Ioas ne vorbeşte despre faptul că există situaţii în viaţă când credinţa, perseverenţa şi pasiunea, nu numai că îţi determină victoria, dar şi măsura victoriei, măsura în care câştigi. Dumnezeu nu vrea să câştigăm câte o luptă, ci El vrea să câştigăm războiul, adică să avem biruinţă completă.

Elisei, pe patul de moarte, este vizitat de împăratul Ioas. Marele Elisei, omul lui Dumnezeu, vrea să îl binecuvânteze pe Ioas înainte de trecerea lui în Veşnicie. Pe când Ioas era lângă omul lui Dumnezeu, Elisei îi spune lui Ioas: „… Ia săgeţi". Şi a luat. „Loveşte în pământ". Şi Ioas a lovit de trei ori, apoi **s**-a oprit. Omul lui Dumnezeu **s**-a mâniat pe Ioas şi i-a zis: „Trebuia să loveşti de cinci sau şase ori. Atunci ai fi bătut pe sirieni până i-ai fi nimicit, acum îi vei bate numai de trei ori". Noi am zice: „Bine-i şi de trei ori". E bine, dar putea fi foarte bine! Cred că fiecare dintre noi cunoaştem faptul că binele este

42

duşmanul lui foarte bine. „Bine-i şi de trei ori, totuşi". Da, dar asta e o victorie… incompletă, o victorie ştirbă. Noi suntem destinaţi să avem victorii complete, totale. *Victoriile incomplete sunt uneori tocmai marile noastre eşecuri*!!

Ce nevoie ai tu? Ce îi ceri lui Dumnezeu să facă? Să mântuiască o persoană pe care o iubeşti? Să-ţi dea finanţe? Să te ajute să te laşi de un obicei rău? Să reuşeşti în carieră? Află ce ţi-a promis în Cuvântul Său şi foloseşte aceste promisiuni ca pe nişte săgeţi. Ţinteşte cu ele asupra problemelor tale, trage şi continuă să tragi până când Dumnezeu va acţiona.

Problema de care suferea Ioas, şi asta l-a enervat pe Elisei chiar

şi pe patul de moarte, a fost faptul că era lipsit de pasiune, de entuziasm, de râvnă, de zel. Lipsa pasiunii produce victorii, dar şi alea… incomplete. *Elisei (omul lui Dumnezeu) avea pasiune şi pe patul de moarte. Omul ăla a murit în pasiune. A trăit cu pasiune, s-a rugat cu pasiune şi a murit cu pasiune. I-a cerut lui Ilie porţie dublă din duhul său. Deşi pare lăcomie, e o lăcomie sfântă, o lăcomie care ne face neobişnuiţi. E o lăcomie de care toţi avem nevoie.* Elisei era entuziast şi din acel motiv a dorit să vină peste el o porţie dublă din duhul lui Ilie. Nu-i deloc de mirare că Ilie a făcut 7 minuni, iar Elisei 14. E vorba aici de puterea pasiunii. Când Elisei l-a văzut pe Ioas rutinat şi plictisit, că a lovit cu săgeata doar de trei ori, lipsit de entuziasm, nu-i de mirare că s-a mâniat, deşi era la sfârşitul vieţii sale. Pe bună dreptate Elisei s-a mâniat, pentru că el a sesizat că Ioas o să câştige câteva lupte, dar nu şi războiul.

En-theos.

Cum te descrii tu pe tine? Pasionat sau Rutinat? Fii Pasionat, fii entuziast! Termenul „entuziasm” vine din grecescul En-theos. „En” înseamnă „în „sau „înăuntru”. „Theos” e „Dumnezeu”. Etimologic deci, entuziasm se traduce „Plin

de Dumnezeu”. „Să-L ai pe Dumnezeu în tine”. „Posedat de Dumnezeu”. Doar când eşti entuziast înseamnă că eşti plin de Dumnezeu. Entuziasm mai înseamnă să ai mare interes sau mare încântare pentru o cauză. Entuziasm mai înseamnă: o sursă sau motiv de mare exaltare.

Văduva săracă din Noul Testament a ţintit şi „a tras” atâtea săgeţi asupra judecătorului nedrept, încât şi judecătorul şi Iisus au rămas uimiţi. Nu te da bătut niciodată până nu vei birui. Fii insistent, fii pasional, fii cu râvnă.

Iată cuvântarea de 60 de secunde a şefului Coca Cola. „Imaginaţi-vă viaţa ca un joc cu 5 mingi aruncate în sus. Mingile sunt: munca, familia, sănătatea, prietenii şi sufletul. Toate aceste mingi trebuie să le ţii în aer. Curând vei înţelege că munca e o minge de gumă. Dacă o scapi, se va lovi de pământ, dar va sări înapoi la tine. Dar celelalte 4 – familia, sănătatea, prietenii şi sufletul, sunt din sticlă. Dacă le scapi pe vreuna, pentru totdeauna vor fi distruse. Nu vor mai fi la fel. Trebuie să înţelegi asta şi să lupţi cu entuziasm pentru aceste valori. Lucrează eficient în timpul orelor de serviciu, dar păstrează-ţi timp şi

pentru restul. Dă timp suficient pentru familie, prieteni şi odihneşte-te cât mai bine! Dar cea mai mare valoare a ta este sufletul. Valoarea are valoare numai dacă valoarea ei este valorificată”.

Cred că trebuie să fim cei mai pasionaţi când este vorba de sufletul nostru. Valorile pe care le ai administrează-le, dar cu entuziasm. Roagă-te, predică, iubeşte, munceşte, povesteşte... cu înflăcărare. Nu fi rutinat, nu fi plictisit, nu fi ca Ioas, că se enervează... Elisei!!

Dumnezeu are nevoie de biserici înflăcărate formate din oameni înflăcăraţi. Ralph Waldo Emerson (*1803 – 1882*), poet

44

şi eseist american, scrie un adevăr pe care trebuie să îl cunoască toţi creştinii:

„Nimic măreţ nu a fost obţinut fără entuziasm. Entuziasmul este mama efortului, iar fără el nimic măreţ nu a fost realizat vreodată”. I-am dat dreptate. Când te trezeşti dimineaţa nu uita să fii entuziast. Când eşti plin de pasiune ai favoarea lui Dumnezeu asupra ta. Unii ne-am pierdut entuziasmul cu privire la viaţă, job, căsnicie, copii, prezent, viitor. Dumnezeu nu ne-a creat să devenim rutinaţi, ci entuziaşti. Tot ce faci fă cu pasiune pentru că ocaziile speciale în viaţă sunt rare şi nu şti care e momentul decisiv. Sunt unele ocazii pe care le ai doar o singură dată în viaţă. Ioas este un exemplu foarte concludent.

Împăratul Ioas din lipsă de entuziasm şi pasiune a pierdut Victoria totală, deci a pierdut... războiul. Ilie din lipsă de pasiune pentru Dumnezeu a pierdut chemarea de la Dumnezeu şi a fost înlocuit... imediat. Biserica din Efes şi laodicea au fost descalificate tocmai pentru că nu aveau pasiune, nu erau incandescente, nu erau entuziaste.

Franklin Jentezen, **într-**una dintre predicile sale, a zis: „Dacă faci o treabă, fă-o cu pasiune”. Lucrează, iubeşte, închină-te... cu pasiune. Dacă eşti însurat, fii pasionat... dacă dăruieşti, fă-o cu pasiune. Nu fi doar rutinat, ci şi entuziast în fiecare dimineaţă.

De la împăratul David învăţăm pasiunea, entuziasmul. El şi când a păcătuit a fost tot pasional, dar şi când **s-**a pocăit, când **s-**a închinat, când a lucrat şi când a luptat, a fost la fel. Când David aducea Chivotul lui Dumnezeu la Ierusalim **s-**a entuziasmat şi a intrat în închinare. În timp ce Chivotul intra în oraş el a început închinarea. Aşa de entuziast era că a transpirat tot. El dansa înaintea Domnului, dar o făcea cu atâta pasiune că era tot transpirat de efortul pe care îl făcea. Asta.

45

pasiunea asta, tare îi place lui Dumnezeu. Cred că unul dintre motivele pentru care David a fost declarat „omul după inima lui Dumnezeu" a fost şi pasiunea.

Când nu mai eşti pasionat, începi să nu mai trăieşti, doar să exişti. Fii bucuros că ai casă, soţie, masă, sănătate, serviciu, bucură-te că eşti în viaţă. Raportează-te la toate, dar nu cu plictiseală, ci cu pasiune!

Am citit un reportaj despre miracolul din Hudson River, petrecut în urmă cu câţi ani „de zile". Printr-o manevră dibace a unui pilot american, 160 pasageri au fost salvaţi din avionul defect, care a aterizat cu bine pe râul Hudson. I s-a luat un interviu unuia dintre cei ce au fost salvaţi de la moarte, dar care era ud tot. Ştiţi ce a declarat salvatul de la moarte? „înainte eram viu, acum realmente sunt viu. Sunt viu cu adevărat". Omul de acum era entuziast cu privire la viaţă. Tu chiar eşti viu sau doar te târăşti? Eşti pasionat de viaţă? Cum îţi trăieşti viaţa? Unii oameni au murit cu mult înainte de ziua decesului lor, tocmai pentru că sunt lipsiţi de entuziasm.

În 2 Timotei 1: 6 Pavel îi cere lui Timotei să înflăcăreze darul lui Dumnezeu din el. Observaţi? De el depindea înflăcărarea. Era responsabilitatea lui, dar şi a noastră să devenim înflăcăraţi, entuziasmaţi, etc. *Tu cum eşti oare*? *înflăcărat sau rutinat*? în fiecare zi trebuie să decidem: nu voi fi posac, deşi viaţa conţine şi rutină bună, noi trebuie să învăţăm că se poate să fim entuziaşti. Eu am ales să fiu un „rutinat" entuziasmat! Orice poate deveni plictiseală şi doar rutină rea, dacă îi permitem. Şi când eşti căsătorit cu un fotomodel, când eşti eurodeputat sau patron cu mulţi bani, poţi deveni plictisit, rutinat. Nu îţi poţi permite ca ceea ce cândva a fost un miracol să devină plictiseală şi mediocritate.

46

Când Dumnezeu ţi-a dat soţia, serviciul, copiii, biserica, ai fost atât de încântat. Dar s-ar putea acum să fii tocmai între victorii şi de aceea plictisit şi blazat. Dumnezeu nu te-a uitat. Tu fii entuziast în tot ceea ce faci.

Repet, când Ilie şi-a pierdut entuziasmul pentru Dumnezeu, Domnul l-a înlocuit imediat. Domnul nu are nevoie în Lucrarea sau Biserica Sa de oameni lipsiţi de entuziasm. Rutina ucide! Lipsa de entuziasm produce plictiseală, te goleşte de sevă şi bucurie.

Învaţă de la Ioas: să nu fii plictisit, ci entuziast, dacă te interesează victoria completă. Entuziasmul însă demonstrează că eşti locuit de Dumnezeu! Sparge obişnuinţa care ucide! înflăcărează-te! Se poate!

De ce Ioas a lovit cu săgeţile numai de trei ori în loc de şase ori?

Ioas a lovit doar pentru supravieţuire. El a trăia doar pentru a supravieţui.

Îl suspectez că ştia, ca şef de stat, că trebuie să lupte de 5 – 6 ori, dacă vrea Victoria, dar el era un tip superficial. În vremea aceea trebuia să îi baţi pe duşmani de 5 – 6 ori ca să îi învingi total.

Îl suspectez pe Ioas de comoditate, de delăsare şi lene. îl suspectez de nepăsare şi dezinteres, ca şi pe conducătorii noştri politici.

Da, poate vei ajunge în Cer, dar cum? Unii trăim spiritual, doar cât să supravieţuim, alţii trăim ca să biruim, Izbândim, să câştigăm până la capăt. Dumnezeu nu ne vrea supravieţuitori, ci biruitori, câştigători. Majoritatea credincioşilor de azi se mulţumesc doar să supravieţuiască în lume, dar Dumnezeu ne-a chemat să schimbăm lumea. Cred că toţi cei ce citiţi acum sunteţi decişi să faceţi voia lui Dumnezeu, dar câtă victorie vreţi

să aveţi până în Cer? Dumnezeu îţi spune: Nu te opri acum, că dacă te opreşti greu reporneşti. Nu face ca Ioas, fă ca Iisus.

*Iisus NU **S**-a oprit când I-a fost cel mai greu* floan 13: 1). Iisus Hristos, pentru a birui, a trebuit să moară. Iisus Hristos nu **S**-a oprit când I-a fost greu! EL a iubit până la capăt. Domnul nu **S**-a oprit în Ghetsimani, ci a Biruit. Nu **S**-a oprit când L-au batjocorit, când L-au scuipat, când L-au răstignit; El a mers până la capăt. Nu **S**-a oprit când **S**-a rugat şi Tatăl nu I-a răspuns; a rămas în voia lui Dumnezeu. Iisus pe Cruce, nu **S**-a oprit când NU a înţeles exact ce se petrece şi de ce Tatăl tace, El a rămas în Voia Tatălui până la capăt.

Iisus însă nu **S**-a oprit nici în mormânt, ci a înviat. Dacă mergem până la capăt în voia lui Dumnezeu, ne aşteaptă învierea!

Nu te opri pe autostradă. Am citit cazul real şi dramatic al unei femei care a oprit pe drum pentru că a văzut un pui de pisică pe marginea şoselei. Fără ca ea însă să observe, un bărbat a sărit în maşină pe bancheta din spate. Un alt şofer din spate a văzut toată faza şi a urmărit-o pe femeie cu faza mare şi claxonând până a ajuns acasă

la tatăl ei, care a ieşit cu puşca pe prispa casei. Tatăl femeii **s**-a îndreptat cu puşca spre şoferul maşinii din spate, când pericolul era bărbatul cu cuţitul de pe bancheta din spate care stătea acolo ghemuit. Totul **s**-a complicat pentru că a oprit... pe şosea. Nu te opri înainte de vreme.

suspectez pe Ioas că ştia că fiecare lovitură în plus înseamnă încă o bătălie pe care el trebuia **s**-*o lupte, să rişte, să se bată, să îl doară*. *Ştiu că deseori nu-i uşor să fii şi să rămâi pocăit, dar în numele a tot ce ai mai sfânt, nu te opri din a iubi, din a ierta, din a te sfinţi, din a lucra, din a te*

48

bucura, din a misiona, din a dărui, din a te pocăi, din a veni la Casa Domnului şi din a citi Cuvântul... zilnic.

Odată ce te opreşti, greu mai porneşti. Odată ce te opreşti nu mai poţi câştiga Războiul. *Ioas* **s**-*a oprit*. *Iisus a mers până la capăt chiar dacă L-a costat, dar a meritat*! *După suferinţă şi moarte, urmează... învierea*.

Ioas a fost un om rău, de aia **s**-*a oprit*. Doar oamenii buni continuă să creadă până la capăt, să iubească şi să slujească până la capăt. NU te opri din pocăinţă, iubire sfântă, creştere, creativitate, onoare, slujire.

49

Mugetul care te dă de gol sau Pericolul ascultării incomplete

5: /-*23*

Rutina înseamnă mediocritate şi superficialitate!

Împăratul Saul este omul care a început bine, dar a terminat prost. Dumnezeu l-a ales, dar tot EL l-a şi lepădat. De ce a fost Saul detronat? *Saul e prototipul credinciosului care n-a putut domni*. De ce n-a putut domni în viaţă? De ce sunt atâţia creştini ca Saul, care nu pot domni în viaţă, deşi la aceasta sunt invitaţi? De ce Saul **s**-a chinuit enorm? De ce sunt atâţia creştini care se chinuie în loc să domnească?

Păcatul subtil al ascultării incomplete a lui Saul Dumnezeu i-a spus clar lui Saul să nimicească total animalele şi oamenii cuceriţi de ei. Saul a ascultat de Dumnezeu însă doar 90%. *Problema lui Saul n-a fost ascultarea de Dumnezeu, el a ascultat*. *Problema lui a fost ascultarea incompletă*. *Saul a ascultat, dar doar parţial*. *Ascultarea parţială de Dumnezeu e foarte periculoasă*.

Ascultarea incompletă este jertfa nebunului. Ascultarea parţială duce... şi te duce în cea mai mare eroare (v.13) pentru că te ispiteşte să

trăieşti în minciună, ca tu să ai despre tine păreri bune, când de fapt Dumnezeu are despre tine păreri rele. Saul şi-a înălţat chiar şi un semn de biruinţă ca să arate bine, dar de fapt se autoînşela, pe sine şi pe alţii, dar mai ales

50

pe el însuşi. Îşi fura propria-i căciulă/ *În timp ce el se credea învingător, de fapt era învins înaintea lui Dumnezeu*.

Atenţie la păcatul subtil al superficialităţii. George Călinescu, unul dintre cei mai importanţi critici literari români, a scris în cartea Enigma Otiliei o frază care i-a iritat pe mulţi contemporani de-ai să-i El spunea: „Superficialitatea este o boală naţională, de aceea noi românii nu progresăm”. Hmmm!

Nu doar România, ci aproape întreg mapamondul este locuit de fiinţe care trăiesc o viaţă superficială. Oamenii de toate vârstele, profesiile, etniile şi religiile suferă de această maladie.

Chiar şi creştinii **s**-au obişnuit în ultima perioadă să fie superficiali, delăsători şi dezinteresaţi, iar efectele acestui păcat se simt deja în viaţa spirituală a bisericilor din ţara noastră. Deschidem Biblia la întâmplare şi citim un verset, înainte de a merge la locul de muncă sau la şcoală, şi declarăm apoi că ne-am hrănit spiritual. Rostim o rugăciune în timp ce ne îndreptăm spre maşină şi spunem că am avut părtăşie cu Domnul. Citim o poezie în cadrul unui serviciu de închinare şi avem impresia că îl slujim pe Dumnezeu. Scriem trei idei pe un petec de hârtie, în timp ce se desfăşoară programul în casa de rugăciune şi considerăm că Duhul Sfânt ne-a inspirat **într**-un mod special, învăţăm o predică de pe internet şi o expunem în faţa adunării şi i-am impresionat pe oameni, dar nu pe Dumnezeu. Dăruim un leu la colectă şi ne felicităm că am salvat bugetul bisericii. Aruncăm o invitaţie pentru un serviciu de evanghelizare în cutia poştală a unui vecin şi suntem convinşi că am împlinit Marea Trimitere.

51

Şi în felul acesta ne-am obişnuit să trăim o viaţă superficială. Ne-am obişnuit cu superficialitatea. Ea a devenit un mod de viaţă, o stare de normalitate pentru mulţi dintre noi. Suntem superficiali în ceea ce facem, dar mai ales în relaţia noastră cu Dumnezeu. Ascultarea de Domnul trebuie să fie totală şi radicală, altfel e fără valoare, şi păţim ca Saul.

Pericolul subtil al pocăinţei incomplete. Există în versetele 9 şi 15

un pericol foarte subtil în care tindem să cădem toţi. Să ne pocăim, dar superficial, nu radical. Să ascultăm, dar superficial, nu radical. Să ne pocăim numai de ce-i urât sau grotesc. Să nimicim doar ce nu ne place, în rest ce-i „fain” şi apetisant să ţinem pentru noi. Să ne îmbătăm cu apă rece, că dacă am făcut ceva din ce ne-a zis Dumnezeu, e suficient. Să nu ne înşelăm. Ascultarea noastră de Domnul trebuie să fie radicală şi totală. Saul a nimicit numai animalele slabe, iar pe cele mai bune le-a păstrat ca jertfă pentru Domnul. Intenţii umane bune, dar nesupus poruncii Domnului. Ăsta era mugetul care l-a dat de gol. Îi era greu să se despartă de ce era „frumos”. **S**-a despărţit de ce-a fost urât, dar de ce a fost plăcut de privit, n-a reuşit să se despartă. *Saul a făcut ceva din ce i-a poruncit Domnul, dar nu tot. Nunta din Cana Galileei însă a fost salvată de nişte chelneri care au făcut tot ce a poruncit Iisus*.

O altă Lecţie de bază pe care ne-o dă Duhul Sfânt în acest text este pericolul subtil de-a ascultă de raţiunea umană aparent evlavioasă, în loc să facem ce ne spune Domnul.

Nu te baza pe raţiunea ta chiar dacă ea pare foarte evlavioasă. Lucrarea lui Dumnezeu şi trăirea cu Dumnezeu trebuie făcute conform principiilor lui Dumnezeu. Saul avea gânduri frumoase care păreau chiar nobile (v. 9). Însă nu-i

suficient. Dar, deşi avea toate aceste gânduri bune, ele erau doar omeneşti, nu dumnezeieşti. *Nu-i suficient să faci ceea ce ţi se pare ţie că e bine, ci trebuie să faci ceea ce spune EL că e bine*. Mintea umană e tare înşelătoare. Nu te lua după ea, ci ia-te după EL. Nu avea încredere în raţiunea ta, ci în Raţiunea LUI.

Când am intrat în poporul lui Dumnezeu suntem obligaţi să facem voia Lui total. Trebuie să fac voia lui Dumnezeu chiar şi atunci când EL cere să fiu aspru, crud cu... mine, adică cu păcatul din mine. Chiar şi atunci când nu îmi place şi când nu-i cum vreau eu.

Lucrarea lui Dumnezeu şi trăirea cu Dumnezeu trebuie făcute conform voii Sale, nu conform minţii noastre, chiar dacă mintea mea poate are cele mai bune intenţii. Lucrarea Sa trebuie făcută cu băgare de seamă spirituală, cu toată atenţia duhovnicească.

Şi Saul, dar şi Uza au pierdut, dar au şi pierit, pentru că nu au făcut lucrarea lui Dumnezeu conform poruncii lui Dumnezeu, ci după raţiunea lor. Raţiunea lor era frumoasă şi logică, chiar bună, pozitivă, morală, impresionantă. Avea totuşi un singur cusur: nu era o gândire

duhovnicească. Gândirea lor era şi umană şi chiar umanitară. *Dar Domnul nu ne cere să raţionăm, ci să ascultăm, să acţionăm conform voii Sale*. Dumnezeu nu ne cere să raţionăm poruncile Sale, ci să ne supunem lor. Pentru cei ce aveţi impresia că vă îndemn chiar acum să comiteţi sinucidere intelectuală vreau să vă spun doar atât: toate poruncile pe care Dumnezeu cere să le împlinim sunt spre binele nostru, dar şi al celor din jurul nostru, chiar dacă pe moment nu înţelegem această realitate. Nu comiţi sinucidere intelectuală când te supui Lui, ci „comiţi”… vindecare! Ai curajul să asculţi de EL. Ai curajul să devii diferit, ascultând de Domnul în totalitate!

53

Eşti în cel mai mare pericol când ai obţinut victoria (v.7). Când ai ajuns la succes, ai ajuns în acelaşi timp şi în primejdie, pentru că tinzi să nu mai veghezi. Saul, David, Solomon, toţi titanii ăştia, au căzut tocmai când au ajuns la succes. Când ai ajuns în vârf, la victorie, tinzi să laşi garda jos, şi exact atunci „zbang”… primeşti lovitura care te doboară.

Dumnezeu vede ce facem noi înainte să afle ceilalţi, v. II. Când păcătuim, ceva ne va da de gol şi în faţa oamenilor, dar mai ales înaintea Domnului. Dumnezeu ştia de păcatul neascultării lui Saul înainte ca Samuel să audă behăitul şi mugetul care l-au dat de gol. Să nu te bazezi deloc pe faptul că te poţi ascunde când păcătuieşti. Aia este autoînselătorie şi prostie! Păcatul întotdeauna… tâmpeşte!

Păcatul subtil de a avea limbaj religios, impresionant, dar fără acoperire faptică, 1 Samuel 15: *13, 15* – *„Fii binecuvântat de Domnul, am păzit Cuvântul Domnului… oile cele mai bune şi boii cei mai buni… ca să-i jertfească Domnului…”*

Observaţi limbajul lui Saul. Era aşa de „evlavios”. Dădea aşa de bine. Dar nu-i suficient. Deşi avea limbaj religios şi chiar bisericesc impresionant, trăirea lui Saul era frauduloasă, ilicită. Nu-i destul să ai vocabular biblic, trebuie să ai şi trăire biblică. Dacă sunt doar cu Domnul pe buze, dar nu şi în inimă, adică în trăire, m-am ars.

Păcatul subtil de a-i birui pe alţii, dar nu şi pe tine.

Saul i-a biruit pe amaleciţi, dar nu şi pe sine. Era un învingător… învins. Era aplaudat de oameni, dar nu şi de Dumnezeu. Îl interesa cum îl văd oamenii, nu cum îl vede Dumnezeu. Pentru *el* reputaţia *era* mai *importantă decât*

54

Relaţia... cu Dumnezeu. îl interesa să dea bine în faţa oamenilor şi mai puţin în faţa lui Dumnezeu! L-a interesat mai mult să facă plăcerea oamenilor decât să facă plăcerea lui Dumnezeu care l-a pus pe tron.

Şi-a făcut un steag de biruinţă, dar degeaba (v.12). Mima foarte bine! El era un biruitor... biruit. Uneori e mult mai uşor să biruieşti duşmanul din afară, decât pe cel dinlăuntru. Dacă reuşim să-i „omorâm" numai pe alţii... şi pe noi nu... e bai mare. Dacă reuşesc să-i pun la punct numai pe alţii, dar pe mine nu, e înşelător. E mult mai uşor să îi pui pe alţii la punct, dar de tine să uiţi. E mult mai uşor să îi învingi pe alţii decât pe tine. Dar tu fii deştept! Sparge această rutină periculoasă tocmai pentru că este subtilă, diabolică. Ai mare grijă la „oile şi boii" pe care trebuie să-i nimiceşti. Dacă nu îi nimiceşti, mugetul lor te va da de gol! Sparge rutina superficialităţii. Ascultă de Dumnezeu, total. Se p Poate. Nu fi ca Saul. Fii Diferit de restul lumii. Fii total în ascultare. Incompleţi în ascultare de Dumnezeu sunt destui. Tu fă parte din minoritatea care sparge această rutină! Chiar se... poate şi chiar merită!

55

Caleb: Omul însufleţit de un alt duh însufleţit = înflăcărat = Animat.

Dacă a existat vreodată un om cu un spirit diferit sau o atitudine diferită de marea majoritate de credincioşi în relaţia lui cu Dumnezeu, acela a fost Caleb. Dacă a existat vreodată o nevoie mai mare de oameni însufleţiţi de un alt duh... *acum* este acea nevoie. Dacă a existat vreodată o vreme când să fie necesar să citim acest mesaj, acum este vremea aceea. Dacă există cineva dispus să practice ce citeşte *acum*, viaţa sa va fi schimbată... radical. De la Caleb putem învăţa cum să fim apreciaţi şi binecuvântaţi de Dumnezeu. De la Caleb învăţăm cum să îi atragem atenţia lui Dumnezeu.

Ceea ce zicem şi facem azi îi va afecta şi pe urmaşii noştri. Istoria spionilor trimişi de Moise să iscodească ţara în care urmau să intre dovedeşte că ce facem şi ce zicem are urmări asupra celor ce vin după noi. Pentru că zece iscoade au fost însufleţite de spirit negativist şi cârcotaş, Dumnezeu le-a făcut după cuvintele lor negative. Din cauza a zece tembeli spirituali, toţi urmaşii lor au fost nenorociţi. Toţi au murit în pustie! Care a fost duhul de care au fost însufleţiţi cei ce au murit în pustie? Că şi ei erau însufleţiţi de un duh. Care a fost acel duh? A fost

un duh de negativism, frică şi necredinţă, care s-a manifestat mai întâi prin cuvinte caracterizate de lipsă de încredere în promisiunile lui Dumnezeu. Atenţie la duhul de care suntem animaţi; atenţie la cuvinte, dar şi la atitudini. Mare atenţie la cuvintele negative ale necredinţei. Caleb însă a folosit cuvinte şi gândire pozitivă şi Dumnezeu i-a făcut după cum a vorbit.

Caleb avea o psihologie diferită de restul tovarăşilor săi. El gândea diferit de marea masă a oamenilor din Israel. Orice psihologie veche, negativă şi nebiblică, a necredinţei, chiar dacă este răspândită în anturajul tău, trebuie schimbată.

Caleb era sclavul lui Dumnezeu. Să fii numit de Iehova „robul Meu” e o mare onoare, un mare compliment. Tot aşa zice Dumnezeu şi despre Moise şi cu mult mai târziu şi despre Fiul Său. Conceptul de sclav este atât de neplăcut încât rar se mai foloseşte chiar şi în Biserică. E foarte… nepopular. *Însă realmente mă tem că dacă nu suntem sclavii Domnului, nu suntem nici copiii Săi*. În creştinism ne-am făcut robii Domnului de bunăvoie. Asta e singura robie care… eliberează.

Caleb avea şi ascultare diferită, adică totală.

În timp ce majoritatea au ascultat parţial, Caleb a ascultat total. Trebuie să vă spun ceea ce unii deja ştiţi. Că la Dumnezeu cel mai important lucru e credinţa şi pe urmă… ascultarea. Din acest motiv a spus Domnul despre Caleb că a fost însufleţit de un alt duh. Caleb s-a încrezut în promisiunile Domnului şi a ascultat total de EL. Asta l-a făcut neobişnuit.

Caleb deci avea un Caracter diferit. Toate trăsăturile de mai sus au format caracterul său. Cheia caracterului său e găsită în Numeri 14: 24. „pentru că robul meu Caleb a fost însufleţit de un alt duh şi a urmat în totul Calea Mea, îl voi face să intre în ţara în care s-a dus şi urmaşii lui o vor stăpâni”. În consecinţă I-a atras atenţia lui însuşi Iehova.

56

57

Omul ăsta de 45 de ani, încontinuu, adică acum, la 85 de ani, avea un duh diferit. Atotputernicul declară că era însufleţit de un alt duh. Ce înseamnă asta? Avea credinţă deosebită. Avea o credinţă pozitivă. Spirit plin de încredere în Dumnezeu. În ciuda a ceea ce a văzut, obstacole, uriaşi sadici şi aparent invincibili, el s-a încrezut „orbeşte”, adică total în Dumnezeu. *Nu te lua după ce vezi, ia-te după ce crezi*!!! (Doar dacă crezi în Cuvântul lui Dumnezeu). Cât de mare e

Dumnezeul tău? Nu s-a luat după ce a văzut, auzit şi simţit, ci s-a luat după credinţa sa în Dumnezeu, după promisiunile Sale. El vedea uriaşii, dar ştia că situaţia nu va rămâne aşa multă vreme. Caleb vedea una, dar ştia că realitatea e alta. El nu s-a luat după analiştii militari şi politici, nici după ochii săi, ci s-a luat după ce a spus Domnul.

Generaţia lui Caleb era uşoară, însufleţită de pesimism, speriată, şi a refuzat să se încreadă în Dumnezeu şi să intre în Canaan. Oamenii care atrag atenţia lui Dumnezeu într-un mod plăcut sunt diferiţi de gloata negativă. Oamenii însufleţiţi de duhul de credinţă au ales să nu mai fie mediocri. Ei nu trăiesc prin vedere, sentimente şi raţiune doar, ci cel mai mult prin credinţă. Şi noi trebuie să fim însufleţiţi de un alt duh, adică de Duhul Sfânt, de duhul încrederii totale în Domnul, dacă vrem să fim plăcuţi lui Dumnezeu.

Trebuie să învăţăm de la Caleb să ne însufleţim duhul aşa cum i-a cerut Pavel lui Timotei, să-l înflăcăreze. Trebuie să înţelegem, ca Biserică, că noi suntem diferiţi, că nu suntem ca toţi ceilalţi. Că nu putem funcţiona ca restul lumii. Pe prea mulţi dintre noi ne interesează ce vedem, ce simţim şi ce zic alţii despre noi, nu ceea ce Domnul zice despre noi.

58

Dacă nu ne însufleţim duhul prin încredere în Cuvântul Lui, rămânem în Pustiu. Cei cu duhul însufleţit de neîncrederea în Dumnezeu au murit în Pustiu. Fără vina lui, Caleb a fost forţat să hoinărească în pustie 40 de ani. A suferit din cauza necredinţei Israelului, dar credincioşia lui faţă de Dumnezeu a fost remarcată de însuşi Atotputernicul. Credincioşia lui Caleb în anii pustiei e o dovadă clară a unui om de mare caracter, de ascultare şi încredere în Dumnezeu. Se poate!

E într-adevăr greu şi dificil să te lupţi împotriva curentului şi să rămâi pe Calea Domnului, când alţii nu sunt credincioşi, nu sunt ca tine, ci chiar împotriva ta. Dar totuşi e posibil.

Caleb la 85

Spirit temerar şi activ, viaţa lui Caleb ilustrează un adevăr uimitor: un duh însufleţit, deci diferit, produce o viaţă diferită, dar şi o bătrâneţe diferită, pozitivă, sănătoasă. Deciziile sfinte şi pozitive luate în tinereţe au afectat şi atins pe toţi urmaşii săi. Atenţie la atitudinile pe care le ai chiar acum în tinereţe. Pentru unii e prea târziu. Pentru alţii încă nu este. Schimbă-ţi atitudinea, din rea în bună, din negativă în

pozitivă. Nu există pensie pentru armata Domnului. Pentru credincioşii cu duh diferit, în Lucrarea lui Dumnezeu, nu există o limită de vârstă pentru pensie (Iosua 14: 6 – 14).

Chiar şi la 85 Iosua avea tot un duh diferit de al celorlalţi, de a-L urma pe Dumnezeu total (Numeri 14: 24). Timp de 45 ani a visat o zi când Dumnezeu şi el vor izgoni păgânii din Ţara Promisă pentru că credinţa sa n-a îmbătrânit. Credinţa şi însufleţirea nu pot îmbătrâni.

59

Caleb a îmbătrânit, dar credinţa sa NU, şi nici înflăcărarea. Caleb a moştenit promisiunile lui Dumnezeu prin credinţă. Însă ce îmi pare impresionant este că la 85 de ani se simţea tot ca la 40 de ani!!! (Iosua 14: 11). În timp ce lumea lui **s**-a schimbat dramatic, credinţa şi credincioşia sa nu **s**-au schimbat deloc. Dar forţa şi pasiunea lui au rămas tot tinere.

Caleb nu **s**-a îndoit de Cuvântul lui Dumnezeu şi de puterea Lui de a-l împlini (Numeri 14: 24, 30; Iosua 14: 6 – 12). Din cauza credinţei sale a fost binecuvântat şi răsplătit şi el, dar şi urmaşii săi. A urmat întru totul Calea lui Dumnezeu.

60

Cea mai mare victorie a Lui David

MU-22

David era un mare luptător, un mare războinic. A mers din victorie în victorie. A ucis ursul, leul şi pe Goliat. În capitolul 17 are o mare victorie, îl omoară pe Goliat. Dar cea mai mare victorie a lui e relatată în cap. 24, nu în 17.

Într-o peşteră, Ilie suferă o mare înfrângere. Tot **într**-o peşteră însă, David are cea mai mare victorie. Cea mai mare victorie a lui David n-a fost pe front, ci **într**-o peşteră.

În mod clasic se ştie că David a repurtat cea mai mare victorie a sa împotriva lui Goliat pe front, în valea terebinţilor, dar realitatea este alta. Adevărul e altul. Ce a făcut David în peşteră? Ce-a realizat el acolo? *Cea mai mare Victorie a lui David a fost asupra lui… David. N-a fost o victorie asupra altuia, ci asupra lui însuşi*. În peşteră n-a câştigat o victorie asupra lui Saul, ci asupra sa. În peşteră n-a câştigat o victorie asupra duşmanului Saul, ci asupra duşmanului său cel mai de temut: David.

Cum dovedesc că cred în Dumnezeu şi că mă tem de EL? Atunci când iubesc şi nu mă răzbun, ci salvez. Dragostea e un Verb! Dragostea

de Dumnezeu şi de semen întotdeauna acţionează… pozitiv!

Voia lui Dumnezeu nu este să fim înfrânţi de lume, nici de firea noastră şi nici de Satan. Când Domnul a murit şi a

61

Înviat, a dat prin Duhul Sfânt ucenicilor Săi putere şi autoritate asupra acestor lucruri. Prea mulţi dintre noi, creştinii, suntem în afacerea de auto-gratificare, dar Dumnezeu ne cheamă la autocrucificare. În auto-gratificare totul se centrează în mine. Înautocr ucificare totul se centrează în Iisus Hristos. În auto-gratificare te interesează persoana ta: eu, mie, pentru mine, imaginea mea. Dar în autocrucificare totul este spre slava lui Dumnezeu!

Deci Marea victorie din peşteră a fost asupra lui David, nu asupra lui Saul.

Recunoaşte autoritatea şi respect-o (v. 5 – 6)

Ce facem cu autorităţile nevrednice? Saul era un împărat corupt, dar totuşi când David vorbea cu nevrednicul Saul, stătea cu faţa la pământ şi vorbea cu el cu toată reverenţa. îl respecta! Vă rog să observaţi nu doar că îl respecta pe Saul, ci şi vorbea cu el cu respect. El se apăra de furia lui Saul, dar vorbea cu el. Între ei n-a încetat comunicarea, aşa cum se întâmplă azi între noi.

Azi când ne supărăm între noi, creştinii, încetăm comunicarea. Nu mai vorbim unul cu celălalt deşi Pavel afirmă în Efeseni 5: 19 că dovada că suntem plini de Duh este: „vorbiţi între voi cu…” De când n-ai mai vorbit cu aproapele, cu fratele, însă, în acelaşi timp, ai impresia că eşti pe calea cea bună? Cât de tare te înşeli!

Ştiţi cine era împărat la Roma când Pavel scria în Romani 13 să fim supuşi stăpânirilor? Pe tron la Roma era un ticălos nevrednic, pe nume… Nero! Totuşi Pavel ne spune să ne supunem stăpânirilor. Să le tratăm cu respect! *Eşti ca diavolul când te răzvrăteşti*. *Eşti ca Iisus când te supui*. Deci o altă mare victorie a lui David a fost când a respectat autoritatea regelui său corupt (v 8).

Dar înţeleg că despre subiectul acesta nu se prea discută şi este foarte necunoscut în biserică. Din acel motiv Dumnezeu l-a făcut pe David cel mai mare rege al lui Israel. David a vorbit cu Saul cu faţa la pământ. Citiţi dacă aveţi curaj Iuda 8 şi să vedeţi cum vorbesc sfinţii, chiar cu cei nevrednici. Discuţia dintre Arhanghelul Mihail şi modul în care vorbea cu diavolul sunt surprinzătoare! (Iuda 9; 1 Petru 2: 17).

Cineva a făcut o afirmaţie foarte adevărată: „Nu vom fi deasupra

lucrurilor pe care Dumnezeu le-a pus sub noi, până când nu vom sta sub lucrurile pe care Domnul le-a pus deasupra noastră".

Dacă vrem autoritate, trebuie să stăm sub autoritate. Dacă vrem autoritatea împărăţiei trebuie să stăm sub autoritatea lui Dumnezeu. Doar asta e duhovnicie. Doar oamenii slabi se răzbună, (ca Saul), cei tari şi maturi iartă, iubesc, şi se răstignesc, ca David! Aşa a făcut şi David, dar şi Urmaşul lui David, Iisus Hristos. Se vede că erau... rude!!!

De fapt respectul lui David faţă de Saul a demolat împărăţia lui Saul. Saul se răzvrătise împotriva autorităţii sale: Dumnezeu. David nu **s**-a răzvrătit nici împotriva lui Dumnezeu şi nici împotriva lui Saul. David a vorbit cu respect cu cel mai mare duşman al său.

O altă Lecţie Majoră din peşteră: *Când Dumnezeu îţi dă duşmanul în mână, să nu te răzbuni* (*v*. *10*).

Mai dă-i o şansă, chiar dacă nu merită. Nu asculta nici chiar de cei mai apropiaţi de tine, dacă te sfătuiesc la răzbunare. Chiar dacă ei invocă Numele Domnului şi sfatul pare atât de evlavios. Oamenii de încredere ai lui David foloseau Numele lui Dumnezeu şi îl îndemnau pe David să se răzbune, să îl

omoare pe Saul. Deci, chiar dacă Domnul l-a dat pe duşmanul tău în mâinile tale, El ţi l-a dat nu ca să-i faci rău, ci bine. Nu i!

să ucizi, ci să înviezi!

Oamenii „evlavioşi" l-au îndemnat pe David zicâ**ndu**-i: „Taie-i gâtul", dar David **s**-a furişat lângă Saul care dormea şi i-a tăiat colţul hainei, nu gâtul. Tratează-l cu respect pe cel mai mare duşman al tău pentru că fiecare dă ce are. Ai otravă, dai otravă. Ai moarte, dai moarte. Ai viaţă, dai viaţă. Lasă-L pe Dumnezeu să se răzbune.

În creştinism există două verbe asemănătoare, dar foarte diferite, pe care noi însă le cam confundăm: A iubi şi A Plăcea. A Iubi e obligatoriu! A Plăcea nu e obligatoriu! De duşmanul tău nu trebuie să îţi placă, dar trebuie să îl iubeşti!!! Mulţumesc de „Amin-ul" puternic!

Când acţionezi şi nu reacţionezi, Dumnezeu îţi va purta de grijă.

Atunci când te trezeşti în criză poţi să dai frâu „dracilor" din tine sau Duhului din tine, naturii vechi sau naturii noi. Însă să nu uiţi principiul Victoriei: Întâi vine Crucea, după aceea vine Cununa. Uneori ajungem în peşteră tocmai ca să putem vedea ce zace în noi. Practică rămânerea în Cuvânt, practică răstignirea, ca să poată veni învierea.

Poţi fi în peşteră **într-***o poziţie foarte avantajoasă*. Majoritatea dintre noi ajungem uneori în peşteră, în întuneric, singuri. Chiar dacă mai ai pe cineva lângă tine, tot de unul singur va trebui să iei deciziile cele mai importante din viaţa ta. Când eşti în peşteră, dar rămâi în voia Lui Dumnezeu, vei ieşi din întuneric biruitor. Vei ajunge şi tu în întuneric, dar Dumnezeu te va ajuta când tu stai sub autoritatea Sa. Când eşti în peşteră şi nu te vede nimeni, fă ce îi place Lui, nu ce îţi place ţie sau altora. NU te lăsa condus de instinct, de fire sau de pofte. Asta o face majoritatea! Tu Sparge rutina instinctelor tale! Merită! Fii ca David. Se poate! îţi va aduce mare cinste şi înaintea oamenilor, dar mai ales înaintea lui Dumnezeu!

I

64

65

Mersul la sigur e riscant

— */V. – 22 – 33*

Am citit despre mottoul acestei biserici: „Mersul la sigur e riscant!" M-a impresionat! Am realizat că şi noi avem acelaşi motto la Biserica Stânca, dar fără să ne dăm seama.

Există în viaţă un principiu neobişnuit, dar foarte eficient şi lucrativ: Nu rişti, nu câştigi! Citeşte Scriptura şi vei observa că Domnul. Se foloseşte de cei care-şi asumă riscuri. Circumstanţele variază, dar legea riscului e Divină, eternă şi universală.

Cu cât eşti mai dispus să rişti mai mult, cu atât mai mult EL te poate folosi mai mult.

Genealogia unei binecuvântări rezultă întotdeauna din riscuri, însă stabilite de Dumnezeu. Ucenicii traversau marea noaptea, iar Iisus a venit la ei umblând pe apă. La început au crezut că e o stafie. Biblia spune că pescarii ăia aspri au ţipat ca nişte copii speriaţi de moarte.

Pasajul acesta parcă scoate la iveală umorul lui Iisus. Te-ai ascuns vreodată după colţ ca să sperii pe cineva? Dar când e vorba de făcut farse, Iisus avea un avantaj unic: putea să umble pe ape. Dar după ce ucenicii **s-**au oprit din ţipat, iar Iisus **S-**a oprit din chicotit, le-a spus: „Nu vă temeţi!" După aceea, imediat, Petru cere să meargă şi el pe ape. Aşa că face un pas mic în afara bărcii, dar un pas mare în supranatural, spre Domnul lui!

Când asculţi de Iisus şi păşeşti spre Iisus, păşeşti în supranatural.

Necesitatea riscului… pozitiv este neştiut de mulţi (v.30). Ca şi

Petru, aproape întotdeauna te îndoieşti de tine.

66

Alegi să păşeşti afară din barcă... şi începi să te îndoieşti cu privire la pocăinţă, la investiţie sau la locul de muncă etc. Te întrebi dacă nu cumva ai făcut o greşeală. Oare chiar mi-a spus Dumnezeu să cobor din barcă? Majoritatea dintre noi vrem să fim 100% siguri înainte de a păşi prin credinţă. Tuturor ne plac garanţiile sigure. *Dar problema e următoarea*: *siguranţa exclude din ecuaţie*... *credinţa*. Şi nu poţi experimenta succesul dacă nu rişti să... eşuezi.

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu e de preferat riscul în locul confortului. *Petru e ucenicul care a riscat*. *Petru e ucenicul care* **s-***a lepădat de Iisus de 3 ori, dar singurul care a fost destul de aproape de Iisus, ca să fie prins de mână şi tras la suprafaţă*. *Petru e ucenicul impulsiv care i-a tăiat urechea lui Malhu, dar şi singurul care a sărit în apărarea lui Iisus*. *Da, e singurul ucenic care se scufundă, dar singurul care a umblat pe apă*. E atât de uşor să-l criticăm pe Petru din barca noastră confortabilă. Cred că sunt două tipuri de oameni în lume: oameni creativi şi critici. Oameni care coboară din barcă şi umblă pe ape. Oameni care stau în barcă şi-i critică pe cei ce umblă pe ape. Dar mai bine ud leoarcă decât amorţit complet şi plictisit total!

În final cele mai mari regrete ale noastre vor fi riscurile stabilite de Dumnezeu pe care nu ni le-am asumat. *Nu vom regreta* **că ne-***am scufundat, că am riscat*. *Dar sigur vom regreta că am stat comozi în barcă*.

I se atribuie lui Wolfgang von Goethe: „Iadul începe în momentul în care Dumnezeu îţi arată lucrurile pe care ai fi putut să le faci, dar pe care nu le-ai făcut".

Puteai să te pocăieşti, să te sfinţeşti, să te botezi, să ierţi, să iubeşti până la capăt şi să slujeşti cu pasiune.

67

Ceilalţi ucenici cred că au fost „bântuiţi" de oportunitatea pe care au ratat-o. Ar fi putut să meargă pe ape şi ei, dar au preferat să rămână în barcă şi se uitau ca la televizor la Petru... umblând pe ape şi i-a apucat... ciuda!!! Au ratat o oportunitate unică în viaţă pentru că n-au fost gata să-şi asume un risc stabilit de Dumnezeu.

Scopul credinţei nu-i să elimine riscul. Avraam a riscat să-şi piardă fiul. Estera a riscat enorm când a zis: „dacă va fi să pier, voi pieri". Neemia: a construit şi a fost ameninţat cu moartea. Trei buni

prieteni refuză să se închine în faţa unui idol babilonian şi îşi riscă viaţa. Doi ucenici riscă atunci când declară: „Nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi auzit”.

Însă Aceste decizii riscante **s**-*au dovedit că au scris istorie*.

Estera a salvat întreaga rămăşiţă de la genocid. Neemia a reconstruit zidul Ierusalimului, salvând oraşul. Cei trei amigos din crematoriu au fost promovaţi în conducerea statului, întreaga lume antică a auzit Evanghelia pentru că Petru şi Ioan au riscat şi nu **s**-au lăsat reduşi la tăcere. Credinţa presupune să renunţi la bunuri mai mici pentru lucruri măreţe. Implică întotdeauna un risc… calculat.

Credinţa mai înseamnă să renunţi la ceva bun pentru ceva foarte bun. Binele e duşmanul lui foarte bine, adică a lui excelent. Da, binele în sensul de mediocru, nu e de ajuns.

Cel mai mare risc e să nu-ţi asumi niciun risc. Oare nu acesta e principiul predominant în pilda talanţilor? Domnul îi laudă pe cei doi investitori care riscă şi obţin venituri duble.

68

triple. Dar cel ce nu riscă şi îngroapă talantul, e numit viclean şi rău. De ce? N-a fost gata să-şi asume riscul.

Asumarea de riscuri e esenţa neprihănirii. Neprihănirea are mai puţin de-a face cu a nu face nimic, cu pasivitatea, şi mai mult cu a face lucrurile cum trebuie. Asta presupune riscuri… poate mici, dar mari. Dumnezeu nu ne-a promis niciodată o existenţă lipsită de riscuri. Riscurile pe care şi le-au asumat numeroşi oameni ai credinţei **s**-au încheiat prost, din perspectiva pământului, dar nu şi a Cerului.

Dumnezeu nu a promis niciodată că vom fi răsplătiţi în această parte a Eternităţii.

Dar El ne promite că fiecare risc prestabilit de EL va fi răsplătit de cealaltă parte a eternităţii. Merită să spargi rutina şi să îndrăzneşti pentru Dumnezeu, să te pocăieşti sau să rămâi pocăit! Să te sfinţeşti şi să iubeşti până la capăt! Merită! Cândva vei vedea că am avut mare dreptate!

69

Dumnezeul care Recuperează

„Şi pe când tăia unul din ei o bârnă, a căzut fierul de la secure în apă. El a strigat: «Ah! domnul meu, era împrumutat!» Omul lui Dumnezeu a zis: «Unde a căzut?» şi i-a arătat locul. Atunci Elisei a tăiat o bucată de lemn, a aruncat-o în locul acela şi fierul de la secure a

plutit pe apă. Apoi a zis: «Ridică-l!» şi a întins mâna şi l-a luat". (2 împăraţi 6, 5 – 7)

Greşeli din neglijenţă. Un slujitor a pierdut o secure împrumutată. Cum o mai putea înapoia? Însă Dumnezeu a făcut să plutească fierul pe ape. Atunci când lucrăm pentru Dumnezeu şi noi facem greşeli, şi noi pierdem lucruri pe care nu le mai putem lua înapoi. Securea trebuie păstrată la umbră, iar atunci când urmează să fie folosită trebuie ţinută în apă câteva ceasuri bune, înainte de folosire, ca lemnul, coada, să se umfle şi capul de topor să nu sară la prima lovitură puternică.

Sau, atunci când e voia Lui să mergi mai departe, în ciuda tuturor legilor create de Dumnezeu, îţi vei primi securea înapoi. Fierul va pluti pe ape. Dacă faci ceea ce spune Dumnezeu, chiar dacă **s**-ar întâmpla să pierzi securea, nu te teme, El o poate face să plutească, chiar dacă situaţia creată este împotriva fizicii. (Vorbesc din experienţă proprie!) Pe Dumnezeu nu îl poate împiedica nimic să îşi ducă planul la îndeplinire. Există o reală favoare pentru cei ce se încred în Domnul, care îl respectă şi îl cinstesc, ei vor fi susţinuţi în mod concret, şi invidia, gelozia lumii, nu va fi suficientă ca să schimbe pe Dumnezeu în situaţia aceasta. Securea pusă în slujba Domnului, chiar dacă a fost pierdută, va pluti. Când vrei să faci binele, greşelile sunt privite

ca trepte pe care mergi mai sus. „Căci cel neprihănit de şapte ori cade, şi se ridică, dar cei răi se prăbuşesc în nenorocire". (Proverbele 24: 16)

2 împăraţi consemnează probabil cea mai ridicolă rugăciune. Un grup de profeţi taie copaci în apropierea unui râu, iar o secure se smulge din coadă şi cade în adâncul râului. Profetul care a pierdut capul de topor strigă înspăimântat: „Ah, domnul meu, era împrumutat".

Observaţi timpul verbului. Ucenicul folosea timpul trecut! Din punctul lui de vedere capul de topor era pierdut pe vecie. Nu se aştepta să-l mai recupereze. Şi pe bună dreptate. Era logic. Nu se aştepta la niciun miracol pentru că oricine ştie că fierul nu pluteşte! E logic, nu? Sau mai ştii? Există un singur mod în care se poate afla: spune o rugăciune ridicolă. Pasajul acesta din 2 împăraţi 6 e unul dintre miracolele speciale, pentru că scoate în evidenţă o anume trăsătură a

lui Dumnezeu şi ne vorbeşte despre un Dumnezeu Unic şi Special de care nu poţi să nu te îndrăgosteşti.

Lecţii de la un cap de topor. Să-L cunoaştem ceva mai bine pe Dumnezeul Bibliei.

Dumnezeul Bibliei e Dumnezeul detaliilor… mici. Însă tot acest episod ne mai descoperă ceva foarte important despre Dumnezeu. Lui Dumnezeu îi pasă şi de lucrurile mărunte din viaţa noastră. Dumnezeu *e măreţ, nu doar pentru că nimic nu este prea dificil pentru EL, ci şi pentru că nimic nu este prea nesemnificativ pentru EL*. *Nimic* nu-i *neînsemnat pentru El, nici nu fir de păr şi niciun cap de topor*. *Nicio măgăriţă rătăcită, niciun fiu rătăcit şi prăpădit nu-i neglijat de EL*. *Sunt foarte uimit să observ că lui Dumnezeu îi pasă de detalii aparent lipsite de*

71

Importanţă. Lui îi pasă de şcoala ta, de permisul tău, de serviciul tău, de banii tăi, de prietenul tău, cu cine te căsătoreşti. Pentru EL orice detaliu din viaţa ta… contează. Să nu uiţi asta şi să crezi asta.

Nu este vorba aici de o situaţie de viaţă şi de moarte şi totuşi Dumnezeu e interesat. Ai pierdut un topor? Da, e adevărat că era de împrumut, dar era doar un topor. Dacă ăsta e cel mai mare rău care ţi **s-**a întâmplat, ai dus o viaţă lipsită de pericole, înţelegi ce vreau să zic? E totuşi doar un topor. De ce să-ţi iroseşti timpul pentru un topor? De ce să-ţi iroseşti primul miracol pentru a transforma apa în vin şi să-i ajuţi pe doi miri căscaţi care nu şi-au făcut suficiente provizii, să poată chefui în voie şapte zile? Hai să fim serioşi!

De ce ucenicul ăsta n-a avut grijă de unealtă? De ce n-a întreţin**ut-**o? Că doar era în şcoala profeţilor. Dar Dumnezeu e interesat să ne ajute şi atunci când am greşit şi am fost neglijenţi.

Profetul nu acceptă să aibă datorii. Ce lecţie tare: când e împrumutat trebuie să dai înapoi şi să ai o mai mare grijă. Sufletul îţi e împrumutat. Ţi se va cere înapoi, deci ai mare grijă de el. Dacă ai împrumutat bani sau alte valori, dacă ai demnitate şi decenţă, le vei înapoia.

Cu Dumnezeu însă, aşteaptă-te la miracole. Domnul face să plutească fierul pe apă. Dumnezeu e cel mai încântat de cei ce sfidează legile gravitaţiei şi hidrologice. Ştiaţi că orice mineral cu o densitate mai mare de 1 g/cm^3… NU pluteşte? Densitatea fontei e de aprox 7, 2 g/cm^3. Traducere: capetele de topor nu plutesc.

E parcă un sacrilegiu să spui aşa, dar putem spune că Dumnezeul Bibliei e Dumnezeul care ia notiţe. Face însemnări în dreptul copiilor Săi! Lui Dumnezeu îi place să ne ajute, să îşi privească odraslele. Am citit declaraţia unui tată despre copiii

săi: „Uneori îi privesc pentru că sunt îngrijorat sau mândru de ei. Alteori îi privesc pentru că sunt sigur că vor face ce eu le-am spus să nu facă. Uneori îi privesc pentru că îmi place să-i privesc”.

Dumnezeu e un părinte mândru de tine. Dar cred că cea mai mare plăcere I-o fac copiii Săi care sfidează sorţii. Concepţia ta despre Dumnezeu va determina ceea ce vei deveni tu. O concepţie redusă despre Dumnezeu sau una amplă despre El face diferenţa dintre laşi şi cutezători. Laşii sunt plini de frică pentru că dumnezeul lor e foarte mic. Dar Eliseii au un Dumnezeu infinit şi plin de dragoste atotputernică.

Ştiţi care e cea mai mare tragedie din viaţă? Persoana al cărei *Dumnezeu*. Se *micşorează pe zi ce trece*. În Hristos nu suntem doar liberi de păcat, ci şi liberi să facem lucruri extraordinare. Credinţa ne conferă libertatea dimensională de a depăşi limitele umane, ieşind prin rugăciune din dimensiunea spaţio-temporală.

Sparge şi tu rutina fricii şi a prudenţei extreme! Ai curaj să te încrezi în Dumnezeu şi pentru detaliile cele mai mici şi cele mai intime din viaţa ta. Un Dumnezeu mare este interesat de detalii mici, tocmai pentru că e… Mare!

Fenomenul Roboam

Declinul lui Iuda.

Roboam, împăratul lui Iuda a murit la 57 de ani. Timp de 17 ani acest fiu rău al lui Solomon i-a dus pe evrei în păcate teribile. În loc să umble în căile Domnului s-a luat după căile rele ale popoarelor pe care le-a cucerit. Solomon s-a căsătorit cu o egipteancă, dar Dumnezeu acum i-a pedepsit tocmai prin egipteni, care i-au cotropit şi jefuit şi le-au luat tot aurul. Ceea ce este intrigant este faptul că scuturile din aur au fost înlocuite, tot cu scuturi, dar scuturi din aramă. De la aur la aramă diferenţa de calitate e destul de mare. Chiar foarte mare! Există în episodul acesta istoric o lecţie spirituală majoră: Aşa cum aurul a fost înlocuit cu aramă, tot aşa poporul lui Dumnezeu, treptat a început să îşi piardă valorile spirituale.

Iuda a fost atacat de duşmani, a fost găsit slab şi nepregătit, şi ca urmare a fost deposedat de marile sale valori. Dar pericolul cel mai mare nu venea din exterior, nici la ei şi nici la noi.

Atacul cel mare însă vine din interior şi este dat de religia lui Roboam. Atacul care aduce cele mai mari pagube bisericii de azi este tot cel din interior. Pe vremea lui Roboam au fost atacaţi din exterior, dar **s-**a dovedit că erau slabi în interior. Atacul acela din exterior a scos la suprafaţă lipsa de valori din interior. Atacul periculos şi păgubos însă asupra bisericii nu este din afară, ci dinlăuntru. Cei de afară chiar dacă nu ne respectă

74

acum, măcar ne lasă în pace, ne ignoră sau în cel mai bun caz ne dispreţuiesc. Oare cine ne mai opreşte azi să ne rugăm? Să evanghelizăm? Să iubim şi să ne sfinţim?

Atenţie la religia lui Roboam. Religia lui Roboam are câteva mari trăsături distincte, care atenţionează şi religia noastră:

E religia Aparenţei. Lucrurile păreau la fel, dar Domnul cunoştea realitatea, că nu sunt la fel (1 împăraţi 10: 16 – 17). Erau bolnavi de degradare şi decădere spirituală!!!

Sub domnia lui Roboam, împărăţia lui Solomon a pierdut şi cantitativ şi calitativ.

Cele 500 de scuturi de aur foarte scumpe au fost înlocuite cu scuturi de bronz, dar regele şi soldaţii făceau acelaşi ritual. Păstrau aparenţele foarte bine. Erau specialişti în aparenţe! Erau foarte buni actori! A venit criza şi peste ei!

Ce imagine a unor vieţi şi slujiri de azi! Totul pare ok, dar valorile sunt diminuate.

Tot ceea ce unii dintre noi mai facem e că păstrăm aparenţele. Dacă doar mai păstrăm aparenţele şi nu ne mai interesează calitatea, suntem nişte păcăliţi.

Atacul cel mare însă vine dinlăuntru şi este dat de religia lui Roboam. Religia lui Roboam este şi religia modernă. Când realizăm şi auzim uneori despre corupţia din biserica, ne înfiorăm. Oamenii ăştia au o religie a aparenţei, dar parcă şef le este tocmai Roboam.

Religia lui Roboam e religia aramei. Arama, oricât de impresionantă, lustruită şi strălucitoare poate fi, înseamnă regres şi degenerare. Domnul Iisus a pus o întrebare la care nu **s-**a primit răspuns până acum, deşi cam toţi ştim răspunsul…

„Când va veni Fiul omului va mai găsi credinţă pe pământ?”

75

Creştinismul, deja de foarte mulţi ani, se tot devalorizează, inclusiv în biserica evanghelică. Chiar între pocăiţi se diluează trăirea. Încă se predică pocăinţa, dar trăirea este tot mai diluată. Pe Domnul Iisus, care este Şeful Bisericii creştine îl interesează nu arama, ci… aurul! Mă refer la calitatea trăirii şi închinării noastre. El recomandă unei biserici din Apocalipsa (3: 18) să cumpere aur curăţit prin foc. Ciudat este faptul că biserica din Laodiceea, după unii teologi, reprezintă tocmai biserica contemporană.

A început o mişcare bună între unii tineri din România, care pune accentul pe pocăinţa radicală. Deci este Nădejde! Ei au început să observe că viaţa bisericii este tot mai necalitativă spiritual, că lasă tot mai mult de dorit: că ce avem acum în unele biserici seamănă parcă leit cu ce se petrecea pe vremea lui Roboam.

Religia lui Roboam e ieftină. E devalorizată! făcută la repezeală, fără costuri mari, dar dă bine, dar ce-i ieftin nu prea are valoare. Câţi dintre noi ne mai rugăm în genunchi, dar în picioare? câţi dintre noi ne rugăm şezând? Doar întreb, nu că ar fi păcat să te rogi şezând!!! Cât ne mai costă pe noi pocăinţa? Ce calitate mai au credinţa şi pocăinţa noastră?

E seducătoare… se poate improviza. Oricine o poate rezolva. E plăcută, dar ieftină. Sunt destui lucrători care îşi învaţă predicile foarte bine şi pe urmă le retransmit. Dar le-au descărcat de pe internet. Ei sunt de tip „copy-paste”.

E înlocuitoare. Nu mai era originalul. **S**-au mulţumit cu mai puţin. Păcatul îţi coboară standardul, te diluează, te devalorizează.

E religie de criză, de austeritate. Dar totuşi e religie. Adică să fie ceva, ceva care să liniştească, care să menţină aparenţele, dar fără valoare. E tot mai ieftină. E ceva de convenienţă, de

76

conjunctură. Păcatul face ca aurul să fie înlocuit, să devină aramă. Din calitativă devine… lipsită de calitate, deşi şi arama, dacă este bine lustruită, străluceşte… dar rămâne totuşi aramă. Religia lui Roboam arată bine, dar este tot un surogat, se termină tare prost!

Ştiţi cum era religia lui Nicodim? (Ioan 3). Omul era „obez” de atâta religie… fără valoare spirituală. Deşi Nicodim mânca religie pe lipie, Domnul i-a pus diagnosticul: fals, deşertăciune! Nicodim ştia bine

Scriptura, avea rutină religioasă, era învăţătorul lui Israel, poate chiar rabinul şef, deci om în vârstă, serios şi moral, totuşi avea o religie fără valoare. Ştiţi cum mai era religia lui Nicodim? Ziua îi dădea pace, dar noaptea îl tulbura, pentru că **într-**o noapte a venit la Iisus cu frământările sale. Ziua se mai descurca, dar noaptea religia nu îl lăsa, îl frământă, îl tulbura. Aşa ceva nu-i deloc recomandat! Totuşi el a avut curajul să spargă rutina şi să meargă la Iisus, ca să-l rezolve! Şi Domnul l-a şocat, dar l-a şi luminat, poruncin**du-**i: Naştere din Nou!

În religia lui Roboam iubeşti, dar doar în circuit închis. Îi iubeşti, dar nu pe toţi. Tu iubeşti, dar doar pe cei din „staulul" tău. Restul? în iad cu ei, dacă se poate! Sfinţenia? Doar când şi unde îmi convine şi cât mai rar! Jertfirea? Cât mai mică, să mă coste cât mai puţin etc. Adică menţin aparenţele, dar autenticitatea şi valorile adevărate lipsesc! Adică? Ei se îmbătau cu apă rece. Mimau foarte bine, ce-i drept!

Tu sparge rutina diluării şi întoarce-te la pocăinţa autentică, aceea plină de curăţie, de dragoste calitativi şi de jertfă după voia lui Dumnezeu!

77

Întârzierile Lui Iisus

Categoric Iisus n-a fost un om al rutinei… rele. El a spart toate tiparele şi i-a uimit pe unii, dar i-a şi revoltat pe alţii. Domnul Hristos a fost acuzat de două ori că a întârziat. Odată, când era pe pământ, a fost acuzat de cele două surori, Marta şi Maria, că n-a ajuns la timp să îl vindece pe Lazăr, fratele lor; azi este acuzat de lumea modernă, că nu. Se mai întoarce (2 Petru 3: 9), deşi a promis.

Însă Iisus *trăieşte* după un program fix, clar, divin. El n-a trăit doar după un program uman. Totuşi Ioan 11 ne prezintă Ziua în care Iisus a întârziat. Însă asta a fost doar părerea oamenilor. Domnul a „întârziat" cu un scop anume. Tot ceea ce Iisus a făcut şi face este cu un scop sfânt şi după un plan divin.

Aparentele întârzieri de fapt sunt Programări Divine.

Când Iisus întârzie este acuzat, dar să nu ne mirăm de asta. Ioan spune că după ce Domnul a primit vestea că Lazăr, prietenul Său, e grav bolnav, a mai zăbovit în locaţia unde era încă patru zile. Când Iisus zăboveşte să se arate sau să ne răspundă este înţeles greşit. Devine de neînţeles! Însă ceea ce pentru noi nu are logică umană, de fapt are Logică Divină. Iisus a întârziat întotdeauna cu scop anume. De ce a întârziat Iisus? De ce uneori Domnul întârzie?

Ca să-i înveţe pe ucenici, empiric, vizual şi experimental, Adevărul despre EL: „Eu sunt învierea şi Viaţa”. De fapt e doar o părere strict umană că EL zăboveşte. Atunci când Iisus „întârzie”, El vrea să facă o minune mai mare decât ne aşteptăm

78

noi. Ei se aşteptau la o vindecare, Domnul le dă o înviere. Ştiu că e deranjant pentru raţiune, pentru familie, pentru noi toţi. Dar aşa lucrează EL.

Întârzierile lui Iisus în realitatea „Cealaltă” sunt Providenţe Divine. De fapt doar aparent Domnul întârzie, în realitatea spirituală însă, El are un plan neobişnuit pentru toţi pe care îi iubeşte, dar îl şi... iubesc. El are un plan măreţ pentru toţi prietenii Săi! Secretul, marele secret, e să ne facem prietenii Săi! Putem deveni prieteni **într-**un singur fel cu Iisus: „Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15: 14).

O altă mare acuză adusă este că Iisus întârzie să îşi împlinească promisiunea revenirii Sale (2 Petru 3: 4, 9). Aici putem avea una din două abordări: 1. Totul este un basm, şi în felul acesta să considerăm totul o farsă. Aşa e cel mai simplu, dar şi simplist. Oricine poate adopta această opţiune. Asta este poziţia seculară a raţiunii, deci a necredinţei. 2. Mă pregătesc pentru Venirea Sa, în ciuda faptului că nu am toate răspunsurile cu privire la Venirea Sa. Aceasta însă este opţiunea omului care are perspectiva încrederii copilăreşti în Cuvântul lui Dumnezeu.

De ce îşi amână Iisus totuşi venirea a doua? Destul de simplu, dar deloc simplist! Iisus îşi amână venirea pentru că vrea să avem timp cât mai mulţi dintre noi să ne pregătim pentru... Dincolo! Vrea să fim gata cât mai mulţi pentru Cer! Vrea să ducă pe tot mai mulţi în împărăţia Lui. Vrea să fim gata pentru ceea ce Urmează Bun, dincolo de barierele morţii.

Iisus oferă din belşug tuturor generaţiilor timp de pocăinţă... maximă. E un favor! Aşteaptă ca tot mai mulţi oameni să se pocăiască. EL întârzie cu scop nobil: Mântuirea! Aparenta întârziere a lui Iisus este îndelungă răbdare. Întârzierile

79

Lui nu sunt înţelese şi nici plăcute, dar trebuie să le acceptăm, prin credinţă.

Categoric, fiecare generaţie a spus că în vremea ei vine Iisus, şi

încă n-a venit. Ca şi în cazul Lazăr, Domnul şi acum îşi amână venirea. De peste 2000 ani oamenii îl aşteaptă în fiecare generaţie. Unii încep să obosească! Alţii şi-au pierdut total credinţa şi nădejdea. Alţii o apreciază şi se pregătesc pentru Revenirea Lui în ciuda întârzierii Sale.

În concluzie: Iisus întârzie întotdeauna cu un scop nobil! Noi însă să nu ne descurajăm, ci să fim pregătiţi, că EL sigur o să apară şi o să ne uimească! Când El promite, EL şi împlineşte! Tu doar aşteaptă-L, dar cu Nădejde şi cu… Pregătire!

Lecţii de la Elisei

80

Trei miracole sunt înregistrate aici: 1. Pe patul de moarte Elisei este activ şi binecuvântează. 2. Cine ascultă de omul lui Dumnezeu are numai de câştigat. 3. Oasele lui Elisei conţineau… putere de viaţă.

Elisei i-a slujit pe alţii chiar şi când era bolnav. Pe patul său de moarte, Elisei i-a dat împăratului Ioas o strategie pentru a-şi înfrânge duşmanii. Aşadar, îi poţi ridica pe alţii chiar dacă tu însuţi eşti căzut, bolnav. Poate tocmai acum te simţi ca un nevrednic pentru că acum eşti slăbit şi lucrurile nu merg bine în viaţa ta. Dar chiar şi atunci când eşti limitat, îi poţi ajuta pe alţii. Adevărul este că atunci când lucrezi pentru altul în dragoste, nu te mai concentrezi asupra ta, descurajarea dispare şi lucrul acesta este şi spre binele tău. Cel mai bun mod de a te ajuta pe tine este să-l ajuţi pe altul!

Influenţa care sparge barierele morţii. *Impactul lui Elisei a continuat şi după moarte*. **Într-**o zi, Ilie a zis lui Elisei: „Ce vrei să îţi fac?”… „Să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău” (2 împăraţi 2: 9). Ilie, mentorul lui Elisei, a făcut 7 minuni majore pomenite în Scriptură. Când însă Elisei a murit, făcuse 13 minuni, adică aproape dublu. Dar mai lipsea totuşi o minune! Nu i-a împlinit Domnul cererea? Nu! Dar 2 împăraţi 13: 20 – 21 ne prezintă a 14-a minune, dar după moartea lui Elisei. Elisei a cerut porţie dublă şi a şi primit-o.

Elisei este prorocul Vieţii, al Focalizării, adică al Scopului şi al Urgenţei (*2 împăraţi 4*: *29*). Când se duce să îl învieze pe fiul femeii din suntem, îi dă poruncă lui Ghehazi, slujitorul său.

81

să nu se oprească pe drum şi nici *chiar să* nu salute pe nimeni. În Luca 10: 4 şi Iisus le spune ucenicilor Săi să nu întrebe pe nimeni de sănătate pe drum. De ce credeţi că le dă o asemenea poruncă? Evreii erau specialişti la a pierde vremea în discuţii. Se luau de la întrebarea

„Ce mai faci?” sau „Cum te simţi?” şi o zi întreagă puteau dezvolta subiectul! Trăirea cu scop e să fii legat de Iisus Hristos şi să împlineşti cu urgenţă poruncile Sale.

Din nou trebuie să îl amintesc pe Franko, căţelul soţiei mele, un french bulldog. Dacă nu îl plimb legat, el umblă fără rost: imediat **s-**ar rătăci, **s-**ar răni, **s-**ar bate cu toţi câinii de pe stradă şi **s-**ar distruge. Elisei era un tip al focalizării, el era legat de Dumnezeu şi din acel motiv a devenit un om cu scop în viaţă, era focalizat pe salvare, nu pe pălăvrăgeală.

Însă, diferit de Ilie, Elisei avea şi o viaţă socială, pe când Ilie era retras şi mai sihastru. În suntem era o familie care avea valori spirituale mari şi adevărate pentru că i-a construit omului lui Dumnezeu o cameră specială. Ca răsplată, Domnul i-a dat soţiei un copil, dar în adolescenţă copilul a fost lovit de o boală mortală. Femeia însă nu a disperat. A ştiut imediat ce să facă. **S-**a dus urgent la omul lui Dumnezeu. Însuşi Elisei a trebuit să meargă în suntem să îl învieze pe copil. 2 împăraţi 4: 34 e dovada frumoasă a efortului focalizat şi urgent pe care trebuie să îl facem pentru a salva un suflet prins de moarte. Elisei, **într-**un anume fel, a „murit” împreună cu băiatul pentru a-l aduce la viaţă, pentru că **s-**a întins pe copilul mort până când acesta **s-**a încălzit şi a strănutat de 7 ori. Să primeşti Viaţa ca să poţi da Viaţă este un mare privilegiu şi toţi suntem chemaţi la el.

Principiul este acesta: când suntem morţi în păcatele noastre, doar Unirea, Contactul cu Iisus aduce viaţa. Numai în El avem Viaţa Veşnică. El este Viaţa.

82

În fiecare slujitor al lui Dumnezeu există Viaţă şi Putere, pe care trebuie **s-**o dăm şi la alţii. Viaţa şi Puterea o primim din Afară, de Sus, dar o dăm dinlăuntru. Elisei a fost prorocul Vieţii. Tot la fel suntem şi noi dacă în noi locuieşte Duhul lui Dumnezeu. A dat viaţă cât timp era în viaţă, dar şi după moarte. Iisus a zis: „v-am rânduit să mergeţi şi să aduceţi roadă şi roada voastră să rămână...” (Ioan 15: 16).

Miracole postmortem. Chiar după moarte noi trebuie să dăm viaţă, prin ceea ce am fost înainte de moarte. Influenţa noastră trebuie să continue şi după moartea noastră. Ce moştenire de viaţă lăsăm în urma noastră? Pe cine ai adus la Mântuire? Ce ai făcut pentru Domnul? Ce pastor sau misionar susţii tu? Ce acte de altruism faci? Pe cine ai vizitat la spital, puşcărie? Ce om necăjit ajuţi? în cine investeşti? Pe

cine încurajezi?

Când Ghehazi a încercat să-l învieze pe băiat, n-a reuşit. Ghehazi era deja în declin spiritual. Consecinţele deja începeau să se vadă. A făcut tot ritualul vindecării şi al învierii, dar viaţa n-a venit. Poţi sta zilnic în prezenţa oamenilor cu putere, dar degeaba. Poţi locui chiar şi în Biserică şi totuşi să aluneci în jos. Sfinţirea şi dragostea sunt obligatorii în viaţa celor ce au putere. Atenţie! Ce dâră laşi după tine? Ce influenţă laşi în urma ta?

83

Credinţa Extremă

„BINE".

Femeia sau mama din suntem ne dă o lecţie specială a credinţei, de care fiecare dintre noi are nevoie măcar din când în când. De fapt, cred că credinţa ei *este* cea adevărată, restul sunt surogate. Nu orice credinţă produce miracole. Credinţa care nu produce miracole nu este credinţă autentică, ci doar ceva asemănător cu credinţa falsă.

Să fiu foarte bine înţeles. Nu întotdeauna credinţa produce miracole fizice. Uneori credinţa extremă produce miracole spirituale, interioare. Unii sfinţi din Evrei 11, prin credinţă, au avut parte de multe minuni fizice. Alţii însă, deşi au avut credinţă veritabilă, n-au scăpat de suferinţă şi de moarte. Dar tot credinţă era şi a lor, a celor ce n-au scăpat de moarte, dar credinţa aceea **s**-a manifestat prin miracolul răbdării, prin miracolul rezistenţei şi rămânerii în Hristos, în ciuda suferinţei şi a ameninţării cu moartea.

Credinţa doamnei din suntem însă nu era extremistă, ci extremă, radicală şi „exagerată" din punctul unora de vedere! Însă era credinţă… Veritabilă!

Femeia din suntem era bogată financiar în comparaţie cu majoritatea din vremea ei, dar bogăţia ei adevărată nu erau banii, ci evlavia, dar şi respectul pentru Elisei, omul lui Dumnezeu…

Bogăţia ei adevărată era faptul că a devenit mamă, dar nu orice mamă, ci o mamă care şi-a salvat fiul din moarte. Redau mai jos gândirea unora dintre noi în diferite faze ale vieţii:

84

1

La 4 ani – Mama ştie tot.

La 8 ani – Mama ştie multe.

La 12 ani – Mama nu ştie tot.

La 14 ani – Mama mea nu ştie nimic.

La 16 ani – Mama mea? Ce ştie ea?…

La 18 ani – Bătrâna asta a copilărit cu dinozaurii…

La 25 de ani – Posibil ca Mama să ştie ceva despre asta…

La 35 de ani – înainte de a decide, vreau să mă sfătuiesc cu Mama.

La 45 de ani – Precis ca Mama poate să mă îndrume…

La 55 de ani – Ce-ar fi făcut Mama în acest caz?

La 65 de ani – De-aş fi putut să vorbesc despre asta cu Mama… (Tata)

Credinţa extremă, dar plăcută Domnului, e întotdeauna la timpul prezent

Nu renunţa la vise. Nu renunţa la a urca! Nu te da bătut niciodată. Un tânăr a avut un accident şi şi-a zdrobit amândoi genunchii. Doctorul i-a spus că va fi norocos dacă va mai putea să meargă vreodată. Când a ieşit din spital primul lucru pe care l-a făcut a fost să se înscrie **într**-un club sportiv… Prin credinţă. Dar n-a putut merge la club decât după un an. Însă şi-a setat mintea pe mers pe jos, nu în cărucior. A sfidat toate pronosticurile negre ale medicilor. Ce **s**-a petrecut de fapt? Putea foarte uşor să se afunde în depresie, fatalism, delăsare şi mediocritate. Dar a decis să creadă în Dumnezeu că se va vindeca. Azi… este un atlet convins!

Poate şi ţie ţi **s**-a întâmplat ceva urât în viaţă sau poate cineva a vorbit urât despre tine. Nu permite răului să ţi se cuibărească în inimă! continuă să crezi în Dumnezeu şi în Puterea Lui miraculoasă. Aminteşte-ţi că credinţa reală nu se

concentrează pe ce vede. În fiecare dimineaţă să spui: Tată, Îţi mulţumesc că acum lucrezi în viaţa mea. Chiar acum îmi este Bine! Chiar acum lucrurile se schimbă în favoarea mea din cauza la.

Adevărata bogăţie a femeii din suntem era… credinţa ei… Exagerată, Extremă, Neobişnuită!

William Carey, care e considerat părintele misiunii moderne, a renunţat la confort şi la avere pentru a merge în India cu Evanghelia. Unul din cele mai memorabile citate ale sale e următorul: „Aşteaptă-te la lucruri mari de la Dumnezeu; fă lucruri mari pentru Dumnezeu”.

Un aspect care trebuie neapărat înţeles cu privire la credinţa extremă este acesta: *credinţa nu gândeşte natural, ci supranatural*.

Credinţa autentică nu gândeşte normal, dar nici anormal, ci doar spiritual. Credinţa extremă nu se bazează pe ce vede, ci pe ce spune Dumnezeu.

Credinţa face afirmaţii şi declaraţii neobişnuite, şocante, uimitoare, neaşteptate. Exact asta a făcut această mamă din suntem. Fiul ei era mort, dar ea prin credinţă spune că e Bine.

Cineva a spus: „Nu voi fi un om ordinar (obişnuit), pentru că am dreptul să fiu extraordinar”. Credinţa extremă e pe aceeaşi lungime de undă cu întâmplările din cartea Iona şi Daniel. Credinţa sfidează obişnuitul, naturalul şi este mereu neînţeleasă şi criticată, dar funcţionează. Noi suntem obişnuiţi să funcţionăm numai în natural şi în normalul raţional. Adică: „Nu se poate!” Pentru credinţă nu există imposibil, ci doar BINE, în ciuda răului; doar viaţă, în ciuda morţii; vindecare, în ciuda bolii; prosperitate, în ciuda sărăciei; mântuire, în ciuda răzvrătirii şi a păcatului; încredere, în ciuda suferinţei, a îndoielii şi chiar a morţii. Singurul lucru care îl impresionează la maxim pe Dumnezeu e tocmai credinţa… extremă. O mai

ţineţi minte pe femeia canaaneancă care a fost greu încercată de Iisus? Atât de mult L-a impresionat pe Domnul, încât L-a uimit şi a zis: „O, femeie, mare este credinţa ta, facă-ţi-se cum voieşti”.

Mai aşteptăm noi azi ca Domnul să lucreze prin semne şi minuni? Richard Wurmbrand a scris: „Nu credeţi numai **într-**un Hristos istoric”. Adaug eu: Credeţi **într-**un Hristos… Contemporan! O teologie serioasă care pune accentul numai pe un Hristos istoric e foarte periculoasă pentru suflet, pentru că e moartă. E moarte deghizată în teologie.

Fii credincios exagerat! Adică crede că El este Acelaşi ieri, şi azi şi în veci! Ai curaj să crezi că EL încă e specializat în învierea fiilor morţi, căzuţi în păcat, bolnavi şi răzvrătiţi. Eu exact aşa fac! Să ştii că funcţionează!!! Serios!!

Boii Lui Elisei

Elisei n-a fost un om sărac atunci când a fost chemat în Lucrare. Faptul că ara cu 12 perechi de boi, demonstrează clar tocmai lucrul acesta: era înstărit şi avea o fermă destul de mare. Elisei înseamnă: „Dumnezeul meu e Salvatorul”. Frumos nume i-au dat părinţii.

Avea 12 perechi de boi. Biblia ne vorbeşte de câteva ori despre…

boi. Sunt animale de povară, în general foarte blânde, dar puternice, rezistente. Noi când vrem să jignim pe cineva îl facem „bou”. Dar un bou, şi atunci şi acum, e ceva foarte valoros.

Lucrătorii lui Dumnezeu sunt asemănaţi tot cu boii… lui Dumnezeu (1 Corinteni 9: 10). Ei, adică noi, slujitorii Lui, suntem boii Domnului!!! E un compliment! Deci, dacă eşti slujitorul lui Dumnezeu, data viitoare când cineva te numeşte bou sau măgar… nu te mai necăji!

Domnul cheamă în slujire oameni harnici, *ocupaţi*. Aţi observat în Biblie că toţi oamenii chemaţi şi folosiţi de Dumnezeu erau ocupaţi cu ceva? Erau în business! Ilie l-a găsit pe Elisei la lucru, nu la rugăciune, nu citind, studiind, sau rugându-se sau în şcoala profeţilor. Moise păştea oile. Ghedeon era la alesul griului. Petru, Iacov, Ioan erau la pescuit. Neemia era paharnicul împăratului. Dumnezeu nu are loc pentru oameni leneşi în lucrarea Sa. Ştiţi de ce unele biserici nu merg cum ar trebui? Pentru că cei ce le formează nu mai sunt harnici, liderii sunt leneşi.

88

Elisei a renunţat la bunăstarea, familia şi casa sa. Era un act de credinţă şi supunere. A face voia şi Lucrarea lui Dumnezeu e act de credinţă, iar credinţa înseamnă supunere. În ziua aceea perechea de boi ai lui Elisei a fost pe rând la slujire şi la jertfă. Asta vrea Iisus de la noi: să fim gata pentru amândouă. Şi pentru slujire, dar şi pentru jertfă. Nu doar slujire, ci şi… jertfire.

Iisus în mod obligatoriu ne oferă pentru Cunună şi Jugul şi Crucea. Jugul înseamnă trudă în fiecare zi pentru Domnul. Să tragi brazde adânci în ogorul lumii, desţelenind pământul blestemat, aducând Binecuvântarea. Jugul înseamnă să aparţii cu tot ce ai: timp, talent, resurse materiale, sănătate, absolut totul împărăţiei lui Dumnezeu. Să porţi povara împărăţiei cu Bucurie. Gata oricând să porţi chiar şi ocară.

Contribuţie sau jertfă??? Am citit o fabulă foarte semnificativă despre o şedinţă între animalele din ograda unui om, care au hotărât să ajute iepurele care avusese un accident. Fiecare animal a hotărât să-i dea ceva iepurelui. Găinile au oferit ouă, iar porcul nu ştia ce să ofere. Una dintre moţate a spus. „Uite, noi dăm ouă, iar tu dă nişte jumere”. Porcul a stat şi s-a gândit puţin, iar pe urmă a spus: „ceea ce voi oferiţi e contribuţie. Ce îmi cereţi mie să dau este… Jertfă”. Contribuţia poate costă puţin. Jertfa costă… totul, costă viaţa!

Faptul că Elisei şi-a folosit uneltele pentru foc indică

seriozitatea deciziei de-a o rupe cu trecutul. A distrus toate podurile din urma sa. Ne trebuie o disponibilitate revoltătoare de a purta şi Crucea atunci când se cere.

S-au auzit de la amvoane explicaţii penibile şi hazlii despre ce ar putea fi crucea: o soacră, o nevastă acră, un soţ dificil, o boală incurabilă, un soţ beţiv, un copil cu cercel în ureche, un şef care urlă, un pastor care nu împlineşte aşteptările. Dar crucea nu-i niciuna din acestea! Crucea este a fi gata să mori

89

pentru Hristos oricând. A muri faţă de eu, tot timpul. Boii lui Elisei au mai ajuns acasă doar 11 perechi. O pereche devenise jertfă, pentru că nu poţi fi prorocul şi ucenicul lui Dumnezeu dacă nu ai învăţat că umblarea cu EL presupune şi jugul, şi altarul, şi arderea.

Oare nu se putea fără jertfă, doar cu jug?? *Nu*!!

Iisus a zis: *„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuşi, să îşi ia crucea”* (*Matei 16*: *24*). *Sparge rutina superficialităţii şi intră în realitatea maturităţii*!

„Rănile făcute de Dumnezeu vindecă. Sărutările lui Satan ucid” – William Gurnall

90

Omul care Urcă

Ionatan a fost şi un luptător excelent, dar şi un prieten la fel. Ionatan a fost un tip impresionant şi surprinzător. Prieten care a riscat, dar şi luptător care a excelat tocmai pentru că a şi riscat. Asta era structura lui Ionatan. Trăia o viaţă neobişnuită! Ionatan a fost un tânăr care a spart rutina făcând câteva lucruri surprinzătoare. Din ăştia caută Dumnezeu! Numărul lor e mic, dar pe unde trec ei se face diferenţa şi vine victoria!!

Trăirea Fără îndrăzneală înseamnă trăire fără Victorie. Viaţa trăită în defensivă nu e recomandată deloc în împărăţia lui Dumnezeu. Trăirea în cuşca fricii, eşuând să îl urmăm pe Domnul cu pasiune şi curaj, duce la plictiseală şi rutină. Însă trebuie să mai devenim conştienţi de încă un adevăr spiritual îndrăzneţ: fără îndrăzneală înseamnă fără… câştig. Să mai învăţăm că eşecul de a fi indecişi este tot o decizie. Adică: indecizia este… decizie!!! Ne lipseşte azi în biserică îndrăzneala sfântă de a face ceva diferit pentru Domnul!

E o mare criză de oameni care să spargă rutina lipsei de pasiune. Avem mare nevoie de creştini care să se teamă mai mult că pierd

oportunităţi decât că fac greşeli. Se caută oameni care să se teamă mai mult de regrete care să dureze o viaţă, decât de greşeli temporare ale vieţii. Avem nevoie de creştini care îndrăznesc să viseze inimaginabilul şi să încerce imposibilul!

Ionatan trăia în ofensivă, nu în defensivă. S-a întâmplat la începutul domniei lui Saul, pe vremea când filistenii atacau graniţa de vest a lui Israel. Într-o zi, Ionatan, fiul regelui Saul, a zis ajutorului său: haidem să mergem până la postul filistenilor

91

pe partea cealaltă. Dar nu i-a spus nimic tatălui său, Saul, împăratul. Saul stătea la marginea localităţii sub un pom, la umbră, împreună cu 600 de soldaţi şi preotul care ducea Chivotul. Nimeni nu ştia că Ionatan s-a dus la filisteni.

Cred că Ionatan avea un creier sfânt care nu ştia ce-i frica. N-a permis fricii să îi dicteze deciziile. Ionatan trăia în ofensivă, nu în defensivă! Ca să fiu sincer, îmi place planul îndrăzneţ al lui Ionatan pentru că mă face să mă simt mai bine cu privire la ideile mele… trăsnite şi uneori greşite.

Strategia lui Ionatan a fost ce-a mai prostească strategie militară despre care am auzit, pentru că Ionatan s-a expus în faţa duşmanului în plină zi. Amândoi soldaţii trebuiau să facă alpinism extrem, să se caţere pe un pisc periculos şi abrupt. Pe urmă a mai pus şi un semn aproape ciudat: dacă soldaţii filisteni de deasupra vor zice „suiţi-vă la noi” ne vom urca, pentru că ăsta e semnul că Domnul îi dă în mâinile noastre.

Îmi pare rău să vă spun că dacă eu puneam semnul aş fi gândit exact invers: dacă filistenii vor zice „coborâm la voi” ăsta va fi semnul!!! Sau mai bine: dacă „vor cădea de pe stâncă” ăla ne va fi semnul că Domnul îi dă în mâinile noastre!!! Dar semnul lui Ionatan a fost foarte îndrăzneţ şi periculos.

Lipsa credinţei produce lipsa curajului. Aţi făcut vreodată alpinism extrem? Eu nu! Nu-i deloc recomandat să te caţeri pe stânci abrupte şi imediat după aceea să fii obligat să te lupţi cu sabia pentru viaţa ta, cu nişte soldaţi profesionişti odihniţi, care te aşteaptă gata de luptă în vârful stâncii. Ce l-a motivat pe Ionatan să urce, să rişte? Cred că a avut convingerea că Domnul va lucra în favoarea sa, dacă el va urca prin credinţă. Lipsa credinţei produce lipsa curajului. Preferăm să trăim prin prudenţă, ca să nu o numesc frică!! Unii dintre noi gândim

92

exact invers decât Ionatan, care a zis: „poate că Domnul va lucra pentru noi”, dar noi spunem: „Poate Domnul nu va fi cu noi...”

Ce m-a uimit poate cel mai mult la temerarul Ionatan este următoarea trăsătură: *Ionatan n-a aştept să se întâmple ceva, ci el a făcut să se întâmple ceva frumos*. Cineva *a spus despre Domnul Iisus că a fost previzibil de... imprevizibil*. Cam aşa era şi Ionatan. Uaaau! Ce îmi place asta! Ionatan a acţionat cu îndrăzneală. El a urcat şi de aceea a învins! Şi acţiunea aia îndrăzneaţă a adus victorie aşa încât Biblia scrie: „Domnul a izbăvit Israelul în ziua aceea!” Domnul a izbăvit Israelul prin cineva care nu se odihnea prudent la umbra unui pom. Domnul izbăveşte prin oameni de iniţiativă! Ce iniţiativă curajoasă ai tu pentru salvarea ta, a poporului dar şi pentru Slava lui Dumnezeu??? Dacă toţi ar face în Biserică ce şi cât faci tu... ce **s-**ar putea întâmpla? **S-**ar mai întâmpla ceva vreodată??

Voia lui Dumnezeu nu este un plan de siguranţă. *Voia lui Dumnezeu e un plan de acţiune îndrăzneaţă*. *Nu doar rugăciune, ci şi acţiune*! Giovanni Papini a spus: „Nu există înălţime de neatins, ci numai aripi prea scurte”.

Când aţi citit ultima dată Evrei 11? Nu fiecare întâmplare de acolo se termină cu succes. Unii au fost umiliţi şi omorâţi. Dar succesul nu depinde de moarte. Alergarea noastră nu se termină la moarte. De fapt moartea e abia... începutul. Şi perspectiva aceea eternă ne dă curajul să acţionăm cu îndrăzneală pentru cauza lui Hristos!!! Adesea voia lui Dumnezeu ne va cere uneori să luăm decizii care vor părea nesigure şi nebuneşti. Dar dacă avem îndrăzneala să urcăm piscul, să urcăm pe stâncă, Domnul ne va aştepta pe vârf... cu Biruinţa, nu doar filistenii!

Am citit despre câţiva misionari de la începutul secolului XX care au devenit cunoscuţi ca „misionari de sens unic” pentru că îşi împachetau toate lucrurile lor **într-**un sicriu şi

93

Îşi cumpărau bilet fără întoarcere când plecau pe câmpul de misiune. Ştiau că nu se vor mai întoarce acasă... niciodată. Am citit o relatare scurtă despre un misionar cu numele A.W. Milne, care a simţit chemarea pentru un trib de canibali din Insulele Hebride. Toţi misionarii care au plecat înaintea lui au fost martirizaţi, dar asta nu l-a împiedicat pe Milne să plece în Hebride. A trăit în mijlocul tribului

circa 35 de ani şi niciodată nu s-a mai întors acasă. Când tribul l-a îngropat, pe mormântul lui a fost scris un epitaf: „Când el a venit nu era lumină. Când el a plecat, nu era întuneric”. Impresionant!

Oare când am început să credem că Dumnezeu vrea să ne trimită în locuri sigure şi să facem şi lucruri uşoare? Nu!! Dumnezeu vrea să ne trimită în locuri periculoase să facem lucruri dificile.

Am citit de asemenea despre un american care şi-a instalat toneta cu material creştin la un show de pornografie în Las Vegas şi distribuia Biblii pornografilor. Dar ştiţi ce? Mii de dependenţi de pornografie şi-au găsit iertarea şi eliberarea.

Pe mine Domnul m-a chemat să plantez o Biserică în Timişoara (Stânca) **într**-o vreme când e foarte greu să plantezi şi pe urmă să construieşti. După plantare am intrat **într**-un proiect uriaş de cumpărare a unui teren peste posibilităţile noastre. Şi alţii, dar chiar şi eu, am zis că suntem nebuni, ca la ora asta şi **într**-o vreme ca asta să facem aşa ceva. În doi ani jumate am strâns circa 100.000 euro, dar ne mai trebuie încă pe atâta numai pentru teren. Ştiu că pare nebunie curată. Nu ştiu cum şi când se va termina... dar văd cum totul creşte, se mişcă şi prinde viaţă!!! Pe urmă va trebui să construim. Pe deasupra tuturor, zilele acestea am aflat că cineva a revendicat terenul! Dumnezeu vrea să ne trimită în locuri periculoase să facem lucruri dificile.

94

Rar se întâmplă ca Duhul Sfânt să ne conducă pe cărări uşoare. Nu-i natura Lui! Duhul, în general, ne duce pe cărări mai puţin folosite, pe cărări dificile. Anevoioase! John F. Kennedy a spus cândva ceva ce mi-a atras atenţia: „Dacă găseşti un drum fără obstacole probabil că drumul acela nu duce nicăieri”. Hmmmm!

Lecţia următoare pe care trebuie s-o învăţăm e că Dumnezeu *face minuni şi ne dă binecuvântări uimitoare, dar şi noi trebuie să acţionăm*.

M-a impresionat americanul care deja îşi pregătea înmormântarea. Dar a găsit miracolul **într**-o biserică (capelă din lemn) catolică, abandonată în câmp. Avea cancer la esofag. Se hrănea prin tub. Însă **într**-una dintre plimbările sale cu câinele a dat pe un câmp de o biserică catolică părăsită. A început s-o renoveze el cu mâna lui, iar cancerul a început să regreseze!!! Acum este bine!

Greg a început să vopsească biserica de lemn, să slujească şi pe

urmă a fost binecuvântat. Trebuie să încetăm să aşteptăm ca binecuvântările să cadă peste noi. Trebuie şi eu să îmi fac partea.

Cu Dumnezeu va trebui să urci pe stâncă, să te caţeri pe un pisc, sau să intri **într-***o luptă cu duşmanul care de fapt îţi vrea viaţa*.

Duşmanul vrea ca statistica iadului să cuprindă cât mai mulţi ocupanţi. Duşmanul şi când e liniştit trebuie atacat şi „ucis”. Dacă nu-l ataci şi anihilezi tu, va avea el grijă de tine să te anihileze. Mă refer la duşmanul din tine sau la diavolul care e pe lângă tine. Lupta este grea, dar victoria e sigură. Da, trebuie să te caţeri pe un vârf, trebuie şi te lupţi cu duşmanul, uneori va trebui să sângerezi, dar vei descoperi în final acest adevăr simplu: că drumul cel mai greu e cel mai bun! Trebuie

să te lepezi de tine, să îţi „omori” instinctul şi pofta şi să te implici în luptă sângeroasă cu tine însuţi, dar vei câştiga pentru că EL te va ajuta. În aceste luni consiliez prin email o fată pe care n-o cunosc personal, dar care se luptă cu nişte păcate sexuale. Are o luptă foarte grea cu ea, cu credinţa şi cu pofta. De câteva ori mi-a scris că nu mai poate crede în Dumnezeu pentru că se tot roagă şi nu scapă de păcat şi pofte. După câţiva ani de luptă, acum este… eliberată! A fost greu, greu de tot. Dar Slavă Domnului că a meritat toată acea luptă! Mamă, ce bucuros sunt!

Hai să fim sinceri: care sunt cele mai preţioase amintiri ale noastre? Oare sunt victoriile mici sau provocările mari? Cred că cele mai dragi amintiri sunt cele unde efortul şi riscul au fost mai mari. Cele mai reuşite zile oare sunt zilele când nu am avut nimic de făcut sau zilele cele mai reuşite sunt zilele cele mai grele, în care am muncit şi riscat din răsputeri şi în final am avut succes?

Spectatorism Spiritual

„Saul stătea la marginea cetăţii Ghibea sub rodiul din Migron…” (1 Samuel 14: 2)

Nu-i prima dată când Saul stătea sub un pom la umbră. Mai târziu el din nou este găsit stând la umbră, dar şi la margine, ca spectator, în timp ce David se lupta cu Goliat.

Cât contrast! Ce n-a făcut împăratul Saul este la fel de semnificativ cu ceea ce a făcut Ionatan, fiul lui Saul. În timp ce fiul se căţăra pe stâncă şi se bătea cu duşmanul, taţi Saul stătea la umbră sub un pom la marginea satului. Mi-l imaginez pe Saul mâncând seminţe de

rodii şi pe urmă scuipându-le pe pământ, în timp ce îşi făcea vânt cu o frunză de palmier.

Saul era un spectatori Ionatan era un luptători

În loc ca Saul să „joace” pentru a câştiga, el juca să nu piardă. Saul era un spectator la jocul vieţii. El era mulţumit ca alţii să lupte pentru el. Aş vrea însă să luăm incidentul acesta mai mult ca o provocare decât critică. Însă mi-e tare teamă că şi noi am cam transformat biserica într-un sport în care suntem mai mult spectatori decât luptători. Prea mulţi dintre noi suntem mulţumiţi ca un lider spiritual să îl caute pe Dumnezeu pentru noi. Ca altul să facă misiune pentru noi. Şi altcineva să facă evanghelizare pentru noi. Şi dacă altul se şi roagă pentru mine e şi mai bine, ba chiar să şi cânte pentru mine.

Facem ca evreii: vrem ca Moise să urce Muntele pentru noi! E mult mai uşor ca altcineva să se roage pentru noi şi să studieze pentru noi!!! Nu?

Credeţi că voia finală a lui Dumnezeu pentru noi e să şedem în biserică în fiecare duminică circa 4 – 5 ore, să cântăm, să ne rugăm şi să ascultăm un mesaj? Oare ăsta este barometrul maturităţii spirituale? Sub nicio formă!!!

Să nu uităm că atunci când părăsim biserica, ÎI luam pe Dumnezeu cu noi. *E aşa de uşor să transformăm biserica* **într-***un scop, în loc ca ea să fie un mijloc spre un scop*. Mergem la biserică şi credem că ne-am făcut datoria religioasă. Învăţăm mai mult, participăm la tot mai multe seminarii şi facem tot mai puţin şi în tot acest timp ne creăm impresia că împlinim voia lui

Dumnezeu!

Spectatorismul spiritual e foarte atractiv. *El poate lua foarte multe forme şi unele par chiar nobile şi evlavioase*. Cred că în fiecare dintre noi există câte un Saul. Ceva din noi vrea ca Dumnezeu să îl bată pe duşman în timp ce noi stăm la umbră sub rodiu, mâncând seminţe. Vrem ca Domnul să facă ceva pentru noi, dar noi să nu facem nimic pentru EL. Dar dacă nu facem nimic exact asta se va întâmpla: nimic! Trebuie să

Învăţăm de la Ionatan. Să luăm iniţiativa! Să urcăm pe stâncă chiar dacă doare şi cere efort. Să începem lupta împotriva duşmanului… spiritual.

Curaj Sfânt

Ca să nu fiu cumva înţeles greşit, aş vrea să vă spun că există două tipuri de curaj: curaj prostesc şi curaj sfânt. Nu recomand nimănui curajul prostesc. Curajul prostesc e să rişti ceva pentru nimic. Curajul sfânt însă calculează preţul, practică răbdarea şi, deşi pare nebunesc, nu-i deloc prostesc. El face ce e sfânt, ce e neobişnuit, ce e pe placul Domnului, aduce Slavă lui Dumnezeu şi salvare oamenilor!

Ionatan a riscat mult, dar l-a adus în calculul său şi pe Dumnezeu. Ionatan ştia unde se duce şi ce urmează să facă şi mai ştia că Domnul este cu ei. Ionatan mai ştia că doar el şi tatăl său erau singurii în Israel care au săbii. A fost gata să spargă rutina tatălui său şi a poporului său. A luat o decizie care a sfidat moartea, a fost o decizie îndrăzneaţă, dar şi înţeleaptă. Rezultatul a fost uimitor! Când ei au avut iniţiativa sfântă şi Dumnezeu a avut intervenţia sfântă şi divină!

Trăieşte în ofensivă

Dacă vrem prezenţa dinamică a Duhului Sfânt în viaţa noastră trebuie să „jucăm" în ofensivă. Undeva, în călătoria noastră spirituală, trebuie să decidem să trăim diferit, adică neobişnuit. Trebuie să încetăm să mai trăim defensiv şi să începem să trăim ofensiv, periculos, pentru cauza lui Hristos. Văd că şi rimează!!! Deci doar trăirea asta e… poezie!!! Luptă-te cu păcatul! Vei învinge prin puterea Duhului! Dar trebuie să plăteşti preţul. Nu poţi fi şi comod, dar şi biruitor! Nu poţi sta şi la umbră, dar şi să învingi duşmanul!

98

Ionatan a trăit în ofensivă. *Saul a trăit în defensivă*. Trebuie să încetăm să lăsăm ca lucrurile să se întâmple după cum vor „filistenii", adică duşmanul. Trebuie ca noi să facem ca lucrurile să se întâmple. „În loc să trăim după design, noi trăim după default". Adică trăim cum se poate, cum se nimereşte. Trăim fără să acţionăm, trăim neglijent spiritual sau oricum. Ca şi alţii dinaintea mea, am învăţat şi eu până la vârsta asta de 56 de ani o chestiune nenegociabilă: *Nu vei atinge niciun scop dacă nu ai niciunul*! Vorbesc aici despre scopuri care sunt inspirate de Dumnezeu în contextul rugăciunii, nu scopuri egoiste şi prosteşti. Scopul final al scopului primit este să îl slăvim pe Dumnezeu prin toate acţiunile noastre. La acest tip de scop mă refer!

Ambiţiile rele sunt greşite. Ambiţiile sfinte sunt bune! Trebuie să învăţăm să visăm vise primite de la Dumnezeu pentru că doar ele ne vor pune pe genunchi şi ne vor obliga să trăim **într-**o absolută

dependenţă de EL. Ne vor obliga să trăim după cum suntem destinaţi să trăim.

Mark Batterson face o afirmaţie foarte profundă şi curioasă. El spune că „Viziunea este cura sau vindecarea pentru păcat. Unul dintre motivele pentru care ne prinde păcatul în plasa lui este că nu avem suficientă viziune de la Dumnezeu pentru a ne ţine ocupaţi. Cu cât ai mai multă viziune cu atât vei păcătui mai puţin. Viziunea de la Dumnezeu ne va ajuta să trăim în ofensivă”!!

Secretul de a nu mai păcătui nu este să te focalizezi pe a nu mai păcătui. Secretul de-a opri păcatul e să te focalizezi pe viziunea care vine de la Dumnezeu care îţi va consuma tot timpul şi toată energia.

99

Purtător de arme

Ştiu că unii aveţi cele mai serioase intenţii să deveniţi un Ionatan, dar nu puteţi. Şi eu realizez că nu oricine poate fi un Ionatan şi aşa ceva nu se potriveşte la toţi. Unii putem fi Ionatan, dar nu toţi. Dar dacă nu toţi putem fi un Ionatan, să vă dau totuşi încă o veste bună: TOŢI putem fi un purtător de arme. Îmi place tare mult ce i-a spus purtătorul de arme lui Ionatan: „Fă tot ce ai în inimă… iată-mă cu tine, gata să te urmez oriunde” (1 Samuel 14: 7).

Fără purtătorul de arme Ionatan nu ar fi putut urca pe vârful stâncii. Uneori merge şi de unul singur. Dar în majoritatea cazurilor… nu prea. Nu prea te poţi urca, unde Domnul te vrea, de unul singur. Iisus ne-a trimis doi câte doi! Ai nevoie de ajutor. De la familia ta, de la fraţi şi de la prieteni. De la oameni care îţi împărtăşesc viziunea pe care însă o ai de la Dumnezeu!!! Dacă nu vrei sau nu poţi fi un Ionatan, sigur poţi fi un purtător de arme. Un susţinător!!! Merită să trăieşti în ofensivă!!! Doar aşa duşmanul va fi înfrânt! Şi nu uita: dacă trăieşti în ofensivă… sigur vei birui!

100

Sarcină Uşoară

M-a uimit Iisus Hristos încă odată! M-a uimit cu paradoxurile Sale. M-a uimit cu Matei 11: 28 – 30, unde ne vorbeşte despre jug bun şi despre sarcină uşoară. Exact ceea ce nu ne place… deloc! Exact de ceea ce fugim, sau mă rog, am vrea să fugim cât se poate de departe.

Însă Iisus ne este total superior nouă şi nu greşeşte niciodată! El e Dumnezeu! El ne-a creat şi ştie cum şi când funcţionăm cel mai bine. Noi funcţionăm bine numai când luăm „jugul” Său. Să nu cumva să vă

lăsaţi păcăliţi şi să credeţi că e invers sau să presupuneţi că fără jugul Lui e mai bine.

Tot spre surprinderea mea, în Matei 11: 28, Iisus ne invită: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă”. Iar în versetul 30 Domnul ne zice: „Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară”. Ne invită la odihnă, la despovărare, ca imediat să ne spună să luăm jugul Său, dar şi sarcina Sa. Nu există viaţă fără o anume sarcină.

La Iisus totul începe cu… odihnă. Iisus nu îţi cere decât să îi dai Lui poverile tale, ca El să îţi poată da odihnă pentru suflet. El îţi dă odihnă, dar şi jug. Îţi dă odihnă, dar şi sarcină. Scapi de povara ta, dar trebuie să iei sarcina Sa! însă El ne spune că sarcina Sa este uşoară. Adică, este o sarcină de care avem nevoie, fără de care viaţa îşi pierde Destinul Veşnic! E surprinzător, dar la Domnul munca se începe din odihnă. În orice altă instituţie se începe cu muncă şi pe urmă odihnă. În Instituţia lui Iisus se începe cu odihnă şi se lucrează tot din odihnă.

101

Însă sarcina lui Iisus e o necesitate pentru… toţi. Noi toţi, adică aproape toţi, cam încercăm să fugim de sarcini, de poveri. Însă aici Domnul vorbeşte despre sarcini de care avem nevoie. O viaţă fără jugul lui Hristos e o viaţă lipsită de sens. E precum câinele meu fără lesă. E precum un maidanez fără stăpân. Duce o viaţă fără scop. Odată, din greşeală, câinele meu, un Rottweiller mare, a ieşit din curte. Eu nu mi-am dat seama că a ieşit pe stradă, doar Mariana, soţia mea, a realizat asta şi imediat m-a sunat. Câinele găsise poarta deschisă larg, pentru că eu am uitat-o aşa când am ieşit cu maşina în stradă. Am revenit acasă urgent şi l-am găsit pe o altă stradă, pierdut, speriat, confuz, flămând, fără „jugul” curţii, în pericol major! în momentul când nu mai avea lesa, adică jugul, a intrat **într-**un mare pericol. Tocmai jugul l-a salvat!

Nu încerca să trăieşti fără jugul lui Hristos, (Jugul: perimetrul Cuvântului Său, autoritatea Sa), că ai toate şansele să o păţeşti… etern!

102

Rutina păcatului e rutina sinucigaşului!

Există un proverb în Proverbele 14: 9 foarte intrigant dar şi sugestiv: „Cei nesocotiţi glumesc cu păcatul…”. O altă traducere mai intensă, dar şi mai originală, sună aşa: Cei proşti, fraieri, nebuni, glumesc cu păcatul!

Ştiu că-i uşor, comod şi plăcut să păcătuieşti, dar e şi sinucigaş. Şi eu am trecut pe calea asta a celor lipsiţi de discernământ şi mi-a fost aproape… fatal.

Dacă însă suntem deştepţi, puţin deştepţi, spargem rutina păcatului. Vestea bună este că se poate!

Sparge rutina păcatului… e posibil.

Păcatul produce adicţie, adică dependenţă, dar nu numai păcatele sexuale produc adicţie, ci orice păcat produce această dependenţă.

Descrierea pe care o face Solomon în Proverbele omului care se duce la o partidă de sex ilicit e foarte sugestivă. „Deodată a început să meargă după ea, ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care aleargă spre cursă, ca pasărea care dă buzna în laţ, fără să ştie că o va costa viaţa, până ce săgeata îi străpunge ficatul… şi mulţi sunt cei pe care i-a ucis ea” (Proverbele 7: 22 – 27).

Trebuie să fac acum o mică clarificare. Ilustraţia de mai sus nu se aplică doar la desfrânare, ci la toate păcatele, indifeient de culoarea lor.

103

Lista păcatelor ucigaşe sau sinucigaşe.

Atenţie, păcatul ucide!

Sfântul Pavel a zis: Plata păcatului este moartea… Indiferent de păcat… plata este aceeaşi! Să vă dau lista lui Pavel despre păcatele oamenilor abandonaţi de Dumnezeu; e terifiantă: „Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înşelăciune, de porniri răutăcioase; sunt şoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufaşi, lăudăroşi, născocitori de rele, neascultători de părinţi, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecaţi, fără milă” (Romani 1: 29 – 31).

Altă listă de păcate ucigaşe.

„Faptele firii pământeşti sunt cunoscute şi sunt acestea: preacurvia (adulterul), curvia (destrăbălarea), necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile (rivalităţi), mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările şi alte lucruri de asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu” (Galateni 5: 19 – 21).

Incredibil şi înspăimântător.

Oare câţi dintre noi suferim de aceste păcate? câţi dintre creştini le practică şi sunt întinaţi de ele? Dar nu uita că listele de mai sus sunt listele oamenilor abandonaţi de Dumnezeu, dar şi a celor religioşi!!!

Observaţi?

Nu-i vorba aici doar de un fel de păcate, ci e vorba de o multitudine de care dacă nu ne pocăim… acum, devin ucigătoare, iar cel ce le practică se sinucide.

Sparge rutina păcatului chiar dacă pare inofensiv, chiar dacă e plăcut, chiar dacă pare interesant şi atrăgător… Dacă nu spargi tu păcatul… te sparge el pe tine. Fii sigur de asta!

104

105

Credinciosul Ridicol

6: *8*? *ŞI* /

/-/?

Dacă nu suntem ridicoli sau dacă nu devenim ridicoli, mă tem că Nu suntem creştini.

Dacă eşti creştin autentic, a părea ridicol, ciudat sau penibil în faţa lumii e normal.

În momentul în care ajungi la şcoală, tot ce vrei e să te adaptezi, adică vrei să fii ca ceilalţi. Se numeşte mentalitate de turmă sau presiunea anturajului. În fiecare din noi există dorinţa de a fi acceptat cu orice preţ. Învăţăm de la o vârstă fragedă să ne conformăm. Încercăm să arătăm, să vorbim, să ne îmbrăcăm, să fumăm, să ne drogăm sau să ne prostim etc, ca ceilalţi. Dar conformism înseamnă în multe situaţii păcat.

Să faci ce fac toţi tocmai ca să fii „cool”! Să nu râdă alţii de tine că nu eşti şi tu prost ca ei. „Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui – Dumnezeu …”

Nonconformism înseamnă pocăinţă, maturitate şi identitate cu Hristos.

Dar atunci când cedăm în faţa conformismului mediocru, pierdem ceva de nepreţuit şi de neînlocuit. Ne pierdem personalitatea, originalitatea, chiar şi sufletul. Conformism înseamnă să fii lumesc, ca ceilalţi. Nonconformism pozitiv: să vrei să fii ca Iisus Hristos. Maturitatea nu înseamnă conformitate

Uitaţi-vă la Noe, a fost primul nonconformist din istorie.

„Pământul era plin de silnicie”... Conformism.

Noe umbla cu Dumnezeu: Nonconformism.

Noe a făcut tot ce poruncise Dumnezeu.

Noe a crezut în avertizările Domnului şi s-a pregătit.

Nonconformism!

A decis să nu mai fie ca lumea, ci cum a zis Domnul şi a devenit... ridicol.

Dar doar cel ce a riscat să fie ridicol a scăpat cu viaţă. Toţi conformiştii au pierit (Geneza 7: 21 – 23).

Frica de Ridicol

S-au efectuat numeroase sondaje de opinie care au constatat că majoritatea oamenilor consideră vorbirea în public cea mai mare teamă. Injecţiile şi dentistul sunt pe locul 2.

Asta înseamnă că unii oameni mai bine ar muri decât să vorbească în public.

De ce?

De teama că vor părea ridicoli.

Unora le este ruşine să se roage cu voce tare în public, dar nu le este ruşine să înjure, să mintă sau să bârfească cu voce tare.

Maturitate spirituală înseamnă: Să fii gata să pari ridicol în ochii lumii de dragul Lui.

Iată care e situaţia:

Teama de ridicol mă împiedică să mă rog cu voce tare în public. Să ridic mâinile, să mă pun în genunchi etc. Dacă Dumnezeu nu-mi răspunde la rugăciune? Teama de ridicol mă împiedică să vin în faţa Bisericii şi să cer să se roage pentru situaţia mea disperată.

Dar iată cum stă treaba: dacă nu eşti dispus să pari ridicol în faţa oamenilor, eşti ridicol în faţa lui Dumnezeu.

Cineva mi-a cerut: Rugaţi-vă pentru fiica mea, dar nu în public, nu cu numele... I se părea ridicol să ne rugăm pe nume pentru fiica ei. Vrem să nu fim ridicoli în faţa oamenilor, dar atunci devenim ridicoli tocmai în faţa Lui.

106

J

107

Noe a părut complet ridicol când a construit o Arcă în deşert.

Sara a părut ridicolă când şi-a cumpărat haine de gravidă la 90

ani.

Evreii au fost ridicoli când au mărşăluit în jurul Ierihonului sunând din trompetă.

David a părut ridicol când l-a atacat pe Goliat cu o praştie.

Benaia a părut ridicol şi fanatic, ba chiar nebun, când a urmărit un leu.

Cei trei magi au părut ridicoli când au urmărit o stea călătoare.

Petru a părut ridicol când a coborât din barcă în mijlocul mării, cerând Domnului o aventură hidrologică nocturnă.

Iisus a părut ridicol în faţa lui Petru când le-a spălat ucenicilor Săi picioarele.

Iisus a părut şi mai ridicol când a atârnat pe cruce gol, dar declarând că este Dumnezeu.

Dar aceasta este chiar esenţa credinţei, să pari ridicol, în faţa oamenilor, dar de fapt nu eşti deloc în faţa Lui, ci doar a lor. Iar rezultatele vorbesc de la sine.

Doar Noe, ridicolul, a fost salvat de la Potop. Sara, ridicolă, l-a născut pe Isaac la 91 ani. Ridicolii de evrei care înconjurau zidurile Ierihonului cântând (toţi declarându-i nebuni), le-au dărâmat, uimindu-i pe locuitorii din Ierihon, care au rămas cu gura căscată. Ridicolul de David, cu praştia în mână, l-a înfrânt pe profesionistul şi uriaşul Goliat. Benaia ridicolul a ucis leul. Doar înţelepţii ridicoli L-au găsit pe Mesia într-o iesle… ridicolă. Ridicolul de Petru a umblat pe ape. Iar Iisus Hristos, Cel ridiculizat, a înviat din morţi.

108

Vreţi să vă spun de ce unii oameni n-au ucis niciodată uriaşi? De ce n-au umblat pe ape niciodată? De ce n-au văzut ziduri prăbuşindu-se? Pentru că n-au fost dispuşi să pară ridicoli.

Cele mai măreţe miracole şi puncte de cotitură din Scriptură se datorează cuiva care a fost dispus să pară ridicol, ascultând de Dumnezeu. Pare ridicol să te pocăieşti, să nu mai bârfeşti, să îţi iubeşti duşmanul etc. Pare ridicol să îţi ceri iertare, să ierţi, să te sfinţeşti. Pare ridicol să te împaci cu fratele tău, să îi faci o vizită. Dar doar dacă eşti dispus să pari ridicol în faţa ta şi a altora, eşti de fapt creştin autentic. Doar dacă te pocăieşti eşti creştin real (llorinteni 1: 27 – 29).

Suntem chemaţi să ne conformăm lui Iisus, nu lumii.

Dar Iisus a fost cel mai mare nonconformist aşa că dacă ne conformăm Lui, vom fi de fapt nonconformişti. În parte, maturitatea

spirituală înseamnă să îmi pese tot mai puţin de ceea ce cred oamenii despre mine şi tot mai mult de ceea ce crede Dumnezeu despre mine.

În parte, maturitatea înseamnă să-L iei tot mai în serios pe Dumnezeu şi să te iei mai puţin în serios pe tine. Ne dezvoltăm spiritual devenind tot mai mult ca nişte copii.

Ştiţi ce este Neotenia?

Un cuvânt nou pe care am început să-l preţuiesc tot mai mult se numeşte: Neotenie. Provine din grecescul „neos”, care înseamnă: nou, proaspăt, tineresc. Neotenia: este păstrarea calităţilor tinereşti de către adulţi (Matei 18: 3). Neotenia este elementul esenţial şi central al împărăţiei lui Dumnezeu. Convertirea demarează două procese de sanctificare: devii asemenea unui copil şi devii asemenea lui Iisus Hristos.

109

Maturitatea spirituală înseamnă să devii tot mai mult ca un copil şi ca rezultat tot mai mult ca Iisus.

Pare ridicol să te botezi chiar acum, dar doar cei ce cred în Iisus şi se botează, doar ei sunt mântuiţi. Pare ridicol să te pocăieşti acum, dar doar ridicolii cu adevărat pocăiţi ajung în Cer. Pare ridicol să ierţi şi să vorbeşti numai de bine, dar doar ei, ridicolii ăştia, vor ajunge la Domnul.

Sparge-ţi şi tu propria-ţi rutină!

Ai curaj să te comporţi după Cuvântul Său fără să... comentezi! Nu contează ce zice lumea, nici ce zici tu, ci ce zice... EL, Dumnezeu!

Complicaţii pozitive

39

Iosif a fost un băiat foarte bine educat. Iacov a avut 13 copii. Iosif era numărul 11 la rând între băieţi. Beniamin a fost numărul 12. Deci 12 băieţi şi-o fată. Dina.

Ghinion Aparent

După circa 13 ani de ghinion aparent, Iosif a ajuns Prim-Ministru. Era mult mai tânăr decât Victor Ponta. Când Iosif era adolescent şi când s-a dus să-şi viziteze fraţii, din cauza viselor lui Iosif şi bineînţeles şi de... ciudă, fraţii mai mari i-au înscenat moartea, dar în final, fiind „oameni de treabă”, s-au răzgândit şi nu l-au mai ucis, doar l-au vândut ca sclav, făcând şi ei un ciubuc financiar. Totuşi au arătat milă şi nu l-au omorât, doar l-au vândut. „Drăguţii” de ei!!!

Ceea ce este însă parcă supranatural în istoria lui Iosif e că

băiatul, deşi a trecut prin traume indescriptibile, a rămas fără… traume, dar şi credincios pe deasupra. Asta se petrece cu toţi cei care se încred în Dumnezeu şi II cunosc la modul personal.

Când Iosif **s-**a opus avansurilor sexuale din partea doamnei Potifar, a fost aruncat în puşcărie sub acuzaţia de tentativă de viol, dar a rămas tot fără traumă, din cauza credinţei. Pentru că Iosif chiar credea în Dumnezeu, adică se temea de EL, viaţa i **s-**a complicat. Dacă ar fi acceptat avansul cucoanei, poate nu ar fi avut nicio complicaţie. Ce vreau să vă

110

111

spun este asta: *credinţa reală în Dumnezeu, îţi complică viaţa*. Dar asta e o complicaţie pozitivă! în viaţă nu se poate fără complicaţii. Viaţa este o chestiune complicată în sine! Viaţa şi eu, dar şi fără Dumnezeu e… complicată. De fapt avem nevoie de complicaţii în viaţă.

Căsătoria complică viaţa, dar totuşi ne căsătorim. Serviciul complică viaţa, dar totuşi ne căutăm serviciu, pentru că fără serviciu suntem şi mai… complicaţi. Firma (afacerea) complică viaţa, dar sunt milioane de firme în Europa. Banii, da, chiar banii, complică viaţa, dar în continuare muncim pentru ei, pentru că nu ne descurcăm fără bani prea bine. Credinţa în Dumnezeu, teama de Dumnezeu şi pocăinţa sunt complicaţii, e foarte adevărat, dar sunt complicaţii de care avem nevoie, sunt complicaţii pozitive, sănătoase, vindecătoare, cu răsplată Veşnică.

Păcatul însă complică viaţa **într-**un mod negativ, nebunesc şi prostesc, dar asta e o complicaţie de care nu avem nevoie, e o complicaţie blestemată. Păcatul e o complicaţie ruşinoasă, dar şi ucigătoare. Iosif a ales complicaţia pozitivă, sfântă, sănătoasă, vindecătoare.

Timp de 13 ani, pentru că a ales teama de Dumnezeu, care i-a complicat viaţa, a mers din rău în mai rău. Dar nu şi-a pierdut credinţa, chiar dacă a fost traumatizat de vreo 5 ori până în momentul în care a ajuns în faţa lui Faraon. Când unul dintre tovarăşii de temniţă (paharnicul lui faraon), căruia i-a tălmăcit un vis, a ieşit şi a uitat de el încă doi ani, tot fără traume a rămas.

Iosif suferea de ghinion aparent şi de incertitudine pozitivă.

112

Iosif ar fi putut să găsească nenumărate explicaţii pentru

experienţele prin care a trecut atunci când lucrurile nu mergeau bine pentru el:

— Dumnezeu m-a abandonat.

— Dumnezeu m-a uitat.

— Dumnezeu m-a neglijat.

— Dumnezeu a murit.

— Dumnezeu nu există.

Dar în Geneza 50: 20, după ce Iosif ajunge Premier şi se întâlneşte cu fraţii săi veniţi după merinde în Egipt, le declară un lucru şocant. *„Voi negreşit v-aţi gândit să îmi faceţi rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine*…” Imaginaţi-vă surpriza fraţilor săi infractori! Uaau! Iosif chiar credea în Dumnezeu, în ciuda experienţelor sale adverse!

Geneza 50: 20 reprezintă lentila prin care fiecare dintre noi trebuie să privim trecutul, prezentul şi viitorul nostru, în ciuda faptului că nu înţelegem tot ce ni se întâmplă.

Cărarea fiecăruia dintre noi e acoperită şi de molozul dezamăgirii şi al întrebărilor fără răspuns. Cu toţii am fost judecaţi greşit sau induşi în eroare. Ni se va întâmpla poate din nou înainte să ne încheiem călătoria pe acest pământ. Dar Dumnezeu foloseşte aceste experienţe pentru a ne pregăti pentru oportunităţile viitoare.

Firea Umană e foarte perversă. Aproape toţi vrem să deţinem controlul, dar când alegem să iI urmăm pe Hristos, de fapt renunţăm la control. Să-L urmezi pe Iisus înseamnă să-l permiţi Lui să urce la volan. Dar noi suntem dependenţi de control.

Însă credinţa presupune să pierzi controlul. Iar să pierzi controlul însemnă să pierzi siguranţa. Ca în avion!

113

Majoritatea dintre noi iubim sau urâm incertitudinea.

Urâm incertitudinile negative. Detestăm lucrurile rele care ni se întâmplă şi la care nu ne aşteptăm. Nu ne plac concedierile, auditurile fiscale şi penele de cauciuc, nici chiar alea de benzină!!! Nu sunt deloc distractive.

Dar ne plac incertitudinile pozitive – lucrurile bune care ni se întâmplă, la care nu ne aşteptăm. Când primeşti flori şi bani fără motiv. Când te duci la restaurant, vrei să plăteşti şi ospătarul îţi spune că altcineva ţi-a plătit consumaţia. (Aşa mi **s**-a petrecut mie de câteva ori.) Când copiii te îmbrăţişează fără ca tu să le-o fi cerut. Când cineva

îţi dă bilete de avion pentru un concediu de 2 persoane etc.

Dar adevărul este acesta: nu le putem avea pe amândouă. O parte din noi ar vrea un Dumnezeu marionetă. Vrem să tragem sforile, asemenea unui păpuşar, dar nici măcar Dumnezeu nu ne tratează ca pe nişte marionete. O parte din noi ar vrea un Dumnezeu manevrabil, dar dacă Domnul ar fi manevrabil, ar fi vai de noi.

Îţi poţi imagina o lume în care tot ce se întâmplă e previzibil? Cât de plictisitor ar fi?

O lume fără incertitudine ar fi o lume lipsită de senzaţii, lipsită de fluturaşi în stomac sau supărări inevitabile. Eu înainte uram incertitudinea, dar acum am învăţat **s-**o iubesc.

E un gust pe care îl dobândeşti.

Descopăr că cele mai grozave momente din viaţă nu apar în scenariu. Nu am făcut repetiţii pentru ele, nu le-am planificat şi sunt complet imprevizibile şi tocmai de aceea de neuitat.

114

Cele mai bune filme sunt cele imprevizibile. Viaţa e mai frumoasă cu cât incertitudinea e mai ridicată.

Iisus a fost şi este previzibil de… Imprevizibil. Aţi citit Evangheliile în ultima vreme?

În mai mult de jumătate din cazuri Domnul vorbeşte şi acţionează invers decât se aşteaptă ucenicii. Nu există momente plictisitoare când îl urmezi pe Iisus din Nazaret.

Credeţi că pescarii aceia şi-au imaginat vreodată că vor întâlni regi şi că vor răsturna lumea cu susul în jos? Nici gând! Dar când îl urmezi pe Iisus, viaţa bate filmul.

Orice se poate întâmpla. Iisus niciodată n-a promis siguranţă. Din contră, a promis nesiguranţă. „Vulpile au vizuini, păsările au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde-şi pleca capul”.

Nu cred că dacă îl urmezi pe Iisus se va reduce nesiguranţa zilnică şi fizică. Dar sunt sigur că se va reduce nesiguranţa spirituală.

Nunta din Cana

Nunţile se pregătesc până la cel mai mic detaliu. Probabil că atunci când au rămas fără vin, mirii **s-**au certat pentru prima dată. Ce pozitiv sunt!! „Dragă, credeam că ai comandat vin destul”. „Nu, iubire, **ţi-**am spus ca tu să comanzi vinul”.

Dar această întâmplare nefericită a pregătit scena pentru Primul Miracol al lui Hristos!!

Dacă totul ar fi mers conform planului, Iisus nu ar fi transformat niciodată apa în vin.

Dacă nu sunt probleme, nu au loc miracole. Deci nu toate complicaţi-le sunt rele! în ele Dumnezeu îşi arată slava, dacă credem în EL şi avem răbdare!

115

Exerciţiu de Credinţă

Avraam a fost un tip atipic, adică neobişnuit. Avraam este „patronul” sau părintele tuturor aventurierilor. Avraam n-a fost doar binecuvântat cu un fiu, ci şi cu un nume schimbat. El a devenit tatăl unei întregi naţiuni care L-a dat pe Mântuitorul lumii, pe însuşi Iisus Hristos.

Dar, ca în situaţia oricărui om special, totul a început cu un mic pas al… credinţei (Evrei 11: 8).

Avraam este patriarhul care habar n-avea unde merge, dar, la porunca lui Dumnezeu, totuşi a plecat. A avut totală încredere în Cuvântul lui Dumnezeu! Nu-i de mirare că Duhul Sfânt îi face un mare compliment şi îl numeşte „prietenul lui Dumnezeu”.

Când a părăsit Ur-ul, vecinii l-au întrebat: „Unde pleci, Avrame?”, iar el candid şi sincer răspunde: „Nu ştiu”. La prima vedere pare o mare prostie, dar la a doua vedere, e cel mai deştept lucru pe care l-a făcut vreodată: a ascultat „orbeşte” de Dumnezeu, chiar dacă nu înţelegea bine ce se petrece.

Avraam este sfântul care a acceptat noul nume schimbat de însuşi Iehova. E ca şi când cel vechi a expirat, s-a uzat şi trebuia… schimbat. Operaţia pe care Domnul a aplicat-o numelui lui Avram a fost una minoră, aproape invizibilă şi imperceptibilă, dar semnificaţia a fost una… majoră, radicală. Adevărul este acesta: Când asculţi de Dumnezeu şi umbli cum vrea El şi pe unde vrea EL, eşti schimbat, chiar dacă la început transformarea este aproape… invizibilă, la unii, dar ea va tot creste!

116

Pe când încă nu avea copii cu Sara, Dumnezeu îl numeşte din Avram: Avraam, cu doi de „a” şi înseamnă „tatăl multor neamuri”.Dumnezeu introduce o singură literă numelui său, dar o singură literă aduce o schimbare enormă. Dar Avraam nu avea niciun copil… încă! Un – a – în plus înserat de Dumnezeu numelui său şi totul devine şi amuzant, dar şi miraculos.

Domnul adaugă numelui său o singură literă, dar îi schimbă tot ADN-eul. Ce majoră este acea modificare.

Exerciţiu de credinţă

Avraam nu avea copii şi Sara, soţia lui de 90 de ani, servitorii şi toţi cei din casa lui au început să îl strige prin curte şi pe stradă aşa: „Tatăl multor neamuri”, „tatăl multor neamuri”, adică Avraam, Avraam. Ridicol, nu? Dar el şi familia sa au hotărât să iasă din obişnuit, să ignore reacţiile cârcotaşilor, dar să asculte total de Dumnezeu. După vreo 25 de ani de „tatăl multor neamuri”, „tatăl multor neamuri”, în sfârşit, **s**-a născut Isaac. Tot cu doi de al!!

Încrede-te în promisiunile lui Dumnezeu, aplică-le la viaţa ta şi comportă-te ca atare şi ţi se va naşte şi ţie „Isaacul” tău!

Învaţă de la Avraam să spargi şi tu rutina ascultând total de Dumnezeu!

117

Omul care a fost salvat pentru că şi-a spart propria-i rutină

3. V-/O

Cum pot deveni şi eu special?

În urmă cu câteva luni am primit un email cu întrebarea: „ce l-a făcut pe Moise special?”

Când e vorba de Noe, înţeleg ce l-a făcut special: Umbla cu Dumnezeu. Iosif era băiat cuminte, sfânt, de o moralitate… uimitoare. Înţeleg şi asta. David era de mic… meseriaş. Nu-i era frică nici de animale şi nici de oameni. De admirat!

Daniel era de o duhovnicie şi fidelitate uimitoare faţă de Dumnezeu. Şi asta e de înţeles că l-a făcut special. Înţeleg şi cazul Maria. Era o fecioară cuminte de tot. Dar Moise? Moise a avut o pruncie şi copilărie zbuciumată. A fost condamnat la moarte de la naştere prin simplu fapt că era băiat şi nu fată, iar în Egipt pe tron era un faraon dement. A fost salvat prin**tr**-o abilitate specială a familiei lui. Despărţit de părinţi, înfiat tocmai de fiica lui faraon, criminalul, crescut la palat, probabil răsfăţat, şcolit, intelectual, în final devine bătăuş şi la urmă… criminal.

Face crimă apărând un frate de suferinţă, fuge din Egipt, dar e gângav, bâlbâit şi şovăitor. I se pierde urma în pustie vreo 40 de ani, pentru că pe vremea aia nu existau telefoane mobile urmăribile şi „Google Earth” prin sateliţi. De ce l-a ales totuşi Dumnezeu pe Moise, care avea antecedente şi atâtea defecte?

Ca să ne arate tuturor puterea Harului Său.

Oare Dumnezeu ia lucrurile slabe ale lumii să facă de ruşine pe cele tari??? Sigur!

Dumnezeu nu. Se uită la trecut. Pe Dumnezeu nu-L influenţează trecutul tău. *Nu permite ca trecutul tău să îţi distrugă prezentul şi viitorul tău*! *Să ştii că Dumnezeu nu ia decizii pe baza trecutului tău urât sau scandalos*. Am sesizat însă că Domnul ia decizii fiind influenţat uneori de ce ai făcut frumos şi bine în trecut.

Ce l-a făcut totuşi pe Moise atât de special încât *I-a atras atenţia lui Dumnezeu*?

De ce I-a atras atenţia? Cum pot deveni şi eu special? Cum pot şi eu să îi atrag atenţia Atotputernicului?

Era smerit: Păştea turma socrului său. Doar celor smeriţi li se dă Har. Când eu mă smeresc, EL mă ridică. Moise devine cioban. David la fel. Când Dumnezeu îl trimite să elibereze poporul evreu din robie, i se vede smerenia, poate chiar şi frica: Cine sunt eu să mă duc? Cine o să asculte de mine? (Exodul 3: 11). Se vedea mic şi neînsemnat şi totuşi Dumnezeu îl vedea vrednic. Cred că atunci când Domnul a auzit şi văzut smerenia lui a zis: ăsta-i omul de care am nevoie! Doar cei ce se văd nevrednici sunt de fapt vrednici.

*Se spune că smerenia e virtutea pe care atunci când ştii că o ai, deja ai pierd**ut-**o*!

Ce l-a mai făcut pe Moise special?

A părăsit rutina, a ieşit din pustiu.

Auziţi? Şi-a spart propria-i rutină. Moise m-a inspirat la scrierea acestei cărţi!!! Citiţi cu atenţie ce zice Scriptura. Zice că *„odată a minat turma până dincolo de pustie şi a ajuns la Muntele lui Dumnezeu”* (Exod 3: 1). **S-**a săturat să facă acelaşi

119

lucru şi să aştepte schimbări. **S-**a săturat de lipsa apei. A părăsit pustiul şi a ajuns la Muntele lui Dumnezeu. **S-**a săturat de o viaţă seacă şi rutinată. *Doar cei ce vor să iasă din pustiu vor ajunge la Muntele lui Dumnezeu*. Doar cei ce sunt dispuşi să îşi spargă propria lor rutină vor ieşi din pustiu. Fă şi tu ceva deosebit. Sparge-ţi rutina! Creează-ţi un nou început.

Noi, la Biserica Stânca, primele 3 zile ale fiecărei luni le petrecem în post şi rugăciune. De asemenea primele 7 zile la începutul

fiecărui an le petrecem tot în post şi rugăciune, tocmai pentru a sparge rutina obişnuinţei. Doar când spargi rutina, de fapt ieşi din pustiu.

Unii dintre noi suntem exact ca Moise… înainte de convertire. Avem cunoştinţă despre Dumnezeu, dar niciodată nu L-am întâlnit personal ca să ne schimbe… direcţia, destinul, comportamentul etc. Înainte de întâlnirea reală cu Dumnezeu avem urgenţe minore. Avem preocupări de mâna a doua. Trăim **într-**o moralitate şi duhovnicie de mâna a doua. Trăim sub presiunea multiplă a necesităţii pustiului. „Ni se oferă „talk show-uri" de mâna a doua, texte mediocre. Ne-am urâţit, ne-am distanţat cu totul de simplitatea polifonică a lumii, de pasiunea vieţii depline" – Andrei Pleşu în „Despre frumuseţea uitată a vieţii".

Trăim o viaţă de criză cronică şi habar n-avem. Ne-am obişnuit cu ea! Trăim în pustiu spiritual… suntem obişnuiţi să nu se mai întâmple… nimic. Abia dacă ne mai putem suporta. Aşteptăm să se termine slujba din biserică şi să ne ducem acasă… şi ce să facem acolo? Să privim la TV aceleaşi filme vechi sau să intrăm pe internet??

Există oare pentru acest derapaj primejdios în care suntem, fără nici măcar să ne dăm seama, vreo soluţie? Există o

120

terapie plauzibilă? Da, cu condiţia să ne dăm seama de gravitatea primejdiei. Să o mărturisim. Cu condiţia să impunem atenţiei noastre zilnice Alte Priorităţi şi Alte Orizonturi. Condiţia e să hotărâm ca tot ce auzim şi ce citim din Scripturi să şi Practicăm, cu alte cuvinte: sparge rutina care te ucide fără să îţi dai seama.

Moise era un curios.

„Moise a zis: am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată şi pentru ce nu se mistuie rugul" (tufişul) (Exod 3: 3!). Dorea mai mult! Nu se mulţumea cu status quo, cu monotonia, cu mediocritatea. A hotărât să nu mai fie indiferent de situaţia în care se află. Nu era mulţumit cu rutina, nu **s-**a mai complăcut în ea, dorea mai mult decât avea. Cel mai bun lucru, revoluţia pozitivă care se poate petrece, e să devii curios în sensul pozitiv. Să nu mai fi mulţumit cu starea în care te afli. Dorea să înţeleagă. Pavel dorea şi mai mult din Iisus Hristos şi puterea învierii Sale.

Era interesat de foc.

Exodul 3: 3 – 4. Era atras de foc. Moise era un curios! Când a văzut arborele arzând şi focul care nu se consuma, nu se stingea, a devenit curios şi **s-**a întors să vadă mai bine miracolul. Problema gravă

a unora dintre noi e că nu ne mai interesează tocmai… Focul.

Iisus Hristos era interesat tocmai ca acest Foc să fie aprins în ucenicii Săi. Să ardă pentru Slava Domnului şi pentru Mântuirea oamenilor. Când vei deveni interesat de Focul pe care a venit să-l aprindă Hristos, vei ieşi din rutina rea.

121

Insistent.

Moise **s-**a întors, n-a fost dezinteresat, ci interesat. „S-a întors”!!! Doar când Maria **s-**a întors, L-a văzut, recunoscut, întâlnit pe Cel înviat. Întoarcerea spre foc înseamnă a doua convertire, spre Hristos şi la Hristos fiind prima! Profunzimea produce Maturitate. Nu **s-**a mulţumit cu o privire de suprafaţă. **S-**a întors să vadă mai bine, să priceapă. Întoarcerea înseamnă interes, stăruinţă. Pe Domnul îl interesează să vadă dacă avem interes sau nu. îl interesează să ne întoarcem, dar întoarcere la dragostea dintâi.

Moise era Jertfitor pentru Dumnezeu.

Exodul 33: 7. Şi-a dat propriul lui toiag, dar şi cortul lui pentru Dumnezeu. Cortul lui Moise devine Cortul întâlnirii, iar toiagul lui Moise, devine toiagul lui Dumnezeu, cu care a făcut mari miracole. Uau! Când îi dai ceva lui Dumnezeu devine… divin şi de referinţă.

Dispus să se jertfească.

Moise a fost dispus să piară el, dar poporul să scape. A mijlocit şi a intervenit pentru popor şi l-a salvat, riscând la maxim.

Însă a mai avut ceva ce l-a făcut special:

Pretenţii Sfinte

„Dacă nu mergi TU însuţi cu noi, nu ne lăsa să plecăm de <m-z” (Exodul 33: 15).

Era disperat după prezenţa lui Dumnezeu. Moise nu **s-**a mai mulţumit cu religie, tradiţie şi rutină. El şi-a spart rutina şi asta l-a salvat pe el, dar şi Israelul! Sparge şi tu rutina. Se poate! Chiar se poate! Devino şi tu special! Merită!

Şif ca şi Pua

Numele lor este foarte necunoscut. Nu am auzit nicio predică despre ele, deşi ar fi meritat să fie puse în multe. Sunt menţionate o singură dată în Biblie (Exodul 1: 15), dar influenţa lor este… majoră şi istorică. Şi fra şi Pua au fost două asistente medicale (moaşe) celebre pentru riscul pe care şi l-au asumat. Un risc capital. Se pare că Moise a fost salvat de la moarte de ele, poate direct, poate indirect, dar cele

două doamne au dat tonul, dar nu orice ton, ci… tonul vieţii! Ele au salvat de la moarte mulţi băieţi evrei care erau destinaţi morţii, printr-o ordonanţă de urgenţă faraonică… draconică.

Şi fra şi Pua au avut şi ele un fel de Schindler list. Adică o listă a vieţii! Ce îmi place de ele, de îndrăzneala lor. În cer, mi-ar plăcea să le cunosc pe aceste asistente celebre!!

Am citit despre Frida, o fată de 14 ani din Rwanda, care a fost împuşcată de atacatorii ei şi aruncată într-un mormânt comun împreună cu ceilalţi 15 membri ai familiei ei. Dar după 14 ore a fost scoasă din mormânt, fiind încă în viaţă. După ce s-a încreştinat, Frida a scris o carte cu un titlu foarte sugestiv: „Aleasă pentru moarte-Destinată pentru viaţă". Cam aşa s-a întâmplat şi cu Moise!

Cum a fost posibil ca femeile astea să fie atât de curajoase încât să sfideze un imperiu întreg? Răspunsul e destul de simplu! Nişte simple femei au spart rutina fricii de oameni! Şi fra şi Pua erau **pro** Vita. Dar cum a fost posibil să spargă obedienţa faţă de faraon şi faţă de lege? Răspunsul de fapt e foarte simplu, enervant de simplu!

I

122

123

Se temeau de Dumnezeu. Exodul 1: 17 este cheia cărţii. După ce faraon a ordonat genocidul tuturor băieţilor, iată ce spune Biblia: „*Dar moaşele s-au temut de Dumnezeu şi n-au făcut ce le poruncise împăratul Egiptului*".

Dar ce înseamnă să mă tem de Dumnezeu? Ar fi interesant, dacă aţi avea îndrăzneală, să faceţi un studiu personal despre teama de Dumnezeu, să vedeţi cât de benefică este. Ştiţi care este problema majoră a planetei azi? Nu ne mai temem de Dumnezeu. Când a dispărut teama de Dumnezeu, adică respectul de El şi de Cuvântul Său, am ajuns ce suntem acum, ca biserică, naţiune şi ca planetă. Când nu mai este teamă de Dumnezeu, nu mai este ruşine şi respect faţă de semen. Când Iisus vorbeşte de judecătorul nedrept din Luca 18, El aşa îl descrie: „*de Dumnezeu nu se temea şi de oameni nu se ruşina*". Asta spune cam… totul!

Să te temi de Dumnezeu înseamnă să îi respecţi Cuvântul; să trăieşti după Valorile Sale. Lipsa fricii pozitive de Dumnezeu a distrus teocraţia, dar a produs… monarhia, pe urmă democraţia… şi acum, ca rezultat, începem să experimentăm… anarhia. Adică fiecare face ce

vrea şi deseori asta se numeşte… neruşinare!!

Când te temi de Dumnezeu, nu te mai temi de nimeni! Când te temi de Dumnezeu nu mai asculţi de orice glas, de orice poruncă, de orice „faraon” care vrea să te domine. Când însă te temi de oameni, nu te mai temi de Dumnezeu!

Ăsta este marele secret. Pentru că se temeau de Dumnezeu, nu se mai temeau de faraon. Când te temi de Dumnezeu, NU te mai temi de nimeni! Să fie clar! Frica de Domnul alungă frica de cei mai puternici oameni, inclusiv faraon. Cine se teme de Dumnezeu nu trebuie să se mai teamă de… nimeni!

124

Faraon avea puteri nelimitate. Asta este clar din istorie. Un singur semn al mâinii lui faraon şi Şi fra şi Pua… dispăreau. Deşi ştiau că îşi riscă viaţa, ele totuşi au preferat să se teamă mai mult de Dumnezeu, decât de faraon. Am învăţat în viaţă un lucru important: să mă tem doar de Dumnezeu. În rest nimic nu are valoare.

Când te temi de Dumnezeu… acţionezi! *Intri în „Action Mode*!” Unii dintre noi, deşi avem bune intenţii, deşi vrem să părem evlavioşi şi realmente ne-am construit un turn de nisip religios, nu suntem evlavioşi, pentru că nu am înţeles corect teama de Dumnezeu. Mulţi dintre noi, mental, ne temem de Domnul, dar practic nu ne temem. Teama de Dumnezeu mă pune în mişcare. Dacă credinţa ta în EL şi dacă teama ta de EL nu te obligă la nimic, eşti ignorant, deci necunoscător al Adevărului, dar şi superficial. Ce facem noi tocmai pentru că ne temem de Dumnezeu? în afară de a ne ruga, ce mai facem pentru că ne temem de Dumnezeu?

Teama de Dumnezeu nu are de-a face doar cu tine, *ci şi cu alţii*. Unii am înţeles greşit teama de EL. Când mă tem de Domnul, nu doar că nu mai pot face rău, ci fac binele. Teama de Dumnezeu nu este negativă, ci… pozitivă. Unii dintre noi avem o teamă de Dumnezeu foarte egocentrată. Unii avem deci o pocăinţă foarte negativă, egoistă şi seacă. Aproape de zero! Bună de nimic! Când mă tem de Dumnezeu devin… pozitiv, devin… drăguţ, generos.

Întrebare majoră: *Tu te temi de Dumnezeu*? Dacă da, atunci ce faci tu pentru alţii? Pentru tine sunt convins că faci multe, dar pentru alţii? Teama de Dumnezeu mă scoate din zona mea de confort şi egoism şi mă obligă să mă implic şi în viaţa altora!!!

125

Când te temi de Dumnezeu... riști. Se poate spune că moașele au mințit. Dacă da, bine au făcut! Pentru a salva viața cuiva ai voie să minți. Așa am înțeles eu din Scripturi, dar și ele!

Mai țineți minte episodul cu funia roșie din Iosua 2: 5? Rahav a mințit tare și după aia o găsim în catalogul eroilor lui Dumnezeu, apreciată de Duhul Sfânt. Domnul n-a binecuvântat minciuna ei, ci faptul că a riscat, că a salvat viața a doi oameni din poporul Său! îți riști viața de dragul lui Dumnezeu și de dragul celor în pericol de a-și pierde viața. Când te temi de EL riști și spargi rutina, ieși din zona de confort și egocentrare.

Când te temi de Dumnezeu dai viață, lași să trăiască, ajuți să trăiască, salvezi. Când devii temător, devii și... salvator. Nu se poate altfel! Un om temător de Dumnezeu, întotdeauna dă viață, întotdeauna se exprimă pentru viață. El nu poate lua viața; refuză să stingă viața. Temătorul de Dumnezeu oferă viața. Îi face plăcere să ajute viața, susține viața, să se nască, să crească și să se mântuiască. Când mă tem de Dumnezeu, de fapt mă tem de Dumnezeul vieții.

Răsplata fricii de Domnul. Mai există o ciudățenie frumoasă în acest pasaj: *numele lui faraon nu-l cunoaștem, dar numele moașelor îl... cunoaștem și noi, dar și toată istoria*: *Și fra și Pua*. *Niște doamne celebre*: *pentru că **s**-au temut de Dumnezeul*

„Dumnezeu le-a făcut bine”. Nu știm exact la ce se referă Scriptura când ne spune că Domnul le-a făcut bine și nici nu avem nevoie să știm mai mult, pentru că atât ne este suficient. Un lucru însă ne este foarte clar: Când ne temem de Dumnezeu, sigur EL ne va face bine. „Domnul le-a făcut case!” Și pasajul acesta este foarte sugestiv, dar și real. Când ne temem de Domnul El ne va face casă, material și spiritual! Asta mi **s**-a întâmplat și mie și multor altora.

126

Aș putea continua cu răsplata fricii de Domnul, ea este multiplă. Vă dau doar referințele biblice a răsplății fricii de Domnul: Frica de Domnul este urârea răului (Proverbele 8: 13). Începutul înțelepciunii este frica de Domnul (Proverbele 9: 10). Frica de Domnul lungește zilele (Proverbele 10: 27). Frica de Domnul este un izvor de viață (Proverbele 14: 27). Prin frica de Domnul omul se abate de la rău (Proverbele 16: 6). Frica de Domnul duce la viață (Proverbele 19: 23). Răsplata smereniei, a fricii de Domnul, este bogăția, slava și viața (Proverbele 22: 4). Plăcerea lui (Iisus) va fi frica de Domnul (Isaia 11:

3). Frica de Domnul, iată comoara Sionului (Isaia 33: 6).

127

Principiul primului pas

Iosua e cartea victoriilor, dar cu Dumnezeu, adică în termenii lui Dumnezeu, în condiţiile Sale! Ne plac mesajele despre Dumnezeul Atotputernic în care credem şi pe care îl slujim. Dar aici apare o problemă: simpla informaţie nu este de ajuns pentru a experimenta minunile lui Dumnezeu. Pot primi multe informaţii care să mă asigure că puterea lui Dumnezeu e mare. Dar simpla informaţie nu transformă mintea şi nici caracterul. Sunt necesare acţiuni speciale pentru a avea parte de experienţe speciale, pentru a putea avea loc miracolul sau transformarea după care tânjim.

Poţi experimenta puterea lui Dumnezeu, dar trebuie să faci tu primul pas.

Dar asta nu implică doar o recunoaştere mentală a lui Dumnezeu, ci şi un pas activ bazat pe certitudinea că Domnul este demn de încredere! Dar mai întâi de toate totul începe cu… ascultarea. Trebuie mai întâi de toate să îţi uzi picioarele. Domnul le-a poruncit evreilor, ca înainte de a despărţi El Iordanul, *ei mai întâi* să păşească în Iordan, să îşi ude picioarele.

Când a venit timpul ca evreii să treacă Iordanul umflat şi adânc pentru a intra în ţara promisă, pentru a se petrece minunea, Dumnezeu le cere ca ei să facă primul pas. De ce credeţi că Iosua a avut parte de atâtea miracole, de atâtea victorii? A descoperit cum lucrează, cum funcţionează Dumnezeu! A descoperit cum trebuie să se relaţioneze la EL; că după ce Domnul porunceşte, el trebuie să facă primul pas al…

128

ascultării. Este foarte clar că pentru Iosua singurul mod de a despica Iordanul era posibil numai prin puterea lui Dumnezeu, prin intervenţia Sa.

Există vreo provocare în viaţa ta destul de mare încât să nu ai nicio speranţă de a o rezolva decât prin puterea Sa, prin ajutorul Său? Dumnezeu vrea să ne facă parte de miracole, dar ne cere să ne udăm mai întâi picioarele, adică să facem noi primul pas. Dumnezeu ajută la creşterea credinţei noastre, dar ne cere să facem noi primul pas.

Când Domnul i-a cerut lui Moise să coboare în Egipt, să îl înfrunte pe faraon şi să elibereze poporul din robie, Moise **s**-a speriat.

Dar Domnul i-a cerut să facă el primul pas spunându-i: „Aruncă toiagul la pământ” şi s-a transformat în şarpe şi a fost normal s-o ia la fugă, de şarpe. A fost însă şocat de o altă poruncă: „Apucă-l de coadă”; şi mai grav! (Eu cred că aş fi fugit şi de şarpe şi de Dumnezeu). Dar Dumnezeu dorea să-l înveţe pe Moise principiul primului pas. Moise a descoperit că atunci când te supui lui Dumnezeu, EL nu te va lăsa de ruşine. A descoperit, prin supunere, că Domnul e loial. Dar mai întâi a trebuit să apuce şarpele de coadă. A fost necesar să facă el primul pas al ascultării, pentru a avea parte de miracole.

Acest tipar se repetă în Biblie. Naaman a trebuit să se spele de şapte ori în Iordan, înainte de a fi curăţat de lepra sa. Evreii au trebuit să înconjoare Ierihonul de şapte ori înainte ca zidurile să se prăbuşească. Ghedeon a trebuit să-şi micşoreze armata la 1 la sută. Din 32.000 la 300 de oameni, înainte ca Dumnezeu să le dea victoria şi să-i elibereze de madianiţi.

Pâinile şi peştii au trebuit dăruite mai întâi lui Iisus, pentru a putea fi înmulţite de Iisus.

Sămânţa mai întâi trebuie plantată în pământ şi trebuie să moară înainte de a creşte ca să aducă hrană şi viaţă.

129

Dacă vreau să experimentez o mai mare măsură a puterii lui Dumnezeu în viaţa mea, trebuie să aplic principiul primului pas. Va trebui să încep să acţionez prin credinţă. Să mă încred atât de mult în Dumnezeu, încât să fac un prim pas de ascultare, adică să sparg rutina... neascultării. Simpla recunoaştere a puterii Sale nu-i destulă, trebuie să îmi ud mai întâi picioarele în Iordanul umflat şi periculos, dacă vreau ca acelaşi Iordan să se despartă în două.

Cum creşti în credinţă? Cred că motivul important pentru care Dumnezeu ne cere să facem primul pas, are de-a face cu natura credinţei şi modul în care ea creşte. Cei mai mulţi oameni îşi doresc să aibă mai multă credinţă. Cunosc oameni care se forţează să aibă mai multă credinţă. Ştiu oameni care sunt chinuiţi de gândul că au prea puţină credinţă. Dar credinţa nu este un lucru pe care îl poţi obţine... străduindu-te. Nu încerca, nu te forţa să ai mai multă credinţă în Dumnezeu. Caută însă să iI cunoşti mai bine, mai intim pe Dumnezeu şi se rezolvă. Pavel a perceput acest mare adevăr când s-a rugat: „Să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui...”. Şi pentru că Dumnezeu e credincios, cu cât îl cunoşti mai intim, cu atât te vei încrede în El mai

mult. Doar aşa vei şti că e demn de încredere şi vei face primul pas în spargerea rutinei, deci în miracol!

130

De mâru'... Lumii Rutina religiei false!

Toţi cei care şi-au făcut o pocăinţă de tip „regie proprie", la sfârşit, vor fi de „miru' lumii". Dedic acest mesaj tuturor celor ce sunt membri **într-**o biserică, sunt şi botezaţi, mari sau mici, dar nenăscuţi din nou, adică... nemântuiţi. Tu încă poţi să spargi rutina asta prostească!

Cel mai dramatic lucru este să fii membru în Biserica locală, dar nu şi în cea Universală. Deşi botezul face parte din planul de mântuire al lui Dumnezeu, faptul că eşti botezat NU îţi garantează mântuirea. Marele pericol este acesta: să fii înscris **într-**o Biserică, dar să nU faci parte din ea. Adică să fii: pierdut, adică să trăieşti în diferite păcate, nenăscut din nou, neiubitor, necurat, nepocăit. Din acest motiv Mântuitorul ne spune: „Vegheaţi şi rugaţi-vă ca să nu cădeţi în ispită". Pavel spune: „Cercetaţi-vă pe voi înşivă dacă sunteţi în credinţă". „Fiecare să se cerceteze pe sine însuşi..."

E posibil ca Scriptura să fie pierdută tocmai în Casa Domnului (*2 Cronici 34*: *14 – 27*)

Cel mai ironic lucru atunci, dar mai ales acum, este ca Scriptura (Legea lui Dumnezeu) să fie pierdută şi neglijată tocmai în Casa Domnului. Pe vremea împăratului losia, când se făceau lucrări de renovare la Casa Domnului, nişte muncitotori au găsit printre vrafuri o... Carte... neglijată şi aruncată printre celelalte lucruri nefolositoare. Era tocmai Sfânta Scriptură. Scriptura nu era la gunoi, dar nici la loc de cinste, ci undeva

131

uitată printre lucrurile netrebuincioase. Când i **s-**a adus Cartea lui Iosia, un tânăr împărat, şi a început să citească din ea... **s-**a speriat... văzând cât de departe erau ei de voia lui Dumnezeu. Oamenii veneau la Casa Domnului, cu cele mai sincere şi bune intenţii, aveau slujbe religioase, dar fără Scripturi. Aveau tradiţii, rugăciuni şi liturghii, dar Cuvântul lui Dumnezeu era absent. Se învăţaseră şi cu asta... chiar fără să îşi dea seama! Cum a fost posibil să înlocuiască Cuvântul cu religia, tradiţia, rutina??

Cum a fost şi este posibil ca preoţii şi pastorii să pună deoparte Scriptura şi să vină în faţa poporului cu altceva, cu înlocuitori?? Ia

uitaţi-vă azi, în unele biserici, altare şi amvoane, şi o să vedeţi cât de mult este neglijată şi uitată, ba chiar şi total înlocuită... tocmai Scriptura. Ia uitaţi-vă în unele vieţi... şi veţi vedea cât de neglijată este tocmai ce-i mai important: Scriptura, Cuvântul Divin, Cuvântul care dă Viaţă.

Iosia avea totuşi o mică scuză: nu cunoştea Legea Domnului, pentru că n-o avea. Noi o avem, o şi ştim, o mai şi citim, dar n-o împlinim. Filosoful Geothe a spus atât de clar şi sănătos: „Binele şi puterea unei naţiuni constă în atitudinea pe care o are faţă de Biblie!" Să ştii să citeşti, să ai acces la Biblie, să ai Scriptura lângă capul tău pe o noptieră sau pe un raft, sub un teanc de alte cărţi... nepracticată... e tot pierdută... şi tu la fel.

În vremea lui Iosia nu existau probabil decât câteva copii ale Scripturii. Atenţie Biserică, atenţie creştine, atenţie omule... să nu pierzi ceea ce e mai important: Cuvântul, cunoaşterea, aplicarea Sa, dar şi rămânerea în Cuvânt!

132

E posibil ca creştinii să fie pierduţi chiar în Casa Tatălui: *fiul cel mare* (*Luca 15*)

Nu toţi au observat, dar fiul cel mare era **într**-un mai mare pericol decât fiul cel mic. Fiul cel mare era în casă... dar pierdut, poate chiar mai pierdut decât frate-său cel mic. Tipul ăsta trăia un mare fals. Avea o trăire greşită, total greşită, dar nu ştia. Omul ăsta tot ce făcea era din obligaţie, poate chiar de silă, nu? Individul era serios, moral, cuminte, harnic, muncitor, nu ieşea din porunca tatălui. Repede l-am fi băgat în comitet. Dar în acelaşi timp era neiubitor, nemilos, nemulţumit şi răutăcios. Cel mai mare pericol în care se află azi biserica Domnului nu-i din cauza fiilor care au plecat de acasă, ci din cauza celor ce sunt în casă, ei nu au plecat de acasă, dar sunt răi, nemiloşi şi neiubitori. Doamne, îndură-te şi de unii şi de alţii! Ştim despre fiul cel mic că pocăit a intrat în casă; despre fiul cel mare, care n-a plecat de acasă, nu ştim dacă a mai intrat în casă. Iisus ni-l prezintă ultima oară pe fiul cel mare oprit în faţa uşii şi negru de ciudă că în casă era veselie pentru că fratele cel mic se... pocăise şi... revenise! Era ca Iona, ofticat de ciudă, că ninivenii se pocăiseră, în loc să... ardă!

Să fii pierdut chiar între ucenicii Domnului: *Iuda*

Avea privilegii. Era între ucenici şi el însuşi... ucenic. Participa la studiile biblice... cele mai alese. A avut Cel mai bun Profesor de Noul şi

Vechiul Testament, tocmai pe însuşi Iisus Hristos. A asistat la cele mai mari miracole din istorie. Era în compania cea mai de invidiat. Se ruga cu Iisus Hristos. Scotea draci, dar el însuşi era… drac. Iuda era iubitor… dar de bani. Şi pentru bani a fost dispus să facă chiar… orice. Fraierul! L-a vândut pe Iisus, dar şi propriu-i suflet.

133

Pierdut în mijlocul trezirii spirituale: *Simon Vrăjitorul* (*Faptele Apostolilor 8*)

Ăsta era botezat, dar cu inima murdară. Deşi botezul la maturitate e poruncit de însuşi Iisus şi deci, ne place sau nu ne place, trebuie să ne botezăm, botezul nu spală inimi şi nici păcate. Doar Sângele Divin le spală prin pocăinţă şi credinţă reală şi sinceră. Fenomenul „Simon” e un paradox, dar trist. Să fii botezat, dar să nu ai Duhul este dramatic, e rar, dar totuşi se întâmplă. Simon era botezat, dar era şi plin de fiere amară. Botezat, dar în lanţurile fărădelegii. Botezat, dar aşa de… nepocăit.

De ce dorea Simon Duhul Sfânt? Tocmai pentru a-i impresiona pe alţii. Simon se botezase, dar nu era născut din nou. La naşterea din nou ni se dă Duhul Sfânt, tocmai pentru a-i sluji pe alţii, nu a-i impresiona pe alţii. Simon era botezat, dar netransformat. Era botezat, dar fără Duhul Sfânt, adică nenăscut din nou. Duhul aduce naşterea din nou. Omul ăsta, probabil, credea în Iisus. A fost foarte impresionat de ceea ce a văzut că face Duhul Sfânt, de ceea ce făceau apostolii.

Omul era pierdut tocmai în mijlocul slujbei de evanghelizare, în mijlocul trezirii spirituale, în mijlocul Adunării lui Dumnezeu… tocmai fiindcă îi lipsea pocăinţa autentică. Nu există mântuire reală fără renunţare la păcat. Pocăinţă înseamnă că nu mai pot trăi cum am trăit. Chiar dacă mă doare, trebuie să mă despart de păcat, oricare ar fi el. Prin pocăinţă şi credinţă sinceră, reală şi prin smerenie autentică, noi trebuie să căutăm să-L impresionăm pe Domnul, nu pe oameni.

Există o mare diferenţă între un sentiment de păcat şi o convingere sfântă că sunt păcătos. Convingerea sfântă care vine prin Duhul Sfânt… mă smereşte şi mă duce la Sfântul

134

Dumnezeu cu pocăinţă sfântă, care produce sfântă naştere din nou.

Biserica, în frunte cu preoţii şi pastorii ei, trebuie să se auto-examineze în mod constant prin Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a

vedea dacă este în credinţa adevărată, plină de dragoste jertfitoare. Biserica trebuie să practice o autocritică severă, cu dorinţa de a se corecta. Trebuie să trăiască **într-**o stare de pocăinţă continuă căutâ**ndu-**L zilnic pe Domnul din toată inima. Trebuie în mod constant să-şi verifice viaţa şi umblarea în lumina Sfintelor Scripturi. Trebuie să îşi rânduiască viaţa în concordanţă cu Voia lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu. Amin!

Mare atenţie să nu ne pierdem tocmai în biserică. Ar fi culmea… religiei goale! Sparge rutina religiei false!

Despre pastorul Daniel Cocar

Daniel Cocar **s-**a născut în 28 Aprilie 1956, la Sibiu, în familia lui Mircu şi Persida Cocar.

Este căsătorit cu Mariana şi au un fiu, Danny.

Face parte din Organizaţia Misionară ECMI.

Daniel este pastor-misionar la Biserica Stânca din Timişoara, pe care a plantat-o în 2005.

„Biserica Stânca este o Biserică mică, dar are un Dumnezeu Mare".

Şi-a luat doctoratul în Studii Religioase cu Trinity Theo-logical Seminary (USA)

Împreună cu soţia sa, Mariana, trăieşte numai prin Har şi prin Credinţă… şi Funcţionează!

Chemarea lui Daniel este de a evangheliza, de a planta biserici, de a le încuraja pentru a se dezvolta prin Duhul, şi de a-i ajuta pe cei căzuţi să se ridice.

Pentru comenzi de carte, întrebări sau ajutor spiritual: 0744 27 54 51

Email: cocardaniel@gmail.com